

စာမူကြိုတင်ပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ် ၄၄/၉၁ (၁)
မျက်နှာဖုံးကြိုတင်ပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ် ၅၇/၉၁ (၁)

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၁-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊

တန်ဖိုး ၃၇ ကျပ်၊
အုပ်ရေ (၅၀၀)။

မျက်နှာဖုံးရိုက် ဦးကျော်မိုးစိန် (မြ-၀၃၁၃၇)
အောင်သာအေဘူမိဆက်
အမှတ် ၁၇၂၊ ၃၁-လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ထုတ်ဝေသူ ဦးသန်းအောင် (မြ-၀၂၁၉၂)
နေဝန်းသစ်စာပေ၊
အမှတ် ၆၊ ၈-လမ်း၊
ပ-ဆ-ပ-လ၊ ရန်ကင်းမြို့။

ရုံနှိပ်သူ ဒေါ်ကျင်ဇွေ (မြ-၀၃၁၄၆)
ဇေယျအောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၊ ရေကူးကန်လမ်း၊ ဗဟန်း၊
ရန်ကင်းမြို့။

မိစ္ဆာဇေယျ

[ပထမပိုင်း]

(၂-အုပ်တွဲ သိုင်းစာစဉ်)

ခရီးရှည်သွားအမှာစကား

လေပြည်အဝေ့တွင် သစ်ရွက်ကလေးများ တဖျပ်ဖျပ်လူး
လွန်သွား၏။

ရော်ရွက်ဝါများသည် လေတိုးသည့်ဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ ပင်ယံကို
စွန့်ကာ လေဟုန်စီးရင်းဝေ့ကာဝိုက်ကာဖြင့် မြေပြင်သို့ သက်
ဆင်းလာသည်။

ရော်ရွက်ကလေးများ ကျဆင်းလာပုံမှာ ပျားပိတုန်း၊ လိပ်
ပြာကလေးများ ပျံဝဲနေသည်နှင့်ပင် တူလှသည်။

နွေဒဏ် နေဒဏ်ကြောင့် ကြွေကျလာသော ရော်ရွက်ဝါ
များ ရေတွက်မဆုံးအောင် များပြားလှသည်တကား...

ခြောက်သွေ့နေသော မြေပြင်ပေါ်တွင်...
'သုံး လေး ငါး ခြောက်'

အိုရန်မုသည် ရော်ရွက်ကလေးများကိုငေးကြည့်ရင်း၊ တစ်
ခုစီလိုက်ပြီး ရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။

ရေတွက်၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေတော့သည်။

‘သစ်ရွက်ကလေးတွေလဲ စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့အချိန်ကိုကျော်
ဖြတ်ပြီးရင် ရော်ရွက်ဝါအသွင်နဲ့ မြေခရတာပါပဲလား။ လူ့
ဘဝဆိုတာကကော’

အိုရန်မုသည် တီးတိုးရေရွက်ပြီး သက်ပြင်းပျဉ်းပျဉ်းချလိုက်
မိ၏။

လောကအစွာက ဘုရားကို ကြည့်တတ်မြင်တတ်လျှင်၊ သံဝေဂ
ရစရာများချည်းဖြစ်သည်ဟု တွေးနေမိသည်။

ခြံစင်းအတွင်းဝယ် သစ်ပင်ပန်းပန်များ အစီအရိစိုက်
ပျိုးထားသည်။

ဥယျာဉ်များ၏ လုံ့လဝီရိယကြောင့် စိုပြည်လန်းဆန်းမှု
အပြည့်ရှိနေသည်။

ဖြူနီဝါပြားထောင်စုံပန်းများသည်လည်း၊ ငွားငွားစွင့်စွင့်ဖူး
ပွင့်နေကြသည်။ ပန်းဥယျာဉ်၏လှပမှုသည် ထာဝရတည်တံ့နေ
မည်လော။

နံနက်စောစောကပင် ပြောင်စင်အောင် ရှင်းလင်းထား
ခော့ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ ယခုတော့ ရွက်ကြွေခြောက်
များဖြင့် ရှုပ်ပွနေပြီတည်း။

မိမိရှိနေသော အဆောက်အဦကြီးသည်လည်း၊ ခန့်ညား
ထည်ဝါစွာဆောက်လုပ်ထားသည်။

ထိုအဆောက်အဦကြီးသည်လည်း ရာသက်ပန် တည်တံ့နေ
မည်မဟုတ်ဘဲ တစ်နေ့ ပျက်စီးယိုယွင်းသွားမည်သာတည်း။

အရာရာတိုင်းသည် မမြဲသောသင်္ခါရတရား၏ အရိပ်အောက်
၌ ရှိနေကြသည်တကား။

အိုရန်မု တွေးတောစဉ်းစားရင်းပင့်သက်အကြိမ်ကြိမ် ရှိုက်
မိပါ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနောက်ဘက်မှ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အိုရန်မု၏ ယောက်ျားပီသပြီး ချောနေမာခန့်ညားသည့် မျက်
နှာပေါ်ဝယ် စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အရိပ်အယောင်များ ရတ်ခြည်းဖြစ်
ပေါ်လာလေသည်။

အနောက်ဘက် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်၊ အိမ်ထဲမှ အဘိုး
အိုတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုအဘိုးအိုမှာ အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ထားပြီး၊ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ၏။

တည်ကြည်ခန့်ညားသည့်ရှုပ်သွင်ရှိသော်လည်း၊ တစ်စုံတစ်ခု
သောအကြောင်းချင်းရာကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေဟန် ရှိသည်။

အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး၊ အိမ်ရှေ့ကျောက်လှေကားတစ်များ
အား၌ရပ်နေသည့် အိုရန်မုကိုမြင်လျှင် မျက်လွှာ ချထားလိုက်
လေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်နေခဲ့သည့် အိုရန်မုလည်း
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

အိမ်ထဲမှထွက်လာသည့် အဘိုးအိုအနီးသို့ လျှင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

'ဘဘသမားတော်ကြီး ကျွန်တော် ဖေဖေရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာပြောပြပါခင်ဗျာ၊ ဖေဖေဟာ မျှော်လင့်ချက်'

သူ၏လေသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

ကြေကွဲမှုများရင်ထဲပြည့်ကာ လည်ချောင်းတွင် တစ်စုံတစ်ခု တစ်ဆို့ နေသည့်အလား ရှေ့ဆက်ပြောမထွက်တော့ချေ။ သမားတော်ကြီးက အိုရန်မုကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်လိုက်သည်။

နှုတ်အားဖြင့် ပြောပြရန်ပင် ဝန်လေးနေသည့်အလား၊ ဦးခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အိုရန်မုဘေးမှဖြတ်ကာ ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက်ခပ်သွက်သွက်ဆင်းသွားလေသည်။

အိုရန်မု မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ငိုငင်နေမိ၏။

သမားတော်ကြီးသည် သူ၏ဖခင် မကျန်းမမာ စဖြစ်သည့် အချိန်ကပင် ကြပ်မကုသပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူ၏ဖခင်အခြေအနေကို သမားတော်ကြီးထက် နားလည်နိုင်သူ ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။

စာပေ ပညာတွင် သူတို့သားအဖအား သမားတော်ကြီး ယှဉ်သာမည် မဟုတ်ပါ။ သမားတော်ကြီးသာမက ချန်အန်းမြို့တစ်မြို့လုံးနှင့် မိုင်သုံးရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြို့ရွာများ၌ နေထိုင်ကြသူ အားလုံးလည်း ယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ အတူ ဆေးပညာ ဘက်တွင် သူတို့ သားအဖသည် သမားတော်ကြီးအား ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ယခု သမားတော်ကြီးသည် သူနှင့် ပတ်သက်နေသည့်ကိစ္စအတွက် ခေါင်းယမ်းကာ အဖြေပေးသွားခဲ့ပြီတည်း။

သမားတော်ကြီးသည် သစ်ရွက်ကြွေခြောက်များ ပြည့်လျှမ်းနေသော မြေကက်လပ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက် သွား၏။

အိုရန်မု သတိဝင်လာသည်။

'ဖေဖေ'

လွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင် ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားလေ တော့သည်။

အခန်း၏နိဂုံးပေါ်တွင် လက်ထုမြောက်စွာ ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထား၏။

ရှေး စာဆိုတော်များ၏ မှတ်သားဖွယ် အဆို အမိန့်များလည်း ရေးသားထားသည်။ ထိုမှလွဲ၍ အခြားသော အလှအပ ထန်သာဆင်မှု တစ်စုံတစ်ခုမျှ ရှိမနေပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း လွန်စွာမှပင် ရိုးစင်းစွာ ပြင်ဆင်ထား
သော အခန်းတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပေတော့၏။

အိုရန်ကျူးရှဲသည် ခြိုးခြံစွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်သူ ဖြစ်လေ
သည်။

သူသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် သူ၏ ခြေရာကို ဆက်ခံနိုင်မည့် သားတစ်ယောက်
နှင့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

လူတိုင်း လူတိုင်းသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ ရာထူး ရာခံ
ရှိသူများထက် သူ့အား ပို၍ ရှိသေလေးစားမှု ရှိကြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆုလာဘ်
ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် စာပေ ပညာရှင်ကြီးဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်
သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုဟူသရွေ့ကို ကျော်လွှား နိုင်ခဲ့လေ
သည်။

သို့တိုင် အိုရန်ကျူးရှဲတွင် ပညာမာနမရှိကြောင်း လူတိုင်း
သိထားကြပြန်သည်။ ရိုးသားစွာ ကျင့်ကြံနေထိုင် ပြောဆို
တတ်သော အကျင့်မိနှင့် စာပေပညာကို သားဖြစ်သူ အိုရန်မ
က အမွေရရှိခဲ့ပေသည်။

အိုရန်မအသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်ဖြင့် စာပေပညာ ထူးချွန်မှု
ပေါ်လွင်လာရကာ အသက် အရွယ် ရလာ ဝင် ဖခင်ကဲ့သို့
ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် စာပေ ပညာရှင်ကြီး ဝမ်းယောက်
ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လူတိုင်းက ထင်ကြေး ပေးကြပေသော
သည်။

အိုရန်ကျူးရှဲနှင့် အိုရန်မတို့ သားအဖနှစ်ယောက် အရာရာ
အားလုံး ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေသည်ဟုကား မဆိုနိုင်ပါ။

သားအဖ နှစ်ယောက်အကြား သိသာထင်ရှားသော ကွာ
ခြားမှု တစ်ခုသည်ကား အိုရန်ကျူးရှဲ သိုင်းပညာလုံးဝမသတ်
ဆော်လည်း အိုရန်မကား သိုင်းပညာနှင့်မတ်သက်သည့် စာပေ
များ လေ့လာဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အခန်းထောင်၌ ခုတင်တစ်လုံး ရှိနေ၏။

ခုတင်ပေါ်ဝယ် အိုရန်ကျူးရှဲ လှဲလျောင်းနေ၏။

အမြဲတမ်းဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသော အပြာရောင် အဝတ်အစား
များသည် ယခုမူ သူ့အတွက် လွန်စွာမှပင် ချောင်ချောင်ချိချိ
ဖြစ်နေ၏။

သုံးလဟူသော အချိန်အတွင်း အရိုးပေါ် အရေတင်တစ်
ဖြစ်သွားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဇရာထောင်းလာသည့်အပြင် ရောဂါဝေဒနာ ပိစီး နှိပ်စက်
လာသောအခါ အိုရန်ကျူးရှဲမှာ စာပေကဗျာလင်္ကာစပ်ဆိုခြင်း
မပြုနိုင်တော့ပါ။

သူ စပ်ဆိုခဲ့ပြီးသော ဆံဝေဂလင်္ကာများကို စိတ်ထဲမှရှုတ်ဆို
နိုင်ခြင်းသာလျှင် သူ့အတွက် အကြီးမားဆုံး စွမ်းဆောင်မှု
ဖြစ်နေ၏။

အိုရန်ကျူးရှဲ မီးစာတုန်ဆီခမ်း ဘဝ နေဝင်ချိန်ရောက်ရှိ
နေကြောင်း သမားတော်ကြီးသာမက သားဖြစ်သူ အိုရန်မ
လည်း သိရှိထားပေသည်။

ဖခင်၏ ဆိုဆုံးမစကားများကြောင့် စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ခဲ့ရပါသော်လည်း အိုရန်မုမှာ စိတ်သက်သာလှသည်ကား မဟုတ်ပါ။

မိခင် ဖြစ်သူသည် သူငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန် သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ဖခင်သာလျှင် သူ့ အတွက် ရွှေတောင်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခု ဖခင်ဖြစ်သူမှာ လောကအလယ်တွင် သူ့အား တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

အိုရန်မုကား အခန်းတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းဝင်လိုက်၏။

သူ၏ခြေသံကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်မသွားရလေအောင် ခြေဖော့နင်းခဲ့၏။

‘သား’

အိုရန်ကျူးရှဲ၏အားအင်ချည့်နဲ့သောခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဖေဖေ’

အိုရန်မုက ဖခင်ဖြစ်သူအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

အိုရန်ကျူးရှဲ၏ အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပခဲ့သော မျက်လုံးများသည် ယခုအခါ အရောင်အဆင်း၊ မွှေးမှိန်နေပြီဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မု ရောက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည့် အသွင်ဆောင်နေ၏။

‘ဖေဖေ သမားတော်ကြီးက ဖေဖေ မကြာခင် ဆက်သာလာတော့မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်’

အိုရန်မုက အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနှစ်သိမ့်သည့် သဘောဖြင့် ပြောပြလိုက်လေသည်။ အိုရန်ကျူးရှဲက ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

‘သားရယ် ဖေဖေ ကိုနှစ်သိမ့်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့၊ ဖေဖေ အခြေအနေကို ဖေဖေသိပါတယ်၊ ဖေဖေ မသေခင် သားကို ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောသွားချင်တယ်’

‘ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မောနေပါ့မယ်၊ အနားယူလိုက်ပါလားဟင်၊ သမားတော်ကြီးက ဖေဖေ အနား ယူလိုက်ရင်’

‘သား’

အိုရန်ကျူးရှဲ ကြားဖြတ်လိုက်သဖြင့် အိုရန်မု ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်တော့ချေ။

အိုရန်မု ငြိမ်နေလိုက်၏။

အိုရန်ကျူးရှဲက....

‘သား... သားဟာ တစ်ချိန်မှာ ဖေဖေရဲ့ခြေရာကို နင်းနိုင်လိမ့်မယ်၊ သားကြိုးစားပါ’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ’

‘ဖေဖေဟာ ထင်ရှားတဲ့ စာပေပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ပြန်ပြီး ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် တိုင်းပြည်အကျိုးပြု စာပေ ကဗျာ လင်္ကာ ရေးဖွဲ့သီကုံးမှုပိုင်းမှာ အားနည်းခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သားဟာ ဖေဖေရဲ့ မကျေပွန်ခဲ့တဲ့တာဝန်ကို ဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်ရလိမ့်မယ်’

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါပေပေ သားကြီးစားပါမယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ သားဟာ တိုင်းပြည်အကျိုးပြု ကဗျာ လင်္ကာတွေ ရေးစပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုအခြေခံ စ,မလဲ’

‘ကျွန်... ကျွန်တော်’

အိုရန်မုမှာ ရွင်းပြရန် အခက်အခဲဖြစ်နေ၏။

အိုရန်ကျူးရှဲ့က

‘သားဟာ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်မှုရှိပါတယ်။ ပေပေ ကွယ်လွန်သွားတာနဲ့မြစ်ဝါမြစ်ကမ်းပါးကို သွားပါ။ မြစ်တစ်ဘက်မှာ တိုင်းတစ်ပါးသား ကျူးကျော်သူတွေရှိနေတယ်။ သည်ဘက်ကမ်းမှာတော့ ကျူးကျော်သူတွေကို ရင်ဆိုင်ခုံခံမယ် မျိုးချစ်တွေရှိနေတယ်။ မြစ်ဝါကမ်းကိုရောက်ရင် သားဟာ ဇာတိမာန်တက်ကြမယ် ကဗျာ လင်္ကာတွေ အမိမြေကို မြတ်နိုးပြီး တိုင်းတစ်ပါးကျူးကျော်မှုကိုခေါင်းငုံ့ခံမနေဘဲ ရင်ဆိုင်တုန်းလှန်ပစ်လိုတဲ့စိတ်တွေတဖွားဖွားပေါ်လာအောင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တွေ ရေးဖွဲ့ သီကုံး နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ပေပေ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးနိုင်မလား’

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘သား ကတိပေးပါတယ်ပေပေ’

ထိုသို့ ကတိပေးပြီးသည်နှင့် သူ၏ ဘဝမှာ ထူးခြားစွာ ခြောင်းလဲသွားတော့မည်ဟု တွေးမိ၏။

မှန်ပေသည်။ အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသောစာပေသည်။ ရှုပ်ထွေးပေ့လီလှသော လူ့ဘဝအတွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ရလေတော့သည်။

သူ့အတွက် အပြောင်းအလဲများသည် ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အိုရန်မုကျူးက မြစ်ဝါမြစ်ကမ်းသို့သွားရန် မှာကြားခဲ့သည့်နေ့မှအစပြုကာ ရေတွက်၍ တစ်လတင်းတင်း ပြည်သောနေ့ရောက်လျှင်...။

ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လွန်စွာမှပင် ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်
သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီး ဖြစ်လေသည်။

မြို့တောင်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းသွားလျှင် တစ်ရက်ခန့် ခရီးနှင့်
လိုက်သည်နှင့် ပင်လယ်ဝှံသို့ရောက်သွားနိုင်၏။

မြောက်ဘက်သို့သွားလျှင် မြစ်သိမ်မြစ်မြွှာ မြစ်လက်တက်
များ ပိုက်ကွန်သဖွယ် ရောထွေးယှက်တင် တည်ရှိနေသည့် မြေနု
မြစ်ဝှမ်းအရပ်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်ပေသည်။

အသီးအနှံများမှအစ တောထွက်ပစ္စည်းလွန်စွာ ပေါများ
လှရကား၊ နေ့ညမဟူ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

ဤအရပ် ဤဒေသသည် နေပြည်တော်နှင့် လွန်စွာမှပင်
အလှမ်းကွာဝေးသော အရပ်ဒေသ ဖြစ်လေသည်။

ကျူးကျော်သူ တိုင်းတစ်ပါးသစ်များသည် မြစ်ဝါမြစ်
တစ်ဘက်ကမ်းသို့တိုင် ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ထားပြီးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သည်မှာဘက်ကမ်းသို့ အချိန်မရွေး ကျူး
ကျော်တိုက်ခိုက်လာနိုင်ပေသည်။

ဤအရပ် ဤဒေသ၏ စည်ကားသိုက်မြိုက်မှုကို လွန်စွာမှပင်
တပ်မက်နေကြသည်။

မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းအထိ ကျူးကျော်တပ်စွဲထားသည် ဖြစ်ရ
ကား၊ တရုတ်လူမျိုးများသည် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ မကူးဝံ့
အောင် ရှိနေကြပေတော့သည်။

‘မားပင်’သည် မြစ်ဆိပ်ကို မျက်နှာမူထားသောစားသောက်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ထိုင်နေ၏။

လူ ပေါ် လူ ဇော်

နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေသည်။

နေပူရှိန်ကြောင့် မြို့လယ်လမ်းမပေါ်တွင် လူစည်ကားမှု
ကင်းမဲ့နေသော်လည်း မြစ်ဆိပ်တွင်မူ ရုတ်ရုတ်သံသံ စည်
ကားလျက်ရှိနေ၏။

မြစ်ဆိပ်တွင် လှေကြီးလှေငယ်များ၊ ဝါးဖောင်များ၊ ကူးထို့
လှေများ အစီအရီဆိုက်ကပ်ထား၏။

အချို့ရွက်လှေများသည် မြစ်ဆိပ်မှ ထွက်ခွာသွားကြပြီး
အချို့လှေများသည် မြစ်ဆိပ်တွင် ဆိုက်ကပ်ရန် တာဝူနေ၏။

မိုးလင်းမှသည် မိုးချုပ်သည်အထိလည်းကောင်း၊ မိုးချုပ်မှ
သည် မိုးလင်းသည်အထိလည်းကောင်း၊ လှေဝင်လှေထွက် ပြတ်

သည်ဟုမရှိပါ။

သူ၏ ရှေ့၌ အရက်အိုးတစ်လုံးရှိနေ၏။
ဤဒေသထွက် ဆန်အရက်ဖြစ်ပြီး အလွန်မြင်းသော အမျိုး
အစားဖြစ်လေသည်။

ဆန်အရက် သုံးအိုးကုန်အောင်သောက်နေသူဟူ၍ ဤဖြစ်
ပွမ်းတစ်လျှောက်တွင် မားပင် တစ်ယောက်သာလျှင်ရှိမည် ဖြစ်
လေသည်။

မားပင်၏ ခြေရင်းတွင် အရက်အိုးလွတ် တစ်လုံး ရှိနေ၏။
ဓားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုးသည် ဒုတိယမြောက် အရက်အိုး
ဖြစ်သည်။

ဒုတိယမြောက် အရက်အိုး တစ်ဝက်ခန့်ကျိုးသွားချိန်ဝယ်
လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ် လေ့လာနေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

ထိုလူမှာ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး အပေါ်စား
ပျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထား၏။

ရာသားမည်ကြွတ်ကြွတ်နှင့် ရုပ်ဆိုးသူတစ်ယောက် ဖြစ်
လေသည်။

ထိုလူ၏ခါးကြား၌ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေရာ၊ ဓား
ကောက်တစ်လက် ဝှက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မားပင် ကောင်း
စွာ နားလည်ထားလေသည်။

ထိုလူ၏အမည်မှာ အားယုံဖြစ်သည်ကိုလည်း သိရှိထားသည်
မဟုတ်ပါလား။
အားယုံကို အကြောင်းသိသူများကကြောက်ရွံ့ကြပေသည်။
သို့သော် မားပင်က မကြောက်ပါ။

အကြောင်းမှာ အားယုံသည် လောကပေါ်တွင် သူ၏
အကြောင်းကို နားအလည်ဆုံး၊ သူ၏ လူယုံတော်ကြီး ဖြစ်နေ
ခြင်းကြောင့်တည်း။

အားယုံသည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာပြီး မားပင်၏ရှေ့သို့ တန်း
တန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် မားပင်က ဆီးကြိုမေးလိုက်လေ၏။
'အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဟေ့'
'အားယုံ၏မျက်နှာ အဆီပြန်နေသလို ချွေးသီးချွေးဖျက်
များ စိုနေပါသည်။ မားပင်၏အမေးစကားကြားသည်နှင့်၍၊
မဲ့သွားပြီး

'မဟန်ဘူးဆရာ ဘယ်သူမှမလိုက်ချင်ကြဘူး။ ဟိုဘက်ကမ်း
ကူးတာ သေတွင်းထဲဆင် ဘာနဲ့ အတူတူပဲတဲ့'

'အာကွဲ'
မားပင်၏ မကျေမနပ်စကားသံ ဖိန်းထွက်လာ၏။
အားယုံမျက်နှာကလေး ငယ်သွားသည်။

'ဘယ်သူမှမလိုက်ချင်ကြတာ အမှန်ပဲဆရာ ဘယ်လောက်ပေး
ပေး မလိုက်ဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်'

'မြို့ပြင်က မုဆိုးတွေကကော'
'သူတို့လဲ ငြင်းလိုက်ကြတယ်'
'ကောင်းကော'

မားပင် တီးတိုးဆဲရေးလိုက်ပြီး အရက်အိုးကိုမကော မော့ချ
လိုက်သည်။
8.2

ဆရာဖြစ်သူ၏ အရက်သောက်ပုံကိုကြည့်ကာ အားယုံမသိ
မသာ ခေါင်းခါယမ်းလေသည်။

မားပင်သည် အရက်အလွန်သောက်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သိ
ထားပါ၏။ သို့ပါသော်လည်း အရက်သည် အားဆေးမဟုတ်
ပါ။

အရက်များများသောက်နိုင်လေလေ အသက်တိုမြန်လေလေ
ပင် ဖြစ်သည်ဟု အားယုံများလည်ထားလေသည်။

မားပင်က အရက်အိုးထဲမှ အရက်များ ကုန်စင်သည်အထိ
ထဝကြီးမော့ပြီးမှ အရက်အိုးကို ဘေးပွဲအောက်သို့ ချထားလိုက်
သည်။

အရက်ကုန်သွားပြီဖြစ်၍ နောက်ထပ်မှာယူရန် ဆိုင်လုလင်
အား ခေါ်ယူမည်အပြုတွင် -

‘အရက်ဘစ်အိုး မြန်မြန်ယူခဲ့ဟေ့’

အားယုံ၏အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်ပေါ်လာ၏။

မားပင်က အားယုံကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။

တစ်ခါတရံ အားယုံ၏ အလိုက်သိတတ်မှုသည် နွားရှေ့
ထွန်ကျူးသည့်နှယ် ဖြစ်နေတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က အရက်အိုးဘစ်အိုးလာ၍ချထား
ပေးလိုက်လျှင်၊ မားပင်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မသိလိုက်
ဘာသာဖြင့် အရက်အိုးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အားယုံက ချက်ချင်း သူ၏အနောက်ဘက်တွင် ဝင်
ရပ်လိုက်၏။

မားပင်က အားယုံကို ခေါင်းနောက်ပြန်လှန်ကာ မော့
ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အားယုံက ရင်ကော့ပြီး မျက်နှာကို ခပ်ပင့်ပင့်
ထားနေကြောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

မားပင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

အားယုံသည် သူနှင့်တွေ့ဆုံမည့်သူများ ရောက်ရှိလာတိုင်၊
ဆစ္စာရှိလူယုံတော် တစ်ယောက်အသွင်ဖြင့် သူ၏အနောက်တွင်
ရပ်လေ့ရှိပေသည်။

ယခု အားယုံ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ရုံဖြင့် သူ့အားတွေ့
လိုသူ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။
သူ့အား တွေ့လိုသူမှာ နာမည်ကြီးကုန်သည်ကြီး ယန်ဝှာမှ
လှူပြီး မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ယန်ဝှာနှင့် တွေ့ရမည်ဟူသော အသိကြောင့် မားပင်ရင်
လေးဆွားခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

မားပင်ရှေ့သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်လျှင်၊ သူ့ထံသို့ လူ
တစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ်ဝဝဖိုင်ဖိုင်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။
အဖိုးကန်ပိုးဖွဲ့အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ထဲဝယ်
နံ့သာဖြူယပ်တောင်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လာ
သည်။

ရှုတ်တရက်ကြည့်လျှင် စည်ပိုင်းကြီးတစ်လုံး လိမ့်လာသည်
ဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

ထိုလူသည်ကား မားပင်၏ ဖောက်သည်ကြီး ယန်ဝှာပြစ်
လေသည်။

ယန်ဝှာ၏နောက်တွင် ဓားကိုယ်စီ ကျောပိုးထားသူ ငါး
ယောက် လိုက်ပါလာကြသည်။

သူတို့သည် ယန်ဝှာငှားရမ်းထားသည့်ကြေးစားသိုင်းသမား
များဖြစ်ကြလေသည်။

ယန်ဝှာ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မျက်စောင်းထိုးမိသူများ
သည်လည်းကောင်း၊ ယန်ဝှာအား လိမ်လည်လှည့်စားရန်ကြိုးစား
မိကြသူများသည်လည်းကောင်း၊ ထိုကြေးစားသိုင်းသမားငါး
ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီး ထိုက်သင့်သလို အပြစ်ဒဏ်ခံခြင်း
ခံရတတ်ပေတော့သည်။

ကြေးစားသိုင်းသမား ငါးယောက်သည် ဆိုင်အပြင်ဝယ်
စီတန်းရပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ယန်ဝှာရောက်လာသည်ကိုတွေ့လျှင် မားပင် ပင့်သက်ရှိုက်
မိသည်။

သောက်ထားသော အရက်များပင် ဘယ်ဝယ် ဘယ်ဆီ
ရောက်သွားပြီ မသိပါ။

မားပင် အာခေါင် ခြောက်လာသည်။

အရက်အိုးကို မယူလိုက်၏။

သို့သော် အရက်မသောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

‘တို့ စကားပြောစရာရှိသေးတယ်၊ အရက်မူးနေလို့မဖြစ်ဘူး’
ယန်ဝှာ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယန်ဝှာသည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး အရက်အိုးကို လက်
ဖြင့် ဖိထားလိုက်လေသည်။ ယန်ဝှာ၏နေရာတွင် အခြားလူ
တစ်ယောက်ဆိုလျှင် မားပင်က ယခုလိုအပြုအမူမျိုးကို သည်းခံ
နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ချက်ချင်းထပြုံး လက်သီးနှင့် ထိုးမိမည် ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ ယန်ဝှာအား သွားပြီးပြလိုက်ရသည်။

‘နေ သိပ်ပြင်းတယ်ဗျ၊ အရက်သောက်ထားမှ သက်သာမှာ’
ဟုလည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ပြောလိုက်
လေသည်။

ယန်ဝှာက မပြုံးပါ။ မရယ်ပါ။

မားပင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ယန်ဝှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ ...

‘မိကျောင်းသားရေနဲ့ သမင်ချို ဘယ်မှာလဲ’
ဟု တုတ်တုတ် မေးလိုက်သည်။

မားပင် မနေနိုင်တော့ပါ။ ပိုပြီး အာခေါင် ခြောက်လာ
သည်။ အရက်အိုးကို လှမ်းယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယန်ဝှာက အရက်အိုးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိထားဆဲ။

‘ကျုပ်မေးတာ ပြောဦးလေ’
မားပင် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

ယန်ဝှာအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

‘ဟဲ ဟဲ’
အခြောက်တိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယန်ဝှာ၏မျက်နှာ ပို၍တည်သွားသည်။

‘ငါ့ဆီကို တစ်ယောက်လာခဲ့စမ်း’

ဟုလည်း အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဆိုင်အပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကြေးစားသိုင်းသမားငါးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ခပ် သွက်သွက် လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ထိုလူသည် ယန်ဝှာ၏ စိတ်နေသဘောထားကို ကောင်းစွာ နားလည်ဟန်တူ၏။ ယန်ဝှာအနီးသို့ရောက်လျှင် ရိုကျိုးစွာရပ် လိုက်သော်လည်း မားပင်ကိုမူ ခပ်စိန်စိန် ကြည့်လိုက်သည်။

ယခု ချက်ချင်းပင် သုတ်သင် ရှင်းလင်း ပစ်တော့မည့် သဘောမျိုး ဖြစ်၏။

အားလုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။

မားပင်၏ခါးကို လက်ဖြင့် အသာကုပ်ကာ သတိပေးလိုက် လေသည်။

မားပင် ကျောတုန်သွား၏။

ဆွဲသော် ဘာမှမဖြစ်သလို နေလိုက်သည်။

ယန်ဝှာက

‘မိကျောင်းသားရေနဲ့ သမင်ချို ဘယ်မှာလဲ’

ဘဲ ထပ်မေးလိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် မားပင်မဖြေဘဲ မနေဝံ့တော့ချေ။

သူက ဆက်ပြီး အရေးမစိုက်သလို နေလျှင် ယန်ဝှာ၏

ကြေးစားသိုင်းသမားကလက်စွမ်းပြလာတော့မည်ဖြစ်ပေသည်။

‘ရှိပါတယ်’

‘ဘယ်မှာရှိတာလဲ’

‘ဟိုဘက်ကမ်းမှာ’

‘ဘာကွ’

ယန်ဝှာ၏စကားသံ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

မားပင် သွားမြဲပြလိုက်ပြန်သည်။

သူက မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာစွာထားပါသော် လည်း ယန်ဝှာကို နောက်ပြောင်သလို ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ယန်ဝှာ ခေါ်ပွနေ၏။

‘မားပင်၊ မင်းက ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ လား၊ မိကျောင်းသားရေနဲ့ သမင်ချိုရမယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုစရံငွေ

ယူထားတာသုံးလရှိပြီ။ အခုထိ ဘာမှ မရသေးဘူး။ သည် အတိုင်းဆိုရင် မင်းဒုက္ခရောက်ချင်ပြီတင်တယ်’

အခြားကုန်သည်များဆိုလျှင် စရံငွေပေးပြီး ပစ္စည်းမရပါ က စရံငွေကို သုံးဆပြန်လျှော်ခိုင်းမည်သာဖြစ်၏။

ယန်ဝှာကား အခြားသူများနှင့်မတူသူ ဖြစ်ပေသည်။

သူက စရံပေးပြီး ပစ္စည်းမရလျှင် ငွေပြန်မယူပဲ အသက် ကိုသာ အလျော်ယူတတ်လေသည်။

တိုင်းတစ်ပါးသားများကျူးကျော် ဝင်ရောက် နေချိန်ဝယ် နေပြည်တော်၏ အုပ်ချုပ်ရေးလျှော့ရဲနေချိန်၌ ယန်ဝှာကဲ့သို့

ဝိသမလောဘသားများသည် ကြေးစား သိုင်းသမား များ အားကိုးဖြင့် ထင်တိုင်းကြံနေနိုင်သည်မှာ ဆန်းကြယ်လှသည်

တော့မဟုတ်ပါချေ။

မားပင် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။

ဂ. ပျက်ကယာလက်ကာပြလိုက်ပြီး

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ဟိုဘက်ကမ်းကို ကျင်း တွေ
ရောက်မလာသေးဘူး။ အခုတော့ သူတို့ သိပ်ပိုက်လိုက်ပြီဗျာ။
ဒါကြောင့် ဟိုဘက်ကမ်းသွားပြီး အမဲလိုက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်
တော့ဘူး။ သည်အရပ်မှာ သမင်တို့၊ မိကျောင်းတို့ဆိုတာ ရှာမှ
ရှားပဲ။ ကျုပ်ကဘယ်လိုလုပ်

သု၏ စကားမဆုံးမီ ယန်ဝှာက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေ
သည်။
'ဒါတွေ ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။ ကျုပ်လိုချင်တာက မိကျောင်း
သားရေခွဲ သမင်ချိုပဲ'

မားပင် ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

ယန်ဝှာက

'ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကျင်းတွေရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်
သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကတိဟာ ကတိပဲ။ မင်းက ကတိအတိုင်း
လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး'

'ဟိုဘက်ကမ်းကိုသွားဖို့ ဘယ်သူမှမလိုက်ရဲကြဘူးဗျ'

'မင်းက နာမည်ကျော်မုဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ဟိုဘက်ကမ်းကို
ကျွန်းပြီး အမဲလိုက်လာခဲ့တာ မင်းရှဲတစ်သက်ပဲမဟုတ်လား။ နယ်
မြေလမ်းခရီးကျွမ်းကျင်ပြီးသားပဲ။ ကျင်းတွေရှိနေတော့ကော
ဘာဖြစ်သလဲ။ မင်းကရှောင်ကွင်းပြီးသွားပေါ့'

မားပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'ကျုပ်က သွားရဲပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်
ယောက်သွားရုံနဲ့မပြီးသေးဘူး'

'ဒါဖြင့်ဘာလိုသလဲ'

'လူလိုတယ်။ အထမ်းဆွမ်းတွေ တောခြောက်ပေးမယ့်
လူတွေမရှိပဲ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်ကတစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စပစ်
မှာမှမဟုတ်လဲ'

ယခုတစ်ကြိမ် ဝိုင်သွားရသူမှာ ယန်ဝှာဖြစ်လေသည်။

မားပင်၏ အခက်အခဲကို သူကောင်းစွာ နားလည်ထား၏။
သမင်ချိုနှင့်မိကျောင်းသားရေမည်ဆိုပါက အမြတ်အစွန်း
များစွာရမည်ဖြစ်ပေသည်။

မားပင်နှင့်ဆက်ဆံခြင်းဖြင့် သူ့အတွက် အကျိုးကျေးဇူး
များစွာရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မားပင်သည် သူ့အတွက် ငွေကျင်းတစ်တွင်းနှင့် လူလှ
သည်။

မားပင်က တစ်ဘက်ကမ်းသို့မသွားတော့လျှင် သူ့အတွက်
ငွေရပေါက်ပိတ်ဆို လွှားတော့မည်ဖြစ်ပေသည်။

မားပင်အား ပေးထားသည့် စရံငွေ ဆုံးသွားလျှင်လည်း
သူ့ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်ပါ။ ရရှိလာမည့် အမြတ်ငွေနှင့်စာလျှင်
ဆုံးသွားမည့် စရံငွေသည် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်အောင် နည်းပါး
လွန်းလှပေသည်။

'သူက စရံငွေဆုံးသွားမည်ကို မမူသော်လည်း ရရှိလာမည့်
အမြတ်ငွေများ ဖက်လွတ်ရမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်း ဖြစ်
ပေတော့သည်။

တစ်ဘက်ကမ်းတွင် မည်သူပင်ရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ မားပင်အား
အမဲပစ်သွားဖို့ ဖိအားပေးရပေတော့မည်။

ထိုသို့ တွေးတောဆင်ခြင်မိသည်နှင့် မားပင်ကို စိုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး

‘တစ်ဘက်ကမ်းကို သွားဖို့ ဘာလိုသလဲ၊ ကျုပ်ကိုပြောပါ’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မိမိအား တစ်ဘက်ကမ်းသို့ အတင်းအကျပ် စေလွှတ်ကာ
အမဲပစ်စေလိုကြောင်း မားပင်လည်း ရိပ်မိ၏။

ယန်ဝှာအား မည်သို့မျှစောဒကတက်၍ရမည်မဟုတ်သည်ကို
သိထားရကား

‘ဟိုဘက်ကမ်းသွားဖို့ ငွေလိုတယ်လေ၊ ငွေများများပေးနိုင်
ရင်တော့ လိုက်ချင်တဲ့လူတွေ ပေါ်လာမှာပဲဗျ’

‘ငွေ ဟုတ်လား၊ မင်းက လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်း
ဝယ်ယူဖို့ ငွေလိုတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်က စရံထုတ်ပေးပြီးပြီ၊ အခု
တစ်ခါ ငွေလိုပြန်ပြီလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ... ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်စုဆောင်းပြီးပြီ၊
ဒါပေမယ့် အလုပ်သမားတွေကိုပေးဖို့ငွေက မလောက်နိုင်တော့
ဘူး၊ သူတို့ကိုငွေပိုပေးရမှာမို့ပဲ၊ နောက်ပြီး လှေကောင်းကောင်း
တစ်စီးလည်း လိုသေးတယ်လေ’

‘လှေ ဟုတ်လား၊ လှေကဘာလုပ်ဖို့လဲ’

မားပင် ရင်ကော့လိုက်သည်။

ဤအရပ်ဒေသအကြောင်း သူ့ထက်သိသူမရှိနိုင်တော့သည့်
ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့်

‘လှေက အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ မြစ်ဆိပ်ကနေပြီး ဟိုဘက်
ကမ်းကို တိုက်ရိုက်ကူးသွားရင် သည်ကအခြေအနေကို မျက်ခြည်

မပြတ် စောင့်ကြည့်ဖို့တပ်စွဲလားတဲ့ ကျင်းတွေနဲ့ တည့်တည့်ကြီး
ဝင်တိုးမိမှာပဲဗျ’

‘မင်းက ကျင်းတွေကို ရှောင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းရှိလို့လား’

‘ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မမြဲပြန်နိုင်ဘူး’

ယန်ဝှာကဲ့မြီးတိုသွားလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း မားပင်မှာ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ သွားနိုင်
ခြေရှိသည်ကိုသိရလျှင် ကျေနပ်သွား၏။

သူက မိအားပေးလိုက်သည်နှင့် မားပင်သည်တစ်ဘက်ကမ်း
သို့ ကူးသွားပြီး သူ့အတွက် အမြတ်ငွေများစွာ ရရှိအောင်
ကြိုးစားပေတော့မည်။

မားပင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ

‘မင်း ငွေတယ်လောက်လိုသလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

မားပင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ရသည်။

ယခု သူ့အလှည့်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထား၏။

ယန်ဝှာသည် သူ့အပေါ် အထက်စီးယူခဲ့သော်လည်း ယခု
အချိန်တွင် သူ့ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်လက်ခံရတော့မည် ဖြစ်
လေသည်။

သူက ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် စဉ်းစားနေလေလေ၊ ယန်ဝှာ
မှာ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေလေလေပင်။

မားပင်က ထုံးစံအတိုင်း သူ့အတွက် ထက်ဝက်မက ကျန်
အောင် တွက်ချက်လိုက်ပြီး

လောတစ်စီးဝယ်ရမယ်၊ လိုတဲ့ပစ္စည်း နည်းနည်းဝယ်မယ်၊
လူတချို့ငှားရမယ်ဆိုတော့၊ အင်း - အနည်းဆုံး ငွေငါး
သောင်းလောက်တော့ လိုလိမ့်မယ်'

'ဟေ...'

ယန်ဝှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

'ငါး - ငါးသောင်း ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ လောကချည်း နှစ်သောင်းခွဲလောက်
ပေးရမှာ၊ ပြီးတော့ သည်ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ခင်ဗျား
ကျခံရလိမ့်မယ်'

ယန်ဝှာမှာ တက်သွားမလိုဖြစ်နေ၏။

သို့ပါသော်လည်း မားပင်က သမင်ချိုနှင့် မိကျောင်းရေ
ယူလာနိုင်လျှင် သူ့အတွက် အမြတ်ငွေများစွာ ရမည်ဖြစ်၍
မတတ်သဘဲ သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

'ကောင်းပြီ၊ လိုတဲ့ငွေကို ကျုပ်ထုတ်ပေးမယ်၊ ပစ္စည်း
ဘယ်တော့ရမလဲပြော'

မားပင်က လက်သုံးချောင်းထောင်ကာ

'သုံးလကြာရင်ရမယ်၊ ခရီးထွက်ဖို့ပြင်ဆင်မှာရယ်၊ ဟိုဘက်
ကမ်းရောက်ရင် စခန်းချမှာ သားကောင်ဖမ်းမှာ အရေခွံ
ဆုတ်မှာ အခြောက်လှမ်းမှာ၊ ဒါတွေအားလုံးထည့်တွက်ရင်
သုံးလဆိုတာ နည်းသေးတယ်ဗျာ'

'မနည်းနဲ့၊ သုံးလတော်ပြီ'

ယန်ဝှာက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင် ငြိမ်နေလိုက်၏။

ယန်ဝှာက

'မြို့စံက ငါ့ရှင်ငွေတိုက်မှာ ငွေငါးသောင်းထုတ်သွား၊ သုံးလ
ပြည့်လို့ ပစ္စည်းမရရင် မင်းအသက်ကိုဖက်နဲ့ ထုပ်အားပေးတော့၊
ကံ ငါ့သွားမယ်'

စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

မားပင်က သူ့အား လုံးဝအရေးမစိုက်ပါ။ ယန်ဝှာ မြန်မြန်
ထွက်သွားလေလေ သူ့အတွက် ကောင်းလေလေပင် မဟုတ်
ပါလား။

ယန်ဝှာထွက်သွားမှ သူ အရက်သောက်တော့မည် ဖြစ်လေ
သည်။

ယန်ဝှာထွက်သွားသည်နှင့် အရက်အိုးကို မ၊ ယူကာ အိုးလိုက်
မော့ချလိုက်သည်။

သူ၏နောက်တွင် ရပ်နေသည့် အားယုံ ခေါင်းခါးခါးလိုက်
သည်။

သူ၏ ဆရာသည် ယခုအတိုင်း အရက်ဆက်သောက်နေပြီး
ယန်ဝှာနှင့် ဆက်ဆံနေမည်ဆိုပါက တစ်နေ့ ခုကွထောက်လိမ့်
မည်ဟု တွေးနေမိလေသည်။

မားပင် အရက်အိုးတစ်အိုးကို တစ်ဝက်ခန့် ကုန်အောင်
သောက်ချလိုက်ပြီးမှ

'အားယုံ'

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

'အမိန့်ရှိပါဆရာ'

အားယုံက မားပင်ရွှေ့လို့ တမုဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

မားပင်က

‘ငွေငါ့သောင်းကို မင်းသွားယူလိုက်၊ ပြီးရင် တံငါသည် ဝမ်းဆီက လှေကို တစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်လိုက်၊ ကြည့်ကောင်းအောင် နည်းနည်းပြင်ဆင်ထားလိုက်’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အားယုံ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

မားပင်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရှင်း

‘ဆရာ... တံငါသည် ဝမ်းရဲ့ လှေက အတော်ကို ပျက်စီးယိုယွင်းနေတဲ့ လှေစုတ်ကြီးပဲ၊ ဆရာဝယ်မလို့’

‘စကားရွှည်နဲ့ ငါဝယ်မယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီ’

‘ပြန်ပြီး ပြုပြင်မယ်ဆိုရင် လှေအသစ်တစ်စီး ဝယ်တာထက် တောင်ပိုပြီး ကုန်ကျဦး’

‘ငါနားလည်တယ်၊ လှေကို ကြည့်ကောင်းအောင်သာ ပြင်ဆင်ခိုင်းတာ၊ ပျက်စီးယိုယွင်းသမျှ အကုန် လျှောက်ပြင်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြင်ဆင်ခငွေ တစ်ရာထက် ပိုမကုန်စေနဲ့’

‘ဆရာ...’

‘စကားရွှည်နဲ့ ငါခိုင်းတာလုပ်’

အားယုံ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

သို့သော်လည်း မားပင်အကြောင်း ကောင်းစွာ သိထားရကား...

‘ကောင်းပြီဆရာ’

ဦးညွတ် အရိအသေပြုလိုက်ပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

‘နေဦး’

မားပင်က ဟန်တားလိုက်၏။

အားယုံက...

‘အမိန့်ရှိပါဆရာ’

မားပင်က မြစ်ဆိပ်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညှန်ပြရင်း

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အားယုံက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဆိုအခါ အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် လှေကြီးတစ်စင်း မြစ်ဆိပ်သို့ ဆိုက်ကပ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘အစုန်အဆန် လှေကြီးပါလား’

အားယုံ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ ထိုလှေကြီးသည် မြစ်ကြောနှင့် မြစ်ညာကို စုန်ချည်ဆန်ချည် ကူးသန်းနေသည့် လှေကြီးဖြစ်ပေသည်။

လှေကြီး ဆိုက်ကပ်လာသည်နှင့် လှေပေါ်မှ လူများတိုးဝေ့ဆင်းလာကြရာ မြစ်ဆိပ်တစ်ခုလုံး ပို၍ စည်ကား သိုက်မြိုက်သွားလေတော့သည်။

အားယုံက

‘ဆရာက မြစ်အထက်ပိုင်းကို ထွက်ပြေးသွားမလို့လား’

ဟု မားပင်အား မေးလိုက်သည်။

မားပင် မျက်လုံး ပြူးသွားလေသည်။

အားယုံကို ကြည့်ရင်း

‘ဘာ...ဘာကွ မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ’

‘မသိဘူးလေ ဆရာက အစုန်အဆန်လှေကြီးကို ကြည့်ခိုင်း

တော့ ယန်ဝှာဆီက ငွေယူပြီး ထွက်ပြေးတော့ မလားလို့ပါ’

‘အို ငါက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရမှာလဲ သည်အရပ်မှာ

မွေးပြီး သည်အရပ်မှာ ကြီးလာတာကွ၊ ငါသေတဲ့အထိ သည်

အရပ်မှာပဲနေမယ် ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူးကွ’

အားယုံ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မားပင်က ဆက်ပြောသည်။

‘ငါ ကြည့်ခိုင်းတာက အစုန်အဆန်လှေကြီးနဲ့ သည်ဒေသမှာ

အလုပ်ရှာဖို့ လာတဲ့လူတွေ ပါချင်မပါလာမှာ ဒါကို ကြည့်ခိုင်း

တာကွ’

အားယုံ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

တိုင်းတစ်ပါး သားများ ကျူးကျော် လာပြီး တိုင်းပြည်

တစ်ဝှမ်းလုံး ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကာ စီးပွားရေး ကပ်ဆိတ်

နေသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ တစ်နေ့တခြား ပေါများလာပြီး

တောင်းရမ်း စားသောက်သူများကိုပင် နေရာအနှံ့၌ တွေ့မြင်

နေရသည်။

လိုက်ပါ စီးနင်းခ ဈေးကြီးကြီး ပေးရသည့် အစုန်အဆန်

လှေကြီးကို အလုပ်ရှာရန် ထွက်လာသူများ စီးနင်း နိုင်အံ့

မထင်ပါ။

ထိုအချက်ကို မားပင်မေ့နေသော်လည်း သူ့ကသတိပေးဖို့

မစဉ်းစားချေ။

မားပင်က

‘ငါ့လုပ်ငန်းမှာ သတ္တိရှိပြီး ဉာဏ်အမြော်အမြင်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့

လူငယ် တစ်ယောက်ရောက် လိုတယ်ကွ ငါလိုချင်တဲ့ လူမျိုး

ပါချင်ပါလာမှာဟော...ဟော ဟိုမှာကြည့်စမ်း’

ပြောရင်း လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်သည်။

အားယုံက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လှေကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာ သူများ ကြားဝယ်

အပြာရောင် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပခုံးဝယ် လွယ်ထားသည့်

လူငယ်လေး တစ်ယောက် ဟိုကြည့် သည်ကြည့်ဖြင့် ဆင်းလာ

နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

အားယုံ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

မားပင်သည် အရက်မူးနေသည့်အပြင် ယန်ဝှာ၏ အန္တရာယ်

နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် တွေ့ကရာ လျှောက်ပြော နေသည်ဟု

ထင်မိသည်။

ယခုတွေ့နေရသော လူရွယ်မှာ အပြာရောင် အဝတ်အစား

များ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော မိသားစုမှ

ဆင်းသက်လာခဲ့ဟန် ရှိသည်။

ထိုလူရွယ်သည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော မုဆိုးအလုပ်နှင့်

မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

အားယုံက

‘ဆရာ... ကျွန်တော် ငွေသွားထုတ်လိုက်ဦးမယ်’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထွက်သွားချင် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘နေဦး’

မားပင်က ဟန်တားလိုက်လေသည်။

အားယုံက

‘ဆရာ

‘စကားမရှည်နဲ့ ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ’

ပြောပြီး မားပင် ထိုင်ရာမှ ထကာ အပြင်ဘက် လှမ်းထွက်
သွားလေသည်။

အားယုံက ချက်ချင်း လိုက်မသွားနိုင်ပါချေ။

မားပင်သောက်ခဲ့သည့် အရက်ဖိုးကို ရှင်းပေးနေရသေးသည်
မဟုတ်ပါလား။

အချက်ဖိုး ရှင်းပြီးသည်နှင့် နောက်မှ လိုက်သွားသောအခါ
မားပင်သည် အစုန်အဆန်လှေကြီး ဆိုက်ကပ်ထားသည့် နေရာ
ဆီသို့ ဦးတည် သွားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ လေတော့
သည်။

မြစ်ဆိပ်တွင် လူသံသွသံ ဆူညံနေလေသည်။

နေရာစိမ်း ဒေသစိမ်းသို့ ရောက်လာသည်ဖြစ်ရကား အိုရန်မှ
အတွက် အရာရာသည် အသစ်အဆန်းများဖြစ်နေရာ စိတ်ဝင်
စားဖွယ်အတိပြီးသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေတော့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသည်နှင့် ဖခင်အားပေးခဲ့သည့်
ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းတည်း။

သူ၏ခရီးသည် အန္တရာယ်များလှသည်ဖြစ်ရာ မသွားဘဲ
နေရန် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများက ဟန်တားကြလေ
သည်။

ကျူးကျော်သူ ကျင်းများသည် မြစ် တစ် ဘက် ကမ်း သို့
ကူးကာ အချိန်မရွေး တိုက်ခိုက်လာနိုင်ကြောင်း၊ စစ်မက်ဖြစ်
ပွားလာပါက ရှေ့တန်းနေရာဖြစ်၍ အန္တရာယ်များလှကြောင်း
အမျိုးမျိုး ပြောဆိုဟန်တားကြ၏။

ညီပါသော်လည်း အိုရန်မှက လျစ်လျူရှုကာ ထွက်လာခဲ့
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အခု သူ့ထောက်ရှိလာသည့် မြို့ကလေးသည်
ကျူးကျော်သူများနှင့် အလွန်နီးကပ်နေသည့် မြို့ကလေးဖြစ်
သည်။

မြစ်ဝခြစ်က နယ်နိမိတ်သဖွယ် ပိုင်းခြားထားပြီး တစ်ဆက်
တည်းတွင် ကျူးကျော်သူများ ရှိနေ၏။

အကယ်၍ ကျူးကျော်သူများက မြစ်ဝခြစ်ကိုပြတ်သန်း
ကာ ရှေ့ဆက် တိုက်ခိုက်လာမည်ဆိုလျှင် ဤမြို့ကလေးသည်
ရန်သူ့ဘက်သို့ တမုဟုတ်ချင်း ကျသွားမည်ဖြစ်ပေသည်။

မြစ်ရိုးအောက်ဘက်တွင် ဤမြို့ကလေးထက် အချက်အချာ ကျသည့် မြို့ရွာများ ရှိနေသေးရကား နေပြည်တော်မှ စစ်သည် များသည် ထိုအချက်အချာကျသော နေရာများကို အဓိကထား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေကြရ၏။

ဤမြို့ကလေး၌မူ စစ်သည်အင်အား နည်းပါးသောအခါ တစ်ဖွဲ့သာလျှင် အဟန့်အတားသဘောမျိုး ချထားပေသည်။

အိုရန်မု၏ ခရီးကား ပြီးဆုံးသွားပြီမဟုတ်သေးပါ။ ဤမြို့ ကလေး၌ တစ်ညတာရပ်နားတည်းခိုပြီး နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ရှေ့ခရီးဆက်ရဦးမည် ဖြစ်၏။

ကျူးကျော်သူများ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုခံနေရသည့် ရှေ့တန်း အကျဆုံးမြို့သို့ ရောက်သည်အထိ ခရီးဆက်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

အိုရန်မု ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် မြို့ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ ကျူးကျော်သူများ၏ အန္တရာယ်ရှိနေသည့်တိုင် ဤမျှစည်ကား နေလျှင် အေးချမ်းသာယာသည့်အချိန်တွင် လွန်စွာမှပင် စည် ကား သိုက်မြိုက်နေမည်ဟု အိုရန်မု တွေးမိလေသည်။

ဤမြို့ကလေး၏ သာယာလှပပုံ၊ စည်ကားသိုက်မြိုက်ပုံကို ကျောတစ်ပုခ်ရေးစပ်ဦးမည်ဟု စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထား၏။

ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် လျှောက်လာရင်း မြစ်ကမ်းပါးကို ဆီး၍ မြင်တွေ့နိုင်သည့် နေရာ၌တည်ရှိသော တည်းခိုခန်းတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အင်း ဒီတည်းခိုခန်းမှာပင် တည်းခိုတာကောင်းမယ်၊ ဒါမှ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ မြစ်ဆိပ်ကို အမြန်ဆုံး ဆင်းလာနိုင်မှာ။

ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ လှေတစ်စင်းယူရိကယ်၊ အဲဒီလှေလွှတ်သွားရင် တော့ ငါ့မြို့မှာ သေောင်တင်နေတော့မှာပဲဟု တွေးလိုက်၏။ ထို့နောက် တည်းခိုခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

တည်းခိုခန်းမှာ စားသောက်ဆိုင်နှင့် ထွဲဖက် ဖွင့်ထားရာ စည်စည်ကားကား ရှိနေပါ၏။

အိုရန်မုလည်း ထိုတည်းခိုခန်း၌ပင် တည်းခိုရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။ သူ့အား နောက်ဖောင့်ခံ လိုက်လာသူနှစ် ယောက် ရှိနေသည်ကို လုံးဝ သတိမပြုမိပါ။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အိုရန်မု တည်းခိုခန်းထဲ ဝင်သွား လျှင် တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးတိုင်ပင်ကာ လှည့်ထွက်သွားကြ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မားပင်နှင့် အားယုံတို့ ဖြစ်လေသည်။

‘အောက်အီးအီး အုတ်...’
အဝေးမှကြက်တုန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
လမ်းပေါ်၌ လူသံ ဆူသံများ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲ ထွက်ပေါ် လာသည်။
မိလ္လာမီ လူများ စည်စည်ကားကား ဖြစ်လာပေသည်။
နေ့သစ်တစ်နေ့ စပို့ အရှေ့ဘက်ဆီတွင် ရောင်နီများ ပျံ့အန် လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ညလုံး လူးလူးလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အိပ်မရဘဲ နံနက် မိုး
စင်စင်လင်းကန်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည့် အိုရန်မုမှာ ဖျတ်ခနဲ
လန့်နိုးလာ၏။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ နေရောင်
ခြည် ဖြတ်သန်း ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဟာ မိုးတောင်လင်းနေပါပြီလား’
လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်ကာ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် အခန်းတွင်း၌ အသင့်ထားပေးသော စဉ့်အိုး
မှ ရေခပ်ကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အထုပ်ကလေးကိုဖွင့်ကာ အဝတ်အစားလဲလှယ်
လိုက်သည်။ အဝတ်ဟောင်းများကို အထုပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်
လျှင်--

‘ဇာတ်’

အဝတ်ဟောင်းများနှင့် မဝတ်ရသေးသော အဝတ်များ
သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ဟင် ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ

အိုရန်မု အံ့သြသွား၏။

အိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်ရာ လက်ဝါးမှာ အိတ်အပြင်ဘက်
ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူ၏အဝတ်အိတ် အောက်ဘက်၌
ခါးဖြင့် တိတိရိရိ လှီးဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ၏ အဝတ်အိတ်ကို ဖောက်ကာ အတွင်းဘက်မှ ငွေအိတ်
ကလေးကို ခိုးယူသွားပြီတည်း။

မည်သူက ခိုးယူသွားပါသနည်း။

ညက အိပ်ရာမဝင်မီ သေသေချာချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သေး
၏။ ထိုစဉ်က အဝတ်အစားများ ငွေများနှင့် အစောင့်အကြပ်
ထူပြောသည့် အရပ်ဒေသကို ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့် စာများ
ရှိသေး၏။

နံနက်ပိုင်း သူ့မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် တစ်စုံ တစ်
ယောက်သောသူသည် သူ၏အခန်းသို့ ခိုးဝင်ကာ သူ၏ပစ္စည်း
များကို ခိုးယူသွားပြီတည်း။

သူ့တွင် ငွေဟူ၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိတော့ပါ။ ငွေမရှိ
ဘဲ ရွှေ ခရီးဆက်ဖို့မပြောနှင့် ဇာတိရပ်ရွာသို့ပင် ပြန်ဖို့မဖြစ်နိုင်
ပါတော့ချေ။

အိုရန်မု ဒေါဟူသွားလေတော့သည်။

‘တောက် အခန်းထဲဝင်ပြီး ခိုးသွားတာ၊ တည်းခိုခန်းက
လူတွေမှာ တာဝန်ရှိတယ်’

ထိုသို့ ရေရွတ်ပြီး အခန်းတွင်းမှ ဒုန်းစိုင်းထွက်လာခဲ့လေ
တော့၏။

တည်းခိုခန်းအောက်ဘက်တွင် စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်ထား
ပါသည်။

နံနက်စောစောအချိန် ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ဆိပ်ကို မျက်နှာ ပြုထားသဖြင့် လူစည်ကားနေ၏။

မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းညှော်သူများသည် အဖော်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ် လူ စောင့်ရှင်၊ ဝစ်ရောက်စားသောက်တတ်ကြသည်မဟုတ်ပါ။ လား။ စားသောက်ဆိုင်ထောင်ရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ လူနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြပါ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အားယုံနှင့် မားပင်တို့ ဖြစ်ကြလေ၏။

အားယုံက နံနက်စာကိုမြိန်ရည်ယှက်ရည်ဝားနေ၏။ မားပင်က အရက်ကို ဇမိခံသောက်နေလေ၏။

မားပင်သည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပမာ သပ်သပ် ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လက်လုပ်လက်စားများ ဘိုဘိုအတ်သီနိုင်လှသော ခရီးသွား များကြားဝယ် မားပင်သည် ခန့်ခန့်ထည်ထည်ဖြစ်နေလေ၏။

အားယုံမှာ မျက်လုံးများနီရဲကာ ကျိန်းစပ်နေ၏။ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခံရခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးလျှင် တရားတမော အိပ်စက် အနားယူခွင့် ရပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့မိ၏။

သို့သော် မားပင်က အနားယူခွင့်ပြုမည်မဟုတ်သည်ကိုနားလည်ထားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်က အရက်သောက် ကျန်တစ်ယောက်က စားသောက်နေစဉ် ဆူဆူညီညီ စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့တာဝန်ယူပြီး ဝင်ရှင်းပေးရမှာပဲ’

‘မိတ်ဆွေလေး ကျုပ်တို့ဆိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဆုတ်ကိုကြည့်ပါ။ ရန်သူမျိုးငါးပါး အာမခံဘူးလို့ ရေးထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး’

‘ဟာ ဒီလိုတယ်ရမလဲ’

‘ကျုပ်တို့ဆိုင်မှာ တစ်ခါမှ ပျောက်တယ်ရှုတယ် မကြားမိပါဘူး၊ မိတ်ဆွေလေးကျမှ’

‘ကျုပ်က လိမ်ပြောနေတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောချင်တာလား’

ဆူဆူညီညီအသံများကြောင့် ဆိုင်ထဲမှလူများ လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။ အားယုံက မားပင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

မားပင်က ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို ခပ်တည်တည်ဖြင့် အရက်ဆက်သောက်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် အားယုံ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ထိုကိစ္စမှာ မားပင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ မားပင်ကစေခိုင်း၍ သူကကိုယ်ထိသက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ် ငွေပျောက် သွားရုံမကဘူး ရှေ့ခရီး ဆက်ဖို့ ဆွဲထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေလဲ ပျောက်သွားတယ်၊ ကျုပ် ခြေထောက်ကို ရိုက်ချိုးသလို ဖြစ်နေပြီဗျ၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ’

'ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ဆိုင်တာ ကတော့ တည်းခိုခန့် စားသောက်စရိတ်ကို တယ်လိုပေးချေမယ် ဆိုတာပါပဲ'

'ဟေ့ ကျုပ်ပိုက်ဆံလဲ အခိုးခံရ သေးတယ်၊ ကျုပ်က စားသောက်ခန့် တည်းခိုခန့်ကို ရှင်းပေးရဦးမယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်ကလဲ လူတစ်ယောက် လာတည်းခို တယ်၊ စားသောက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ပိုက်ဆံတွေ ပျောက် သွားပါတယ်ဆိုပြီး လိမ်ပြောတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က သူ့ဆီက အဝတ်အစားပဲ ချွတ်ယူထားလိုက်ရတယ်'

'ဘာ...ဘာ'

'မိတ်ဆွေလေး ပေးစရာ မရှိဘူးဆိုရင်လဲရပါတယ်၊ အဝတ် အစား ချွတ်ထားခဲ့ပါ'

'ဟေ့ လူ ခင်ဗျား စကား ကြည့်ပြော၊ ကျုပ်က လိမ်ညာ စားတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေလေးဟာ လိမ်ညာမယ်လူ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု အချိန်မှာ လူရှစ် လူစေ့တွေ သိပ်ပေါ်တယ်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင် ထားပြီး လိမ်ညာနေသူတွေ တပုံတပင်ကြီးပဲ၊ စားသောက်ပြီး တည်းခိုပြီး ငွေမပေးဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆိုင် မွဲသွားတော့မှာ ပေါ့ဗျာ'

'ကျုပ် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး'

ဆိုင်တာဝန်ခံနှင့် အချီအချ ပြောဆိုနေသူကား အိုရန်နို ဖြစ်လေသည်။

အိုရန်နိုသည် ပိုက်ဆံ ပျောက်သွားခြင်း အတွက် ဆိုင် တာဝန်ခံ၌ တာဝန်ရှိကြောင်း လာပြောရာမှ ဆိုင်တာဝန်ခံနှင့် အချင်းများရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

အိုရန်နိုမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားပြီး အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင် နေလေတော့သည်။ ဆိုင်တာဝန်ခံက

'တည်းခိုခန့် စားသောက်ခကို မိတ်ဆွေလေး မပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင်'

သူ၏ စကားမဆုံးမီ

'ဒီကိစ္စကို ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်'

စကားသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အိုရန်နိုနှင့် ဆိုင်တာဝန်ခံတို့ လှည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ သူတို့ထံသို့ လူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ မားပင် ဖြစ်လေသည်။ မားပင်ကို မြင်လျှင် ဆိုင်တာဝန်ခံ၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

'ဟော မုဆိုးကြီးပါလား၊ အခုတလော ခရီးမထွက် တော့တာ အတော်ကြာပြီနော်'

ဟု လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လေသည်။

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

'ခရီးထွက်မလို့ပါပဲ၊ ပြင်ရ ဆင်ရနဲ့ အလုပ်တွေ မပြတ် သေးလို့ မကြာခင် ထွက်ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့

ပြောဆိုနေကြတာတွေ ကြားပါတယ်၊ ဟောဒီက မိတ်ဆွေ
လေးက ဝိုက်ဆံ ပျောက်သွားလို့ ဟုတ်လား

အိုရန်မုဆက် လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

အိုရန်မုဆက် မားပင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။ မားပင်မှာ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး အသက် ငါးဆယ်ခန့် ရှိသူ
ဖြစ်လေသည်။

ဥပဓိရုပ် တည်ကြည်သော်လည်း အရက်နဲ့ ထွက်နေသည်မှာ
မနှစ်မြို့က်စရာ ဖြစ်၏။

သို့ပါသော်လည်း ပြဿနာ ရှင်းမရဖြစ်နေချိန်ဝယ် ကြားလူ
တစ်ယောက် ဝင်လာသဖြင့် အိုရန်မု အားတက်သွား၏။

မားပင်၏ စကားကြားလျှင်

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝိုက်ဆံအိတ်သာမက
အရေးကြီးတဲ့ ခရီးသွား စာရွက်စာတန်းတွေပါ ပျောက်ဆုံး
သွားပါတယ်၊ ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ အတော်ကို အခက်အခဲဖြစ်နေ
ပါတယ်’

ဟု ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင်က ဆိုင်တာဝန်ခံဘက် လှည့်ကာ

‘ပစ္စည်းပျောက်သွားတဲ့ ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆိုင်တာဝန်ခံ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး...

‘ရန်သူမျိုးငါးပါးကို တာဝန်မယူဘူးလို့ စာတန်းချိတ်ထား

တာပဲ၊ ဒီကိစ္စ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ’

ခါဖြင့် တည်းခိုခန့် စားသောက်ခကိုကော’

‘သက ရှင်းပေးရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဆိုင်မှာပဲအခက်အခဲပေါ်
သွားတဲ့အတွက် ကူညီတဲ့သူနေနဲ့ တစ်ဝက်ခဲပဲယူပါမယ်၊ တစ်
ဝက်ခဲကိုတော့ မားပင်လို့ မမြစ်ပါဘူး’

ဆိုင်တာဝန်ခံမှာ အခတ်ကြီးသဘောအကောင်ပြီး လိုက်လျော
သည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

အိုရန်မုမကျေနပ် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူ့ရောက်ပူးခဲ့သည့်
မြို့ကြီးပြကြီးများမှ တည်းခိုခန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်များ
သည့် သူတို့ထံလာရောက်တည်းခိုသူတို့၏ ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်
ယူလေ ရှိပေသည်။

ယခုမူ အိုရန်မုလည်း ဒေါသထွက်လာပြီး အော်ငေါက်
ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် မားပင်က သူ့ထက်ဦးအောင်
ပြောလိုက်လေ၏။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘယ်လောက်ကျသယ်ဆိုတာပဲ တွက်လိုက်ပါ၊
လျော့တွက်စရာမလိုဘူး ကျသင့်သလောက်ပေးမယ်၊ ဟေ
အားယုံဒီကို လာစမ်း’

‘လာပါပြီဆရာ’

အားယုံက ချက်ချင်းပြေးလာလေသည်။

မားပင်...

‘မင်းကြည့်ရှင်းထားလိုက်’

ထု ပြောလိုက်သည်။

အားယုံက...

‘ကောင်ပါပြီဆရာ’

ပြောရင်း အိုရန်မုအား ပုံးပြလိုက်လေ၏။

အိုရန်မုလည်း ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်လည် ပြုံးပြလိုက်၏။ မားပင်က ဆိုင်တာဝန်ခံကိုလည်းကောင်း၊ အာယံကိုလည်းကောင်း၊ အရေးစေ့စိုက်တော့ပါ။

အိုရန်မုဘက်လှည့်ကာ ...

‘မိတ်ဆွေလေးက မိမိ့ကို အခုမှရောက်လာခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့၊ ဒီမိမိဟာ အတော်လေးရှုပ်ထွေးပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးသွားပြီး စကားပြောကြတာပေါ့၊

ပြောပြောဆိုဆို အိုရန်မု၏လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွား၏။

မားပင်သည် ကယ်တင်ရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ ဆိုင်တာဝန်ခံကိုယ်တိုင် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေသည်။

မြို့ခံလူများကလည်း လေးစားပဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မားပင်အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မားပင် ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ အိုရန်မု ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေသည်။

အကယ်၍သာ သူကသတိထားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် မားပင်၏ လူယုံတော် အားယုံသည် ဆိုင်တာဝန်ခံအား သူ၏ငွေအိတ်ထဲမှ ငွေများထုတ်ကာ ကျသင့်သမျှ ရှင်းပေးနေသည်ကို အိုရန်မု တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပေတော့သည်။

လေပြည်လေညင်း စေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။ မားပင်နှင့် အိုရန်မုတို့သည် မြစ်ပြင်ကိုစီး၍ တွေ့မြင်ရသော စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်နေကြ၏။

လေကောင်းလေသန့်ရသည့်အပြင် အစားအသောက်ကောင်းကောင်း ရနိုင်သည့် စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ မားပင်က ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

အိုရန်မုမှာ ယခုမှဝမ်းဗိုက်ဆာလောင်လာသည်။ မားပင် မှာကြားကျွေးမွေးသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားရင်း ကျွေးငှားတင်နေမိလေ၏။

မားပင်သာ ဝင်မတူလျှင် တည်းခိုခန်း၌ ကောင်းကောင်းကြီး အရှက်ကဲ့ရဲ့တော့မည်ဖြစ်ပေသည်။

အိုရန်မု စားသောက် ပြီးစီးသွားသည်အထိ စောင့်ပြီးမှ မားပင်က

‘မိတ်ဆွေလေးက ဒီကို အလည်သက်သက် လာခဲ့တာပဲလား’

ဟု မေးရင်း စကားစလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အမျိုးသားဇာတိမာန်တက် ကြစေတဲ့ ကဗျာလင်္ကာတွေ ရေးစပ်သီကုံးဖို့ ဒီကိုလာခဲ့တာပါ’

‘ဟင်’

မားပင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

သူ့တွေးထင်ထားသည်နှင့်တက်တက်စပ်လွဲချော်နေပြီ မဟုတ်လား။

အိုရန်မု၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ကာ ယောက်ျား ပီသစွာ
အားကိုးအားထား ပြုနိုင်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။

ယခုတော့ အိုရန်မုသည် စာပေကဗျာ မွေ့လျော်သူ တစ်
ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။

သူ၏ မုဆိုးအလုပ်နှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်သူလည်း
ဖြစ်နေတော့သည်။ အားယုံက သူ့အား တားဆီးခဲ့သည်ကို
ပြန်လည်အမှတ်ရလာ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ပြီးမှ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် မရပ်နိုင်တော့ပါ။
အားယုံက သူ့အား လှောင်ပြောင်မည်ကို လုံးစ လက်မခံ
နိုင်ပါ။

သူ စတုံးသည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ လွဲမှားနေသည်ဖြစ်စေ
သူက အောင်းမာမာဖြင့် ဆက်လုပ်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မုကား အခြေအနေကို မရိပ်ဘဲ

‘ကျွန်တော်ဟာ ကျင်းတွေ့ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေတွေ
အထိ အရောက်သွားပြီးလေ့ လာမယ်၊ အမျိုးသားတော်မာန်
တက်ကြွလာစေမယ့် တေးကဗျာတွေ ရေးစပ်ပြီး တိုင်းတစ်ပါး
လက်အောက် ရောက်နေသူတွေ နီးကြားလာအောင် ဆောင်
ရွက် မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပါတယ်’

မားပင်၏မျက်လုံးများ အရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွား
သည် အိုရန်မုသည် ကျင်းများသိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေသို့
တိုင် သွားမည်ဟု စိတ်ကူးရှိသူ မတုတ်ပါလား။

မားပင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဟာ ဒါဆို မိတ်ဆွေလေးနဲ့ကျုပ် အတူတူ ခရီးသွားလို့
ဖြစ်ပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု အံ့ဩသွားသည်။

‘ဟင် ဦးက ခရီးသွားမလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ဦးက ဘယ်ကို’

‘ကျင်းတွေ့ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေထဲသွားပြီး အမဲ
ပစ်တာပေါ့’

‘ဒီလိုလုပ်တာ အန္တရာယ် မများဘူးလားဟင်’

‘အန္တရာယ်ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကလဲ မိတ်ဆွေ
လေးလိုပဲ အန္တရာယ်ကိုမမူဘူးလေ၊ ကျင်းတွေ့ သိမ်းပိုက်ထား
တဲ့ နယ်မြေဘက်မှာ သားကောင်တွေ ပေါများတယ်၊ သူတို့က
အပိုင်စီး လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတာကို ကျုပ်က လက်မခံ
နိုင်လို့ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်ပြီး ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးတာပေါ့’

အိုရန်မု စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

မြို့ကြီးပြကြီး၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သည့်အပြင် လူငယ်
တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် အမဲလိုက်ခြင်း၌ စိတ်ဝင်စား
သွားသည်။

‘အမဲလိုက်တာ အတော်ကို ပျော်စရာ ကောင်းမယ်နော်’

ဟု လှူတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိလေသည်။

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

အိုရန်မုအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချအပိုင် တွက်လိုက်သည်။

‘သိပ်ကို ပျော်စရာ ကောင်းတာပေါ့၊ ဗဟုသုတရအောင် မိတ်ဆွေလေး လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကျင်းတွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေအခြေအနေကို သိရတာပေါ့’

အိုရန်မု ဝမ်းသာသွားလေသည်။

‘ဦးကခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပါပဲ၊ ဦးကျေးဇူး ကို မမေ့ပါဘူးဗျာ’

‘အင်း အမဲလိုက်တယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ထောင်ချောက်တွေ လုပ်ရဘယ်၊ သားကောင်တွေ ရှိ သဘာဝခလေး သွားလမ်း လာလမ်းတွေကို လေ့လာ သိတတ်ရတယ်၊ အို...ဒါတွေပြောပြနေရင် ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေလေးကိုယ်တိုင် လိုက်လာတဲ့အခါသိရမှာပေါ့၊ ဒါထက် တစ်ခုတော့ ကြိုတင်ပြီး ပြောစရာရှိတယ်’

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ပြောပါင်ဗျာ’

‘ကျုပ်တို့က လူစုလူဝေးနဲ့ သွားမယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူမှ အားလပ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်း လူတိုင်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ထမ်းရွက်ကြရမှာ၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေလေးကိုဘယ်သူမှ အခြေ အနေ ရှင်းပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

အိုရန်မု ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကိစ္စရရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အတွက် သင့်လျော်တဲ့ တာဝန်ရှိရင်ပဲ ပြောပါ၊ ကျွန်တော်လဲ ကူညီ ထမ်းရွက်ပါ မယ်’

ထိုစကားကို မားပင် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

အိုရန်မုစကားကြားလျှင် မားပင် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ် တာ...

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ မိတ်ဆွေလေးကို အလုပ်သမားတွေ ကြိုကြပ်ရတဲ့တာဝန် ပေးထားမယ်၊ သူ့တို့ကို ဘယ်လိုခိုင်းစေ ရမယ်ဆိုတာပဲ ပြောပြမယ် ဟုတ်ပြီလား’

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ’

မားပင်က

‘အားယုံ’

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

‘ဆရာ’

အားယုံ ချက်ချင်း ရောက်လာလေသည်။

မားပင်က

‘မိတ်ဆွေလေး အိုရန်မုကို အနားယူဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် မင်းနဲ့ ငါ အလုပ်သမားကိစ္စ လှေကိစ္စ သွားပြီးစီစဉ် ကြမယ်’

ဟု ပြောရင်း စကားဝိုင်း သိမ်းလိုက်လေတော့သည်။

တံငါသည်ကြီးဝမ်း၏ မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။

မားပင်နှင့် အားယုံတို့ ရောက်လာ သည်ကို မြင်လျှင် ပျာပျာသလဲ ကြွိုလိုက်လေသည်။

မားပင်သာ မဝယ်လျှင် သူ၏ လှေအိုကြီးမှာ ထင်းအဖြစ် ပြိုဖျက်ရောင်းချရတော့မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ မားပင်က ဝယ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မားပင် ရောက်လာသည့်အခါ ပျာပျာသလဲ ဆီးကြွို လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တံငါသည်ကြီး ဝမ်း၏ လှေအိုကြီးမှာ မြစ်ကမ်း၏အစွန်ဆုံး ထောင့်တစ်နေရာ၌ ဖျပ်တန်းထား၏။

လှေမှာ ညစ်ထေးပေကျ နေသည့်အပြင် အစိမ်းပုပ်ရောင် ရေညှိများ ထူထပ်စွာ တက်နေ၏။

သစ်သားခွံ ကိုယ်ထည်၏ အချို့နေရာများ၌ အပေါက် အမြဲများ ရှိနေ၏။ မားပင်က လှေအိုကြီးကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

တစ်ဖန် တံငါသည်ကြီး ဝမ်းဘက် လှည့်ကာ 'ဒီလှေကြီးကို ခင်ဗျား အသုံးပြုတုန်းက လှေဝမ်းထဲမှာ ငါး ဘယ်လောက်ဆံ့သလဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။ တံငါသည်ကြီး ဝမ်းကလည်း 'ဟာ ငါးအချိန်သုံးရာလောက် အသာလေး ဆံ့တာပေါ့'

မားပင်က ငါးအချိန်သုံးရာဆံ့ လျှင် မိကျောင်းနှင့် သမင် ကောင်ရေ အတော်များများဆံ့မည်ဟု တွက်မိ၏။

သူက ထပ်မံ ပြုပြင်လိုက်လျှင် ထိုထက်မက ဝင်ဆံ့လာနိုင် သေး၏။

'ဒါထက် လှေပေါ်က ငါးဖမ်းပိုက်တော့ကော'

'ပိုက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖာထေးရာတွေ များလွန်း ပါတယ်၊ ဆွေးလဲ ဆွေးနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တောင် မသုံးတော့ဘူးဗျ'

'ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုပဲ ပေးလိုက်ပေါ့'

'ခင်ဗျား ယူချင်ယူလေ'

'ဒီအတွက် ပိုက်ဆံတော့ မပေးနိုင်ဘူးနော်'

'ဟာ ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူးဗျာ'

မားပင် ပို၍ ကျေနပ်သွား၏။

သူနှင့် အလုပ်လုပ်ရာတွင် ယန်ဝှာက အမြတ်များများရမည် ဟု တွက်ဆထားသည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်၏။

သို့သော် ယန်ဝှာထက် အမြတ် ပိုရမည့်သူမှာ သူသာ ဖြစ်ကြောင်း သူမှလွဲပြီး မည်သူမျှ မသိနိုင်တော့ချေ။

လှေအစုတ်တစ်စီးကို တစ်ထောင်ဖြင့် ဝယ်ကာ နောက်ထပ် ငါးရာမျှ အကုန်အကျ ခံလိုက်သည်နှင့် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ဝှတ်မောင်းနိုင်တော့မည် ဖြစ်၏။

ခရီးတစ်ခေါက်သွားနိုင်လျှင် ငွေတစ်ထောင်ငါးရာ ရင်းရ သည်မှာ ကျေပြီဟု ယူဆထားသည်။

လှေတစ်စီးအချောင်ရပြီးနောက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့လိုက်မည့် အလုပ်သမားများ အချောင် ရဖို့သာလျှင် ကျန် တော့သည် မဟုတ်ပါလား။

‘ခင်ဗျား လှေကို အမြန်ဆုံး ဖာထေးပြုပြင်ပါ။ အားယုံက လိုတာတွေ ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ထွက်လို့ ရမှ ဖြစ်မယ်’

တံငါသည်ကြီး ဝမ်းကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

တံငါသည် ဝမ်းသည်း ခေါင်းညိတ်ကာ

‘စိတ်ချ ကျုပ်တို့ အားချင်း ပြုပြင်ပေးနေပါတယ်။ ဖြစ်သလို လက်လှဲပေးဖို့ ကျုပ်လဲ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါထက် ကျုပ်က လှေရောင်းလိုက်ပြီဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ လှေထိုးသား ငါးထောက် အလုပ်ပြုတ်သွားပြီ။ သူတို့အတွက် မုဆိုးကြီး စဉ်းစားပေးရင် ကောင်းမယ်’

မားပင် ဝမ်းသားသွား၏။

သို့သော် သူ ဝမ်းသားသွားရင်ကို တံငါသည် ဝမ်းမရိပ် မိအောင် ဟန်အောင် ထားလိုက်ပြီး

‘အင်းလေ သူတို့အတွက် စဉ်းစားတာပေါ့။ မကြာခင် ခရီး ထွက်မယ်။ သူတို့ကို အဆင်သင့် ပြင်ထားခိုင်းလိုက်ပါ။ အခြေ အနေကြည့်ပြီး ကျင့်သုံးမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိပ် အလုပ် ပြန်ခန့်ဖို့များပါတယ်။ အလုပ်လုပ်ချင်ရင် အဆင်သင့်စောင့် နေလို့ ပြောပါ’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

‘ကဲ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကောင်းပါပြီ’

မားပင်က ခပ်တည်တည် လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အားယုံကလည်း မားပင်၏ အတုခိုးကာ ရင်ကော့ပြီး နောက်မှ လိုက်သွားလေတော့သည်။

မြို့လယ်လမ်းမတစ်လျှောက်ဝယ် ခြေချင်းလိမ်အောင် လူ အများ စည်ကားနေလေသည်။

မားပင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကာ ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွား၏။

အားယုံက သူ၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အား သိထားကြသော မြို့ခံလူများ က တစ်လမ်းလုံး နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

မားပင်နှင့် အားယုံတို့လည်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရင်း ရှေ့ ဆက်လာခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း မြို့အရှေ့ဘက် တုံကျောင်းအနီး သို့ပင် ရောက်ရှိလာသည်။

မားပင်က

‘ငါ့အကြံကို ဒီတုံကျောင်းမှာ စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်။ အောင် မြင်ပြီဆိုရင် ငါ့အတွက် အခက်အခဲ ဘစ်ဝက်လောက် လျော့ သွားမှာပဲ’

ဟုထွေးလိုက်ပြီး ဘုကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဘုကျောင်းမှာ ဤမြို့ကလေး၏အထက်
ရှားဆုံး ဘုကျောင်းဖြစ်လေရာ ဝင်ထွက် သွားလာသူများဖြင့်
စည်ကားနေ၏။

ဘုကျောင်းအဝင်ဝ၌ ခွက်များခွေ တွင်ချကာ စောင်း
ရမ်းနေသူများ စိတန်းထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အချို့သည် အဘွားအိုများဖြစ်ကြပြီး အချို့ကား ကလေး
ငယ်များဖြစ်ကြ၏။ အချို့ကား ခြေလက်သန်သန်မာမာ ရှိကြ
သူများဖြစ်ကြ၏။

တိုင်းတစ်ပါးသား ကျူးကျော်မှုကြောင့် တိုင်းပြည် ဖုရီ
ဖရဲဖြစ်နေချိန်ဝယ် အလုပ်မရှိ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဘဝ ရောက်
နေသူ များပြားလှတော့၏။

မားပင်က အားယုံကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အားယုံက နား
လည်သဘောပေါက်ထားသည့်အလား...

‘အဆင်သင့်ပါပဲဆရာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

‘ကဲ လုပ်ငန်းစတော့’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် အားယုံသည် စလွယ်သိုင်းထာ
သော အိတ်ထဲမှအရက်ပုလင်းတစ်လုံးထုတ်ယူကာ မားပင် အား
ပေးလိုက်သည်။

မားပင် အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်နေချိန်ဝယ်
အားယုံမှာ တောင်းရမ်းစားသောက်သူများအနီးသို့ ရောက်ရှိ
သွားပြီဖြစ်လေသည်။

အားယုံက...

‘ကဲ ပိုက်ဆံလိုချင်သူတွေ ကျုပ်ဆီကိုလာခဲ့ကြ’

ဟု အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

တောင်းရမ်းနေသူများ ချက်ချင်းပင် ဝိုင်းအုံလာကြလေ
သည်။

အားယုံက ငွေအကြွေများထုတ်ကာ ဝေပေးလိုက်၏။

‘ဟေး...ဟေး’

ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အားယုံက...

‘ဒီထက် ငွေများများလိုချင်ရင်တော့ တောင်းရမ်းနေလို့
မဖြစ်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်မှ ငွေရမယ်၊ အဝတ်အစားရမယ်၊ အလုပ်
လုပ်ချင်တဲ့လူ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့’

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

တောင်းရမ်းနေသူများအနက် ထက်ဝက်ခန့်သည် အားယုံ
နောက်သို့ ချက်ချင်းလိုက်သွားကြသည်။

မားပင်က ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံး
လိုက်သည်။

အလုပ်သမား ရှားပါးလှသည့်အဖြစ်ကို သူက အလွယ်ကူ
ဆုံးနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ထိုနဲ့ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် အလုပ်ကြမ်း လုပ်နိုင်သူ
ဝါးဆယ်ခန့် ရရှိခဲ့လေတော့သည်။

မားပင်က

‘တို့အတွက် အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ခရီးထွက်ဖို့
လိုတော့တယ်’

ဟု အားယုံအား ပြောလိုက်လေတော့သည်။

သေပြေးရှင်ပြေး

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

အသစ်ကျပ်ချွတ် လှေထိုးသားများ လှော်ခတ်လာသည့်
တံငါသည်ကြီးဝမ်း၏ ပြုပြင်ဖာစေးထားသော လှေကြီးမှာ
မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်
လေသည်။

တောင်ရမ်းသူများ တစ်ဖြစ်လဲ လှေထိုးသမားများသည်
ဇက်ရှိ သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့်ဘဝကို ပျော်ပိုက်ပုံ ရကြလေ
သည်။

တေးသီချင်းများပင် ဟစ်ကြွေးကာ အားကြီးမာန်တက်
လှော်ခတ်နေကြ၏။

ရေစုံန့် ခရီးလည်းဖြစ်ရာ မှန်းထားသည်ထက်ပင် ပို၍ ခရီးပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။

လှေဦးတွင် မားပင်၊ အားယုံနှင့် အိုရန်မုတို့ ရပ်နေကြ၏။ အိုရန်မုသည် သာယာလှပသော ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမျှော်ခင်များကို ကြည့်ကာ လွန်စွာ ပီတိဖြစ်နေလေသည်။

မြစ်ပြင်ကျယ်၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောအုပ်များ ပုံးလွမ်းနေသည့် ကမ်းပါးများ ရှိနေ၏။

အချို့ နေရာများတွင် သစ်တောအုပ်များအစား ကျယ်ပြန့်သော မြေကွက်လပ်များ တွေ့ရ၏။

အဝေးမှ တောင်ကုန်း တောင်တန်းများကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါသေး၏။ လှေကြီးမှာ တစ်စထက်တစ်စ အရှိုန်ရလာသည်။

မြစ်ပြင်မှာလည်း ကျယ်သည်ထက် ကျယ်ဝန်း လာသည်။ ရေပြင်တွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများအစား လှိုင်းတံပိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အခြေအနေမှန်ကို အားယုံနှင့် မားပင်ကလွဲပြီး မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြတော့ချေ။

သူတို့၏ လှေကြီးသည် မြစ်ကြောင်း အတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ရာ ပင်လယ်ဝသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မားပင်က

‘မြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်မှာ ကျင်းတွေ အစောင့်ချထားတယ်၊ တို့က ပင်လယ်ဝရောက်မှ အထက်ဘက်ကို ပြန်

ကျွေးပြီး သုံးကျွေးမြစ်ရိုးထဲ ဝင်မယ်’ ဟု အားယုံအား ပြောပြခဲ့သည်။

သုံးကျွေးမြစ်သည် ကျင်းများ သိမ်းပိုက်ထားသည့်နယ်မြေ၌ တည်ရှိလေသည်။ မားပင်၏ အကြံမှာ ကျင်းများ စောင့်ကြပ်နေသည့်ရှေ့မှ ပင်လယ်ဝသို့ ခုန်ဆင်းသွားပြီး ပင်လယ်ဝရောက်မှ အထက်ဘက်ဆန်ကာ ကျင်းတို့၏ နောက်ကျောဘက်မှ လှည့်ဝင်ရန် ကြံစည်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သုံးကျွေး မြစ်ရိုးအတိုင်း သွားမည်ဆိုလျှင် သားကောင်အလွန်ပေါများသော မြေရိုင်းကျွန်းသို့ ရောက်နိုင်ပေသည်။

မြေရိုင်းကျွန်းသည် ကျင်းတို့၏ လက်အောက် ရောက်ရှိနေပြီး မြေရိုင်းကျွန်း၏ တောင်ဘက် ငါးမိုင်ခန့် ကွာဝေးသော မြေပြန့်ဒေသမှာ နေပြည်တော်၏ ထိန်းချုပ်မှု အောက်တွင် ရှိနေပြန်သည်။

ထိုမြေပြန့်ဒေသအား ဒေသခံများက တောပျော်လွင်ပြင် ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ တောပျော်လွင်ပြင်မှာ စစ်ရေးအရ အချက်အချာကျခြင်း မရှိသလို သယံဇာတ ပေါကြွယ်ဝခြင်းလည်း မရှိပါ။

လက်ဖက်ပင် စိုက်ပျိုးသူ လူနည်းစုသာလျှင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသဖြင့် နေပြည်တော်မှ စောင့်ရှောက်မှု လျော့ ရဲ သည့်အပြင် ကျင်းတို့၏ ဂရုစိုက်ခြင်းလည်း မခံရသော အရပ်ဖြစ်၏။

ထိုအရပ်ဒေသ၌ နေထိုင်သူများမှာ တရုတ်ပြည်မကြီးအား ကျင်းတို့ ကျူးကျော်လာခြင်းဖြင့် စစ်မက် ဖြစ်ပွားနေသည်ကို သိကြသော်လည်း ကျူးကျော်စစ်မီးသည် သူတို့နှင့်လားလားမျှ မဆိုင်သလို ရှိနေပေတော့သည်။

တောပျော်မြေပြန့်ကား စစ်မီး တောက်လောင်ခြင်း မရှိ
ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းနေလေတော့သည်။

ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်လာသည့်နှင့် အိုရန်မု ဒုက္ခရောက်ရ
တော့၏။ လှိုင်းမူးသည့် ဒဏ်မကြာင့် တဝေဝါဝေ အနံ့နေ၏။

သူ့ကို အားယုံက ပေးမရလေသည်။ လှေသမားများကား
မားပင်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျွေးမွေးပြုစုခြင်း အဝတ်
အစားဝေ့ကြေးမျှ ပေးခြင်းကြောင့် ညည်းညူခြင်း မရှိကြ
ချေ။

မားပင် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာပြီး
လှော်ခတ်လာကြရာ ပင်လယ်ဝကို ကွေ့ပတ်လျက် အထက်
ဘက်ဆန်တက်သာနိုင်ခဲ့၏။

တပြည်းပြည်း သုံးကျွေ့မြစ်ရိုးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ
၏။ သုံးကျွေ့မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ကျင်းများ ကြီးစိုးနေရာ
အန္တရာယ်ထူပြောသောနေရာသို့ ဝင်လာမိပြီဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။

သို့တိုင် အခြေအနေမှန်ကို အားယုံနှင့် မားပင်မှလွဲပြီးမည်
သူမျှ မသိနိုင်ကြပါသေးချေ။

လှေသမားများသည် ပျော်ရွှင်စွာတေးဆိုရင်း လှေကို
လှော်ခတ်နေဆဲ

အိုရန်မုမှာလည်း လှိုင်းမူးသည့်ဝေဒနာ သက်သာပျောက်
ကင်းသွားပြီဖြစ်လေသည်။

နေမှန်းတည့်ချိန်ရောက်လျှင် မြေရိုင်းကျွန်းအား စတင်
ထွေ့မြင်ရတော့၏။

မားပင်စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ မြေရိုင်းကျွန်းသည် သူ၏
စားကျက်နယ်မြေဖြစ်ပေသည်။

မြေရိုင်းကျွန်း၌ သားကောင်အလွန်ပေါများလှသည်မဟုတ်
လား။ မြေရိုင်းကျွန်းသို့ ခြေချနိုင်သည်နှင့် သူလိုချင်နေသည့်
သမင်အမြောက်အမြား ရနိုင်ပေတော့မည်။

မြေရိုင်းကျွန်းကို မြင်ရသည်နှင့်မားပင်က လှုပ်ငန်းစတော့
လေ၏။ အိုရန်မုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး

‘ဆယ်လိုလဲ လှိုင်းမူးတာ သက်သာသွားပြီလား’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘သက်သာသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်က လှေတစ်ခါမှ မစီးဘူး

တော့ အတော် ကို ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ၊ ဦးကို
အားနာလိုက်တာဗျာ’

‘ရပါတယ်ကွာ၊ ရေလမ်းခရီးအတွေ့အကြုံမရှိရင် ဒီလိုဖြစ်
တတ်ကြတာချည်းပါပဲ၊ ဒါထက် ထိုတစ်ခါတု ဟိုရွှေ့က မြင်တွေ့
ရတဲ့ကျွန်းကို ရောက်ရင်ရပ်နားကြမယ်လေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်

စမ်း၊ မသားယာဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဒီလောက်သာယာလှပတဲ့ သဘာဝ
ရွှေ့ပျော်ခင်းတွေ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး’

‘ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး စပ်နိုင်ပြီဆိုပါ
တော့’

အိုရန်မု ခေါင်းယမ်းလိုက်လေ၏။
‘စပ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးခင်ဗျာ’

‘ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’
‘သဘာဝအလှအပတွေကို တေးစပ်လို့ မိမယ်မထင်လို့ပါ’
‘ဟား... ဟား... ဟား’

မားပင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

သူက လက်တွေ့သမားဖြစ်သည်။

အိုရန်မူကား စိတ်ကူးယဉ်သမားသက်သက် ဖြစ်သည်မဟုတ်
ပါသား....

မားပင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီးမှ -

‘အင်း ကျွန်းပေါ်ရောက်ရင်တော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်စပ်ဆိုနိုင်
မှာပေါ့ကွာ ဒါထက်မင်းကို တာဝန်လေးတစ်ခု ပေးချင်တယ်။
ကျုပ်က အားနာလို့ စဉ်းစားနေတာ’

‘အို အားနာစရာမလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်
ပေးရမလဲပြောပါ’

မားပင်၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

မြေရိုင်းကျွန်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း

‘မင်းက လှေသမားဆယ်ယောက်လောက်ကို ဦးဆောင်ပြီး
ကျွန်းအရှေ့ပိုင်းကို သွားရလိမ့်မယ်’
‘ခင်ဗျာ’

‘ကျွန်းအရှေ့ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သားကောင်တွေရဲ့ အခြေအနေ
ကို စုံစမ်းပေးဖို့ပါပဲ’

အိုရန်မူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသည့် အလုပ်ဖြစ်
သော်လည်း အန္တရာယ်ကို သတိမပြုမိဘဲ စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့်
လက်ခံလိုက်လေ၏။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်’

‘ဒါထက် မိတ်ဆွေလေးက လေးမြားတွေ ဘာတွေများပစ်
တတ်သလား’

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို လှေသမား
အချို့နှင့် အားယုံက ကြည့်နေကြပါသည်။

အိုရန်မူမှာ လေးနှင့်မြားကို မြင်ဖူးရုံသာရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့်

‘ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ရင် ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ မိတ်ဆွေလေးအတွက် လေးနဲ့မြား ပေးလိုက်
မယ်’

အိုရန်မူ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

စာပေသမားတစ်ယောက် တောထဲ တောင်ထဲဝယ် လေး
မြား လွယ်ကာ ထွက်သွားရမည့်အဖြစ်ကား ပျော်စရာကောင်း
လှသည်ဟု တွေးမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

မားပင်က

‘အားယုံ တို့ရဲ့မိတ်ဆွေလေးအတွက် လေးမြားတစ်စုံ ပေး
လိုက်ပါ’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အားယုံက ချက်ချင်း ယူဆောင်ပေးလေသည်။

အိုရန်မူလည်း လေးနှင့်မြားကို အကျအနာ လွယ်ထားလိုက်
၏။ မကြာပါချေ သူတို့စီးနင်းလာသည့်လှေကြီးမှာ မြေရိုင်း
ကျွန်းတွင် ဆိုက်ကပ်မိလေသည်။

မားပင်က အိုရန်မုန့်နှင့် လိုက်သွားရမည့် လှေသမား တစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်၏။

ပြီးလျှင်

ကဲ မိတ်ဆွေလေး ဟောဒီနေရာကတက်ပြီး အရှေ့ဘက် တည့်တည့်ကို ဆယ်မိုင်လောက်ရောက်အောင် သွားပေတော့၊ ဆယ်မိုင်လောက် ခရီးပေါက်လို့ သားကောင်တွေ တွေ့မတွေ့ ပြန်လှည့်လာပြီး ကျုပ်ကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပါ။ ကျုပ်တို့ကလဲ မြောက်ဘက်ကို သွားမယ်၊ ဒီမှာ မိုးမချုပ်ခင် ပြန်ဆုံကြတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိုရန်မုန့်က

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဦးအတွက် သားကောင်များများ ရနိုင်အောင် ကျွန်တော် ရှာဖွေခဲ့ပါ့မယ်’

သူ၏စကားကြောင့် မားပင် ပိုပြီး သဘောကျသွားလေတော့သည်။ လှေကြီးပေါ်မှ လှေငယ်များဖြင့် အိုရန်မုန့်တို့လူစု ကျွန်းပေါ် ကူးသွားကြသည်။

အိုရန်မုန့်တို့က ကျွန်းပေါ် ရောက်လျှင် လှေကြီးပေါ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မားပင်တို့အား လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်ပြီး သစ်တောများကြား တိုးဝင် ကွယ်ပျောက် သွားကြလေသည်။

အိုရန်မုန့်တို့ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်လျှင် မားပင်သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

‘ဒီကောင်လေးကို ကြည့်ရတာ ရည်ရည် ဇွန်မုန့် ရှိတယ်၊ သူ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ နှမြောစရာပဲ’ ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

အားယုံက

‘ဆရာ အရှေ့ဘက်မှာ ကျင်းတပ်ဖွဲ့တွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား’

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

မားပင် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို လွှတ်လိုက်တာ’

‘ကျင်းတွေက သူတို့ကို အာရုံ ရောက်နေတုန်း ငါတို့က လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ပြီး ပြန်သွားလို့ ရပြီပေါ့’

အားယုံ သွားမြဲကာ ပြုံးလိုက်သည်။

သူသဘောကျတိုင်း ထိုသို့ သွားမြဲပြတတ်ကြောင်း မားပင် နားလည်ထားလေသည်။

‘ကဲ တို့လဲ အချိန်ရတုန်း လုံ့လ စိုက်ကြရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

မားပင်တို့သည် လှေပေါ်မှဆင်းကာ ကျွန်းမြောက်ဘက် ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

နေဝန်းနိမ္မာ အနောက်ဘက် တိမ်းစောင်းစ ပြုလာပြီ ဖြစ်
လေသည်။

အိုရန်မုနှင့် လှေသမား ဆယ်ယောက်သည် တောအုပ်ကို
ဖြတ်သန်းကာ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်သွားကြလေသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်ထူထပ်လှသည်ဖြစ်ရာ အချိန်များစွာကုန်ဆုံး
သွားသည်တိုင် ရှေ့သို့ သုံးမိုင်ခန့်သာ ခရီး ပေါက်ခဲ့လေ
သည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များအပြင် ဆူးပင်များလည်းရှိနေရာ ထင်
သလောက် ခရီးမပေါက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

ကြာသော် လှေသမားများလည်း ညည်းညူ လာကြလေ
တော့သည်။

‘ဒုက္ခပဲ တောထဲတိုးရတာ မလွယ်ပါလား’

‘ဘယ်အထိ ဆက်သွားရဦးမလဲ၊ မပြောတတ်ဘူး’

‘တို့ပြန်လို့ မိုးချုပ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဒီဘက်မှာ လူဆိုးတွေ ပေါများတယ်လို့ ပြောသံကြား

တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြလေသည်။

အိုရန်မုမှာ လှေသမားများကိုကြည့်ကာ ကရုဏာ သက်
လာ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်လေသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ရွာဖွဲ့ကြည့်ပါသော်လည်း တော
ထိရုဏ္ဍာန်များကို မတွေ့ရပါ။

ယုန်ကလေး တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ ဖြတ်ပြေးသွား
သည်မှအပ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင် ယှဉ်သန်းသွား

သည်မှအပ သမင်နှင့်တူသည်ဟူ၍၊ တစ်ကောင်တလေမျှပင်
မတွေ့ရပါချေ။

ထို့ကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
တော့သည်။

‘ကဲ တို့ပြန်ကြမယ်’

ဟုခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပမာ အော်ပြောလိုက်သည်။

လှေသမားများ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

‘ဟေး...ဟေး’

ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လိုက်ကြပြီး အိုရန်မုအားဝိုင်း၍ တမ်း
ပိုးမြှောက်ချီကြသည်။

‘တုံ...တုံ...တုံ...တုံ’

အဝေးမှ ဗုံတီးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရလေသည်။

အိုရန်မု စိတ်ဝင်စားသွား၏။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုများ
လွှမ်းခြုံထားသည့် ကျွန်းပေါ်ဝယ် ဗုံတီးသံကြားရသည်မှာ
ထူးဆန်းနေပြီး နာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်မိ
လေသည်။

လှေသမားများဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ လှေ
သမားများ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ တောင်ပြေးရမလို မြောက်
ပြေးရမလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အိုရန်မု အံ့ဩသွား၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မေးကြည့်ဦးမူပဲ’

အတွေး ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် လှေသမား တစ်ယောက်
အားခေါ်ကာ မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဗုတီးသံကို ကြားတယ်မဟုတ်လား’

‘ကြား ကြားပါတယ်ဆရာ’

‘အဲဒါ ဘယ်သူတီးတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဘာကြောင့် မျက်စိ
မျက်နှာပျက်နေကြတာလဲ’

လှေသမားက

‘ဆရာ၊ အဲဒါ ကျင်းတွေတီးတာပဲ’

‘ဟေ...’

အိုရန်မု မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ကျင်းများ ကျူးကျော်လာသည်ကို နားမဆံ့အောင်
ကြားခဲ့ပါသော်လည်း နဖူးတွေ ခူးတွေ ရင်ဆိုင်တွေပူးခြင်းမရှိ
ခဲ့ချေ။

ယခုတော့ ကျင်းတို့၏ ဗုတီးသံကို ကြားနေရပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

‘ကျင်းတွေ့ရုံ ဗုတီးသံဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျင်းတွေစစ်ချီစစ်ထိုး ပြုလုပ်တဲ့အခါ
တီးလေ့ရှိတဲ့ ဗုသံပါ’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်တာလဲ’

‘ကျုပ်တို့ရွာကို ကျင်းတွေလာပြီး တိုက်ခိုက်တုန်းက ဒီလို
ဗုသံကို အရင်ကြားရတာပါ။ မကြာပါဘူး ကျင်းတွေရောက်
လာတာပါပဲ၊ ကျုပ်တို့လဲ ခုခံ တိုက်ခိုက်ပေမယ့် အင်အားမမျှလို့

ထွက်ပြေးခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်တို့မိသားစုအားလုံး ကျင်းတွေ
လက်ချက်ခွဲ သေဆုံးသွားကြပါတယ်’

လှေသမားသည် ကျင်းများကို မုန်းလည်းမုန်း ကြောက်
လည်းကြောက်သည့် သဘောရှိနေ၏။

အခြားလှေသမားတစ်ယောက်ကလည်း

‘ဟုတ်သယ်၊ ကျင်းတွေဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်း
ဖြူတယ်၊ ကလေးလူကြီး ချမ်းသာမပေးဘူး၊ ကျုပ်လဲ
ကျင်းတွေလက်က လွတ်အောင် မနည်းပြေးခဲ့ရတာပဲ’

အိုရန်မု စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

လှေသမားများ၏ ပြောကြားချက်အရဆိုလျှင် ဗုတီးသံ
ကြားရခြင်းဖြင့် ဤကျွန်းပေါ်ဝယ် ကျင်းများ ရှိနေသည်ကို
သိနိုင်လေသည်။

သူတို့ရောက်ရှိလာသည်ကို သိသွားလျှင် ‘ချမ်းသာပေးမည်
မထင်ပါ။ အိုရန်မု၏မျက်နှာတည်သွားသည်။

‘ကျုပ်တို့လူစုမှာ သစ်ပင်တက်တတ်တဲ့လူ ပါသလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လှေသမား ဆယ်ယောက် အနက် ရှစ်ယောက်က သစ်ပင်
တက်တတ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

အိုရန်မုက တစ်ယောက်ကို ရွေးထုတ်လိုက်ပြီး

‘သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး အခြေအနေကြည့်ပါ’

ခပ်မြင့်မြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ညွှန်ပြရင်း အမိန့် ပေးလိုက်
သည်။

ထို လှေသမားသည် မျောက်တစ်ကောင်ပမာ သစ်ပင်ပေါ်
တက်သွားလေသည်။

သစ်ပင် ထိပ်ဖျားသို့တိုင် တွယ်တက်သွားပြီး အဝေးသို့
မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အိုရန်မုတို့ လူစုကား သစ်ပင်အောက်မှ
စောင့်မျှော်နေကြသည်။

သစ်ပင်ပေါ် တက်သွားသူမှာ ခဏအတွင်းမှာပင် သစ်ပင်
ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာပြီး...

‘ကျင်း—ကျင်းတွေ အများကြီးပဲ’
ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံကြောင့် ကျန်လှေသမားများ ပျာယံးပျာယာ
ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ တောင်မြေရမလို မြောက်ပြေးရမလို ဖြစ်ကုန်
ကြသည်။

အားလုံး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ နေကြလေတော့သည်။
အိုရန်မုလည်း ရင်ထိတ်သွားပါ၏။

သို့သော် အသိဉာဏ် ကြွယ်ဝသူပီပီ...

‘အားလုံး နားထောင်ကြစမ်း’

ဟု ငေါက်လိုက်ရာ အားလုံး ငြိမ်သက် သွားကြလေသည်။

အိုရန်မုက သစ်ပင်ပေါ် တက်ကြည့်သူအား စိုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး—

‘ဘယ်လောက်များသလဲ ဘယ်ဘက်မှာလဲ ပြောပါ’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက....

‘မြောက်ဘက်မှာ လူသုံးရာလောက်ရှိတယ် ခားလုံလက်နက်
ကိုယ်စီနဲ့ သွားနေကြတယ် ပဲတီးတဲ့ လူတွေလဲပါတယ်။ တစ်နေ
ရာရာကို သွားပြီး တိုက်ခိုက်ကြမယ် ပုံပဲ’

အိုရန်မု တွေးတော စဉ်းစားလိုက်သည်။

နေရောင်ခြည် ဖြာကျနေသည်ကို ကြည့်ကာ ရန်သူများမှာ
သူတို့ဘက်သို့ ဦးတည်လာနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား
လှပေသည်။

‘ဒါဆို တို့အတွက် အန္တရာယ်မရှိဘူး၊ တို့ဆီကို လာနေတာ
မဟုတ်ဘူး ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြနဲ့’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယခုမှ လှေသမားများ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြ၏။

အိုရန်မုက

‘ဒီကျွန်းကို နေပြည်တော်ကလာပြီး တိုက်ခိုက်တတ်သလား’
ဟု မေးလိုက်၏။

တစ်ဦး တစ်ယောက်အား မေးခြင်းမဟုတ်ပဲ အားလုံးကို
မေးလိုက်သည့် သဘော ဖြစ်လေသည်။

သူ၏အမေးကို အားလုံးကလည်း တညီတညွတ်တည်း အဖြေ
ပေးလိုက်ကြလေသည်။

‘နေပြည်တော်က တစ်ခါမှ မလာဖူးပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သူတို့က ဘယ်သူ့ကို သွားပြီး တိုက်ခိုက်မှာလဲ’
အားလုံး ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်ကြ လေသည်။

မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားပြီး

‘လာ မုဆိုးကြီး မားပင်တို့လူစု’
သွက် လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်

‘အားလုံးသွားကြမယ် ဝါနောက်လိုက်ခဲ့ကြ’
အော်ပြောပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ လှေသမားများလည်း တုမသိဘဲမသိဖြင့် နောက်မှ
ပြေးလိုက်သွားကြ လေတော့သည်။

ဆိုရန်မူတို ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

မားပင်နှင့် အားယုံ ဦးဆောင်သော လှေသမား များမှာ
မြေရိုင်းကျွန်း၏ မြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည် ထွက်လာ ခဲ့ကြ
လေသည်။

သစ်ပင် ချုံနွယ်များကို ဖြတ်ကာ မိုင်ဝက်ခန့်သာ ခရီး
နှင့်ရသေးသည်။ အရှေ့ဘက်ထွင် ဦးချိုကားကား သမင်
ကြီးများ အုပ်စုဖွဲ့ကာ ကျက်စားနေသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေ
တော့သည်။

လှေသမားများ ပျော်ရွှင်သွားကြ၏။ သမင်ဖမ်းရန်လာခဲ့
ကြသည်ဖြစ်ရကား သမင်တွေ့သဖြင့် ပျော်ရွှင်သွားကြသည်မှာ
မဆန်းပါချေ။

အားယုံ၏ မျက်နှာပြုံးရွှင်သွား၏။ မားပင်ကို ကြည့်လိုက်
လေသည်။ မားပင်၏လက်ထဲ၌ လေးနှင့်မြားကို ကိုင်ဆောင်
ထားရမည့်အစား အရက်ပုလင်း ကိုင်ထားလေ၏။

မားပင်က အရက်ကိုမော့သောက်လိုက်ပြီး

‘ဒီနေရာကို တို့ပရောက်တာ အတော်ကြာသွားပြီ၊ သမင်
တွေတို့ပွားလာလိုက်တာ၊ အားရစရာပဲ၊ ရှိသမျှသမင် တစ်
ကောင်မှ မကျန်ရအောင် အကျန်ဖမ်းသွားဖယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

အားယုံ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘ဆရာ သမင်တွေအားလုံး ဖမ်းသွားရင် ကျုပ်တို့လှေပေါ်
က ဆင်းနေခဲ့မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

‘ဘာကွ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘လှေစုတ်ကြီးနဲ့ ဆံ့ မှုမဆံ့တာ’

မားပင် ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘မဆံ့တော့လဲ ဆံ့ သလောက်ပဲ တင်တာပေါ့၊ ဒီမှာနေခဲ့
လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျင်းတွေ စခန်းချထား
တယ်ကွ’

‘သမင်တွေကို ဘယ်လိုဖမ်းမလဲဆရာ’

‘ထိုးစံအတိုင်းပေါ့၊ အချိန်တိုတိုနဲ့ များများဖမ်းမိအောင်
ပိုက်တွေကို အသုံးပြုရမှာပေါ့’

အားယုံ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ပိုက်ထောင်ဖမ်းခြင်းသည် အလွန်အန္တရာယ်များလှကြောင်း
နားလည်ထား၏။

ထူထင်မှတ်သလိုပင် မားပင်သည် လောဘတက်လာပြီး သမင်အများအပြားပမ်းဆီးရရှိနိုင်ရန် ပိုက်ထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီတည်း။

ပိုက်ထောင်ပြီဆိုသည်နှင့် ပိုက်ရှိရာ တိုးဝင်ငြိတယ်အောင် သမင်များကို ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်ရမည် ဖြစ်လေ၏။

အော်ဟစ်သံများကြောင့် ထိတ်လန့်ကာ ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးကြမည့် သမင်များ၏အသံ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။

ပိုက်ထဲဝင်တိုးမိသော သမင်များကို ဖမ်းဆီးရာ၌လည်း အတော်ပင် အခက်အခဲကြုံရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ လေးမြားဖြင့်ပစ်ခတ်သည်ထက်စာလျှင် ပိုက် ဖြင့်ထောင်ဖမ်းသည်က သမင်အများအပြားတစ်ချိန်တည်း ပမ်း ဆီးရရှိနိုင်လေသည်။

ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် အခြေချနေသော ကျင်းများ ကြားသိမသွားပါစေနှင့်ဟု အားယုံ ဆုတောင်းမိလေ၏။

ထိုစဉ် မားပင်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရလေသည်။

‘ပိုက်နဲ့ ထောင်ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ဆူဆူညံညံအသံ ထွက်လာ မှာပဲ၊ ကျင်းတွေကြားမှာ သေချာတယ်ကွ’

အားယုံက
‘ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆရာ’

‘သမင် တစ်အုပ်ရပြီးပြီဆိုရင်တော့ ငါ့ထို့ဒီကို နောက်တစ် ခေါက်လာစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီတော့’

ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ အဝတ်တစ်စ ထုတ် ယူလိုက်လေသည်။ ထိုအဝတ်စမှာ အလံတစ်ခုဖြစ်သည်။

မြစ်ဝါမြစ် တစ်ဘက်ကမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးအား အုပ်ချုပ်ရသော မြို့စားကြီး၏ အထိမ်းအမှတ်အလံဖြစ်လေ၏။

အားယုံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
‘ဆရာ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။
မားပင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

‘တို့က အလံကို မြင်သာထင်သာအောင် ချိတ်ထားလိုက်မယ် လေ၊ ကျင်းတွေ မြင်ရင် ရုတ်တရက်လာဝံ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဟာ ဆူတို့ချက်ချင်း လာတိုက်မှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့က အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ လာဘယ် ထင်ပြီး သူတို့က တိုက်ခိုက်ဖို့ လူစုရုံးရဦးမယ်၊ စစ်ပြင်ရဦးမယ် ဒီလိုလုပ်နေတဲ့အချိန် တို့က သမင်တွေဖမ်းပြီးထွက်သွားဖို့အချိန် ရပြီပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား’

သူ့စကားနှင့်သူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အားယုံ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

မားပင်၏အကြံမှာ လုံးဝမဟန်ကြောင်း နားလည်ထား၏။ သို့သော် မားပင်က ဆရာ သူက တပည့်ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့ချေ။

မားပင်က လှေသမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ သစ်ပင် တစ်ပင်ပေါ်တက်၍ အလံကို ချိတ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

လှေသမားလည်း အခြေအနေကို မသိဘဲ အလံကိုတက်ချိတ်
သည်။ လေဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည့်အခါ အလံမှာ တလူလူ
လွင့်နေပေတော့သည်။

မားပင် သဘောကျသွား၏။

ရင်ကောလိက်ပြီး

‘ထိုက မြို့စားကြီးရဲ့ ပိုင်နက်ကျွန်းပေါ်မှာ သမင်လာဖမ်း
တာပဲ၊ ကဲ လုပ်ငန်းစကြပေတော့’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အားယုံ၏ ဦးဆောင်လမ်းပြမှုဖြင့် လှေသမားတစ်ဝက်သည်
ပိုက်များထောင်လေသည်။

ကျန်တစ်ဝက်ကား သစ်ကိုင်းခြောက်များ တုတ်များကို
ကဲ သမင်များကို ခြောက်လှန်မောင်းထုတ်ကြ၏။

ဆူဆူညီညီအသံများ ရုတ်ခြည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
သမင်များမှာ အော်ဟစ်သံ တောခြောက်သံကြောင့် ကြောက်
လန့်ကာ အေးလွတ်ရာသို့ ဒုန်းစိုင်း ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

သူတို့ဦးတည်ရာအရပ်၌ ပိုက်များထောင်ထားသည်ကို မသိ
ကြချေ။ သမင်များ အုပ်စုပွဲပြေးသွားကြပြီး အောင်ထား
သော ပိုက်များတွင် ဝင်တိုးမိကြလေတော့သည်။

‘ဟေး... ဟေး’

‘ဟူး... ဟူး’

‘ဖုံး... ဖုံး... ဖုံး’

လှေသမားများလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် အသံကုန် အော်
ဟစ် တောခြောက်ကြလေသည်။

သူတို့က ဆူဆူညီညီလုပ်လေလေ သမင်များ တအားပြေး
ထွက်သွားကြပြီး ပိုက်များတွင် ဝင်တိုးမိကြလေပေပင်။

မားပင်၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။ လေးနှင့်မြားကိုအသင့်
ကိုင်ကာ ပိုက်ထဲတိုးဝင်နေသော သမင်များကိုကြည့်ရှင်း ခေါင်း
တစ်ညိတ်ညိတ် ရှိနေ၏။

အားယုံက မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသည်။ သူက သမင်
များကို လည်းကောင်း၊ တောခြောက်သူများကို လည်းကောင်း
ကြည့်ပါ။

သူက ဆိပ်ကမ်းသို့ အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်သည့် ပြေးပေါက်
ကိုသာ တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေလေတော့သည်။

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

သစ်ပင် တောအုပ်များကို ဖြတ်ဆန်း တိုက်ခတ်လာခြင်း
ကြောင့် အေးအေးမြမြကလေး ရှိနေ၏။

ကျောက်ကျင်းက လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်
ရင်၊

‘ပူလိုက်တာ’

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

သူသည် အရေးကြီးသော ကိစ္စများကိုပင် အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စများအဖြစ် သူ့အနီးမှလူများ ဂရုမစိုက်နိုင်သဖြင့် မနေနိုင်အောင် ပြုလုပ်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူ့အား လူတိုင်းက အရေးတယူ ရှိနေစေချင်သည်။

သူသည် ဘုန်းတန်ခိုးသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံပြီး လွန်စွာမှ အားကိုးအားထား ပြုထိုက်သူတစ်ယောက်ဟု ယုံကြည်ကိုးစား စေချင်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူဟု ထင်မှတ်ကြစေရန် အမြဲကြိုးစားနေသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူ ကျောမိုပါသော ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေ၏။ သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဘက်သည် သစ်သားရေအင်္ကျီထဲဝယ် နှစ်ထား၏။

အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီမပါ ဗလာကျင်းလျက်။

ဖာပတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း မျက်လုံးမှိတ်ထား၏။

အသားမည်းခသာ တပည့်တစ်ယောက်က သူ၏ပခုံးကို ခပ်ဖူဖူကလေး နှိပ်နယ်ပေး၏။

ကျောက်ကျင်းသည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေမိလေသည်။ မြေရိုင်းကျွန်းပေါ်ဝယ် သူသည် ဘုရင်တစ်ဆူပမာ မင်းမူနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျူးကျော်လာသူတိုင်းတစ်ပါးသားကျင်းများထံ သစ္စာခံလိုက်သောအခါ ကျင်းတို့၏လူယုံတော်ဖြစ်လာသည်။

ကျင်းတို့၏ အရေးပေးမှုကို ခံလာခဲ့ရသည်။

ကျင်းတို့သည် မြေရိုင်းကျွန်းအား တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် အခိုင်အမာတပ်စွဲထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရှေ့ဆက်ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ပြန်ရာ နယ်မြေအများအပြား သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပြန်သည်။

ဤတွင် မြေရိုင်းကျွန်းသည် စစ်မက်ဖြစ်ပွားရာ ရှေ့တန်းနေရာအဖြစ်မှ ကျင်းတို့အသိမ်းပိုက်ခံ နောက်တန်းနယ်မြေတစ်ခုအဖြစ် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ကျင်းများမှာ ရှေ့ဆက်တိုက်ခိုက်ရန်သာ အာရုံစိုက်နေကြရာ သိမ်းပိုက်ပြီးသော နယ်မြေများ၏ အရေးမကြီးသည့် နေရာများတွင် သစ္စာခံများနှင့် လွှဲထားတတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မြေရိုင်းကျွန်းသည် ကျောက်ကျင်း ပိုင်ဆိုင်သော ကျွန်းပမာဖြစ်လာတော့သည်။

မြေရိုင်းကျွန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျောက်ကျင်း ဘယ်သောအခါမှ သည်းခံလေ့ မရှိပါ။

‘သခင်ကြီး - သခင်ကြီး’

ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျောက်ကျင်းထိတ်လန့်သွားပြီး မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ’

အလန့်တကြား မေးမိလေသည်။

သူက အနှိပ်အနယ်ခံရင်း ငိမိယူနေစဉ် တွက်ပေါ်လာသော ခေါ်သံကြောင့် အာရုံပျက်သွားသဖြင့် လန့်လည်းလန့် စိတ်လည်းတိုသွားသည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် လှူရှည်ကိုင်ဆောင်ထားသူ
တစ်ယောက် သူ၏ရှေ့သို့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလွှားရောက်ရှိ
လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူသည် ကျောက်ကျင်း၏ရှေ့၌ ဗူးသောက်ရင်း
'ရန် ရန်သူ'

ဟု အမောတကော ပြောနေ၏။

ကျောက်ကျင်း ပို၍ပင် ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

'ရန်သူဟုတ်လား'

'ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်'

'ဘယ်မှာလဲ'

'မြောက် မြောက်ဘက်မှာပါ'

ကျောက်ကျင်း ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

သတင်းလာပို့သူအား ဒေါသတကြီးကြည့်ကာ

'ဟေ့ကောင် သေသေချာချာပြောမင်း၊ ကျွန်းပေါ်ကိုရန်
သူတွေ ခြေချလာကြတယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်းပေါ်မှာ
ကင်းလှည့်ဖို့တာဝန်ကျလို့ မြစ်ကမ်းပါးဘက်ကို ထွက်ခဲ့ပါ
တယ်၊ မြစ်ကမ်းဘက်ရောက်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ
အလုံတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားတာ မြင်ရလို့'

'ဘာ ဘာကွ အလုံဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့အလုံလဲ'

'နေပြည်တော်ကပါ'

'ဟေ'

ကျောက်ကျင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဒေါပူသွားတော့၏။

သတင်းလာပို့သူက...

'ကျွန်တော်လဲ အခြေအနေသိရအောင် သွားကြည့်တော့
လူတစ်စု ရောက်လာတာ တွေ့ရပါတယ်'

'လူတယ်လောက်များသလဲ'

'ငါ့ဆယ်လောက်ရှိပါတယ်'

'စစ်သည်တော်တွေလား'

'စစ်သည်တော်တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က သမင်
တွေ ဖမ်းနေကြပါတယ်'

ကျောက်ကျင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'လက်စသတ်တော့ သမင်ကိုသာခိုးဖမ်းကြတာကိုး၊ သိကြ
သေးတာပေါ့ကား'

ဟု ကြုံးဝါးပြီးလျှင်

'ခွေးလေး လာစမ်း'

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် ပရွေးမနှောင်းတွင် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသူ
တစ်ယောက် လျှင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာလေသည်။

ကျောက်ကျင်းက...

'ခွေးလေး တို့လူတွေကို စုလိုက်၊ လက်နက်ကိုယ်စီ ပါပါ
စေ၊ အခုချက်ချင်း ဆိပ်ကမ်းဘက်ကို ခရီးထွက်မယ်၊ ရန်သူကို
ချော့နှိုးရမယ်'

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ခွေးလေးက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပါပြီ ဆရာ'

ပြောပြီး သူ၏လည်ပင်း၌ ချိတ်ထားသည့် ခရာကို ပါးစပ်၌
တော့ကာ မှုတ်လိုက်လေသည်။

‘တူ... တူ’

ခရာသံသည် မောင်းကဲ့သို့ လှိုင်းရှုတ် ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

အနီးတွင်ကပ်၍ မှုတ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ကျောက်ကျင်းနားအ
သွားပြီး မျက်နှာ ရှု့မဲ့သွားသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ကပျာကယာ လှမ်းဝင်လိုက်၏။ သူလည်း
အဝတ်အစား လဲရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစစ်သူကြီး စွန့်ကြဲသွားသော စစ်ဝတ်တန်ဆာတစ်စုံကို
သူက အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထား၏။

ထိုဝတ်စုံကို ယခုဝတ်ဆင်ရပေတော့မည်။ ကျောက်ကျင်းက
ဖာထေးရာအချို့ ရှိနေသည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးချိန်ဝယ်
သစ်တပ်ခခန်းအတွင်း၌ စစ်ချီရန် သူ၏လူများ အသင့်ဖြစ်နေ
ပြီတည်း။

သူ၏ လူအားလုံးသည် တရုတ်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။
မြေရိုင်းကျွန်းတွင် ဖရိုးဖလာ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ
ဖြစ်သည်။

သို့ပါသော်လည်း ကျင်းတို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးသော
အခါ ရပ်ဝေးသို့ အချို့က ထွက်ပြေးသွားပြီး မပြေးနိုင်သူ
များမှာ ကျင်းတို့အပေါ် သစ္စာ ခံလိုက်ကြရလေသည်။

အင်အားကြီးမားပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် ကျင်းတို့
စေခိုင်းသမျှ အာမခံပုံပဲ ဆောင်ရွက်ကြရ၏။

‘အားလုံး ချီတက်’

ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူ့အတွက် ကျင်းစစ်သူကြီး ပေးခဲ့သည်ကား မြင်းပုလေး
တစ်ကောင် ရှိနေသည်။

ကျောက်ကျင်းက မြင်းပုလေးကို စီးလိုက်၏။

သေးသေးကွေးကွေး မြင်းပုလေးနှင့် ဝဝပိုင်ပိုင် ကျောက်
ကျင်းအား ကြည့်ရသည်မှာ ရယ်စရာပင် ကောင်းသေး၏။

သို့သော် မည်သူမျှ ရယ်မောခြင်း မရှိကြပါချေ။

‘တို... တို... တို’

စစ်ချီသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော ဗုံတီးသံများ ထွက်
ပေါ်လာလေတော့သည်။

‘ဟေး... ဟေး’

‘မိပြုကု၊ မိပြု’

‘ဖမ်းကု ဖမ်း’

ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သံများ ဆူဆူညူညူ ထွက်ပေါ်
နေလေသည်။

လှေသမားများ ပျော်ရွှင်နေကြ၏။

ခြောက်လှန့် မောင်းထုတ်မှုကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကြသည့် သမင်ပေါင်းများစွာသည် သစ်ပင် ချွန်နွယ် များကြား၌ ဝံ့ဖျက်၍ဆင်ထားသည့် ပိုက်ကုန်ထောင်ချောက် များနှင့် ဝင်တိုးမိကြတော့သည်။

ပိုက်ထဲတိုးမိလျှင် ဦးချိုများနှင့်ငြိကာ ရုန်းထွက်၍ မရနိုင် ပါတော့ချေ။

‘ဟိုရှေ့က အကောင်ကြီးရှိချိက အနည်းဆုံး နှစ်ပိဿာ လောက်တော့ ရှိမယ်ကွ’

လှေသမားများ ပိုင်းဖမ်းနေသည့် သမင်ကြီး တစ်ကောင်ကို ညွှန်ပြရင်း မားပင်က ပြောလိုက်သည်။

အားယုံက သူ့စကားကို စိတ်မဝင်စားပါ။ အားယုံ၏ မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု အရိပ်အယောင်များ ပေါ် လှောင်နေလေသည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ အားယုံ’

‘ဗု...ဗု...တီးသံတွေ ကြားလိုက်သလားလို့ပါ’

‘ဘာကွ’

‘ကျုပ်နားထဲမှ ဗု...တီးသံ ကြားမိလိုက်သလိုပဲ’

မားပင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

နားစွပ်လိုက်သောအခါ လှေသမားများ၏ ဝမ်းသာအားမှ အော်ဟစ်သံ၊ သမင်များ၏ အော်သံ၊ ရုန်းကန်သံများမှအစ အခြား အသံဗလံ မကြားရချေ။

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်း တော်တော် ကြောက်စိတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဘာသံမှလဲ မကြားရပါလား၊ ကဲ ကဲ လှေတွေ သွားပြီး ပြင်ထားလိုက်၊ သမင်တွေကို လှေပေါ်တင်ဖို့လိုပြီ’

အားယုံ ဝမ်းသာသွား၏။ မြစ်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် အန္တရာယ် နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသွားမည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

‘မကောင်းပါပြီဆရာ၊ အခု ချက်ချင်းလှေတွေ အသင့်ပြင်ခိုင်း လိုက်ပါမယ်’

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက် သည်။

‘နေဦး’

မားပင်က ဟန်တားလိုက်၏။ အားယုံ ခြေလှမ်းရပ်သွား လေသည်။ မားပင်က လက်ဝါးပြန်လိုက်ပြီး

‘မင်း တော်တော်ညံ့တဲ့ကောင်ပဲ’ ဟုပြောလိုက်သည်။

အားယုံ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် မေ့သွားလို့ပါဆရာ’

ပြောပြောဆိုဆို စလွယ်သိုင်းထားသည့် အိတ်ထဲမှ အရက် ပုလင်းတစ်လုံးထုတ်ကာ ပေးလိုက်သည်။

မားပင်က အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

‘သွားပေတော့’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

အားယုံလည်း ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက် သွားလေတော့ သည်။

မားပင်က လှေသမားများ ခိုကပ်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် အကွက်စေ့စေ့ ခိုင်းစေလိုက်သည်။

ပိုက်ဖြုတ်သူက ဖြုတ်၏။ ဖမ်းမိထားသော သမင်များ၏ ခြေလက်များကို ကြိုးဖြင့် တုပ်သူကတုပ်၊ သမင်များ ထမ်းပိုး သယ်ဆောင်သွားရန် သစ်ကိုင်းများ ခုတ်သူက ခုတ်ဖြင့် အား လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

မားပင် အရက်ကို တစ်ဝိုင်း မော့သောက်လိုက်၊ ဖမ်းမိထား သော သမင်များကို ရေလိုက်၊ နောက်ထပ် အရက် တစ်ဝိုင်း သောက်လိုက်၊ ရလာမည့်ငွေကို တွက်ချက်လိုက်နှင့် မအားမလပ် နိုင်အောင် ရှိနေ၏။

စုစုပေါင်း သမင်ကောင်ရေ တစ်ရာ့ဆယ်ငါးကောင်ဖမ်း မိခဲ့သည်။ ဦးချိုကားကား သမင်ကြီး သုံးဆယ်ကျော်သည်ပင် မားပင်အတွက် အရင်းကြေစေသည့်အပြင် အမြတ်အနည်းငယ် ထွက်နေပြီဖြစ်သည်။

ကျန်သမင်များကား သူ့အတွက် အသားတင် အမြတ်များ ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဆိပ်ကမ်းမြို့သို့ပြန်ရောက်လျှင် ယန်ဝှာကို ပေးအပ်ပြီးသည့်အပြင် ငွေသုံးသိန်းခန့် အမြတ်ကျန်မည်ဖြစ်၏။

မားပင်က စိတ်ထဲတွက်ချက်ရင်း ကျေနပ်နေရကား အရက် တစ်ပုလင်း မည်သို့ကုန်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်ပါချေ။

ပုလင်းခွဲကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး

‘အားယုံဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ ဘာမှအားမကိုးရဘူး’

ညည်းညူရင်း ဖြစ်ကမ်းဘက်သွားရာလမ်းဆီသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ဗုံတီးသံသံသဲသဲကို စတင်ကြားလိုက်ရလေသည်။ မားပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဗုံ တီးသံပါလား’

ဟုလည်း လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိ၏။

ပျော်ရွှင်စွာ အလုပ်လုပ်နေကြသည့် လှေသမားများသည် လည်း ဗုံတီးသံကို ကြားသွားကြဟန်တူ၏။

လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ရပ်တန့်ကာ ခေါင်းထောင် ကြည့်ကြလေသည်။ အခြေအနေကို မားပင်ရိပ်မိလိုက်ပြီ ဖြစ် လေသည်။

‘မြန်မြန် လုပ်ကြဟေ့’

ဟု အော်လိုက်သည်။

သူ၏အသံကြောင့် လှေသမားများ ပျာယာခတ်ကုန်ကြ တော့သည်။

‘ကြိုးချည်ပြီး သမင်တွေကို သယ်သွားကြတော့’

မားပင်က အော်ပြောလိုက်သည်။

လှေသမားများလည်း သမင်များကို ထမ်းပိုးလိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ်မှာပင်...

‘ဝှစ် ဝှစ်... ဝှစ်’

လေတိုးသံများနှင့်အတူ မြားတံများ တဖွဲဖွဲကျရောက်လာ လေတော့သည်။

အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ကြီးမှ ရုတ်ခြည်းထွက်ပေါ်လာကြသည်။

‘တေ - မပြေးနဲ့’

‘မလွတ်စေနဲ့ ဝိုင်းထား’

‘သမင် သူခိုးတွေကို ဆုံးမကြစမ်း’

ညာသံပေးသမျှလည်း တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

တဖဲ့ဖဲ့ ကျဆင်းလာသည့် မြားတံမြားအောက်ဝယ် -

‘အား’

‘အွန်’

‘အမလေး’

လှေသမား အတော်များများမြားချက်ထိကာ အတုံးအရုံး လဲကျကုန်လေ၏။

သမင် ထမ်းထားသူအချို့လည်း အထမ်းကိုပစ်ချကာအေး လွတ်ရာ ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

မားပင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ရန်သူများသည် သူထင်မှတ်ထားသည်ထက် စော၍ရောက် ရှိလာကြပြီဖြစ်လေသည်။

အငိုက်မိသွားပြီဖြစ်၍ မည်သို့မျှ အဖတ်ဆည်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဖစ္စည်းများ ဖမ်းမိထားသော သမင်များကို တွယ် တာမာန်နိုင်တော့ပါ။

အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ကာ ထွက်ပြေးရလေတော့သည်။

‘မပြေးနဲ့’

ရန်သူများ၏ အော်ငေါက်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက် ပေါ်နေ၏။

လှေသမားများသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ရန်သူလက်ချက်မိ ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျကုန်လေသည်။

အချို့မှာလည်း ရန်သူများ၏ လက်ဘွင်းဝယ် အဖမ်းခံ လိုက်ရသည်။ မားပင်ကား အသက်လှပြေးနေဆဲ -

တဖြည်းဖြည်း မြစ်ကမ်းအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ကမ်းစပ် သို့ရောက်လျှင် မြစ်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ လှေအိုကြီးမှာ တရွေ့ ရွေ့ ထွက်ခွာသွားပြီး အဝေးသို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်ကိုတွေ့ ရလေသည်။

မားပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘အားယို’

ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် လှေအိုကြီးကား နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာ ခြင်းမရှိတော့ချေ။

ထိုစဉ်...

‘ဝိုး’

‘ဒုတ်’

‘အား’

မြားတစ်စင်း လှင့်လာပြီး ‘ဝဲဘက်ပေါင်၌ စိုက်ဝင်သွားရာ မားပင် စူးရှစွာအော်လိုက်မိလေသည်။

ဗူးများဆတ်ခနဲ ကြွေးညှစ်သွားရာ အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ တဲ မြစ်ကမ်းပေါ်မှ ခြေကားလက်ကား ပြုတ်ကျသွားသည်။

‘ဗွမ်း’

မားပင်မှာ မြစ်ထဲကျသွားပြီး ချက်ချင်း ရုန်းကန်ထလာ၏။

‘မလှုပ်နဲ့’

အောင်ငေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မားပင်ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်သူများသည် ကမ်းစပ်ပေါ်မှနေ၍ လေးမြားများဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် အသင့် ချိန်ရွယ်ထားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ မည်သို့မျှ ပြေးမလွတ်တော့ပြီတည်း။ မားပင် သွားဖြူကာ ပြုံးပြသည်။ ရန်သူနှစ်ယောက်သည် ရေထဲသို့ ဆင်းလာပြီး မားပင်အား ဆွဲခေါ်သွားကြလေတော့သည်။

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း

သစ်လုံးစခန်း....

သစ်လုံးစခန်းသို့ ကျောက်ကျင်းတို့လူစု ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာကြပြီဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ အကျဉ်းသားများပါ လာသည်။

ကျောက်ကျင်းသည် အောင်ပဲ့ခံ စစ်သူကြီး တစ်ယောက် ပမာ သူ၏ သစ်လုံးအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် အတတ် အစားမလဲသေးဘဲ ကျောမီပါသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် ဝယ် အခန့်သား ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ခွေးလေးက သူ၏ဘေး၌ အသင့်ရပ်နေသည်။ သစ်လုံးအိမ် ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် အကျဉ်းသားများ ရှိနေပါသည်။

အကျဉ်းသားများထဲဝယ် မားပင်လည်း တစ်ယောက်
အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ မားပင်၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွံ့ဗွက်များ
ပေကျ ကာ လူရုပ်ပင် မပေါ်တော့ချေ။

မားပင်တို့ လူစုအား ကျောက်ကျင်း၏တပည့်များက ဝိုင်း
ရံထားလိုက်ကြလေ၏။

ကျောက်ကျင်းက နံ့သာဖြူ ယပ်တောင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်
ခတ်ရင်း

‘မင်းတို့လူစုမှာ ဘယ်သူ ခေါင်းဆောင်လဲ ပြောစမ်း’

ထိုအခါ အဖမ်းခံနေရသော လှေသမားများသည် မားပင်
အား ဝိုင်း၍ လက်ညှိုးညှန်ပြလိုက်ကြလေသည်။

‘ရှေ့ ထွက်ခိုစမ်း’

ကျောက်ကျင်း၏စကားကြောင့် မားပင် မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ
ထော့နှင်း ထော့နှင်းဖြင့် ရှေ့ထွက်လာရလေသည်။

ပေါင်၌ မြားထိထားသည့် ဒဏ်ရာမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင်
နာကျင်နေလေသည်။

ကျောက်ကျင်းက မားပင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်ပြီး နှာခေါင်း ချုံ့လိုက်လေသည်။

‘မင်းက ခေါင်းဆောင် ဟုတ်လား’

မားပင် ရင်ကော့လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်တယ်’

‘နေပါဦး၊ မင်းတို့က ဒီကျွန်းဟာ ကျင်းသခင်တွေ့ရှဲ့ပိုင်နက်
ဆိုတာ မသိကြဘူးလား’

ကျင်းသခင်ဟူသော စကားကြောင့် မားပင် မကျေမနပ်
ဖြစ်သွား၏။ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

‘မင်းနာမည် ပြောစမ်း’

‘မားပင်’

‘ဘာကွ’

ကျောက်ကျင်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

မားပင် ရှေ့သို့ ရုတ်ခြည်းရောက်ရှိလာပြီး မေးစေ့ကိုကိုင်
ကာ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။

ချွံ့ဗွက်များ ပေကျ နေသောကြောင့် မားပင်၏ ရုပ်သွင်ကို
ကောင်းစွာ တွေ့ရမည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် အနီးကပ်ကြည့်လျှင် မသိနိုင်စရာအကြောင်းတော့
ရှိမည် မဟုတ်ပါ။ ကျောက်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားဟန် ရှိလေ
သည်။

‘မားပင် ငါတို့ ပြန်တွေ့ကြပြီနော်’

ဟုလည်း အာလုတ်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင်က မျက်နှာ လှဲထားလိုက်၏။

ကျောက်ကျင်းက ကုလားထိုင်ပေါ်ပေါ် ပြန်လည် ထိုင်ချ
လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူက ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး မျက်နှာကို ခပ်
မော့မော့ ထားလိုက်၏။ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘ခွေးလေး အကျဉ်းသားတွေကိုခေါ်ပြီး ထိန်းသိမ်းထား
လိုက်၊ အစောင့်တွေလဲ ချထားလိုက်၊ အစားအစာ မကျွေးနဲ့
ရေဆောင်မတိုက်နဲ့’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
ခွေးလေးက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ’
သူက ချက်ချင်းပင် အကျဉ်းသားများကို ခေါ်ဆောင်သွား
ရန် ဟန်ပြင်လေသည်။
‘နေဦး’

ကျောက်ကျင်းက ဟန်တားလိုက်၏။
ခွေးလေးက လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ
‘သူ့ကို ထားခဲ့’
မားပင်အား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။
ခွေးလေးက မားပင်ကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး ကျန်လူများကို ခေါ်
ဆောင် သွားပါတော့သည်။

ယခု မြေကွက်လပ်တွင် အစောင့်သုံးယောက်နှင့် မားပင်
တစ်ယောက် သလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။
ကျောက်ကျင်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။
မားပင် ကြက်စုတ်ပမာ ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်
အားရနေပုံ ရ၏။

‘ဟဲ ဟဲ မင်းကို အခုလို တွေ့ရမယ်လို့ ငါ မထင်မိဘူး
မားပင်၊ မင်းဟာ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း တစ်ကောင်လို
ခွန်အားပေးပေးပြည့်စုံတဲ့ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို့ ကျော်ကြား

ခဲ့တယ်၊ မင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့တဲ့ လူတွေက အခု မင်းရဲ့
ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်စေချင် လိုက်တာ၊ သူတို့က မင်းကို
ကြက်စုတ်လေးလို့ ပြောကြတော့ မှာပဲ၊ ဟား... ဟား...
ဟား...

မားပင်၏မျက်နှာ နီမြန်းသွား၏။ သို့သော် ဘာမှမပြောပဲ
နေလိုက်လေသည်။

ကျောက်ကျင်းက
‘မားပင် မင်းကငါ့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လားကွ’
မားပင်က တံတေး ထွဲခနဲ ထွေးလိုက်သည်။
‘မင်းရဲ့ အရွက်မရှိတဲ့ မျက်နှာကို ခွေးချိုသွား တာတောင်
ငါမှတ်မိတယ် ကျောက်ကျင်း၊ လူတွေက ငါ့ကို ခြင်္သေ့လို့
ပြောခဲ့တယ် မင်းကိုကျတော့ ကြက်စုတ်လို့ ပြောခဲ့ကြတာပဲ
မဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား’

ပြောရင်း လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။
ကျောက်ကျင်း မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်း
ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ဟိုတုန်းက ဘယ်လို ပြောကြပြောကြ ငါ အရေးမစိုက်ပါ
ဘူးကွာ၊ အခု ဘယ်သူက ခြင်္သေ့လဲ၊ ဘယ်သူက ကြက်စုတ်လဲ’

မားပင်က အံ့ကြိတ်ထားလိုက်၏။
ကျောက်ကျင်းက မားပင်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း -
‘မင်းက ကြက်စုတ်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင်က

ငါက ကြွက်စုတ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ဒါပေမယ့် မင်းက
ကေဆရာတစ်ယောက်သေတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ရင်
ခွေးခြင်သေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်

‘ဘာ...ဘာက’

ကျောက်ကျင်း ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်း သွားလေသည်။
ခန့်ထကာ မားပင်အား ထိုးကြိတ် ကန်ကျောက်လိုက်
တော့သည်။

မားပင်မှာ ကျောက်ကျင်း၏ လက်ချက်ကြောင့် မြေပေါ်
ခွေခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ကျောက်ကျင်းက စိတ်တိုင်းကျ ထိုးကြိတ် ကန်ကျောက်
ပြီးလျှင်....

‘ဟေ့ သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး ချုပ်ထား လိုက်ကြစမ်း’
အစောင့် သုံးယောက်က မားပင်အား ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်
သွားကြ လေတော့သည်။

ကျောက်ကျင်းက ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချရင်း ကုလားထိုင်
ပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

မားပင်အား မမျှော်လင့်ပဲ ပြန်လည် တွေ့ဆုံလိုက်ရ ခြင်း
ကြောင့် သူ၏စိတ်များ လှုပ်ရှားနေပါ၏။

သူကမားပင်ကို သေဆုံးသွားပြီ တင်မှတ်ခဲ့သည်။ မားပင်
အသက်ရှင်နေကြောင်း မသိရမှ သိရချေပြီ။

မားပင်အား သူကောင်းစွာ သိထားပါ၏။ မားပင်သည်
သူ၏ အကြီးမားဆုံး ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်
ပါလား။

သူ၏ဘဝတွင် ရှုံးနိမ့်မှုများစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည်မှာလည်း
မားပင်ကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်၏။

လောကပေါ်၌ သူ၏ အမုန်းဆုံး လူကို ပြပါဆိုလျှင်
မားပင်ကိုသာ လက်ညှိုးညွှန်ပြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အခုတော့ မားပင်သည် သူ၏လက်တွင်းသို့ ရောက်လာပြီ
ဖြစ်သည်။ မားပင်၏ ဒဏ်ရာများကို ဆေးဝါး ကုသ ပေးရ
ပေလိမ့်မည်။

ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း သွားမည်ဟု
စဉ်းစားထား၏။

မားပင်ကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို
ပြန်လည် သတိရလာသည်။

‘ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်’
‘ဒုတ်...ဒုတ်’

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မရှေးမနှောင်းတွင် မြင်းကိုယှဉ်တွဲကာ ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းလာ သူနှစ်ယောက် ပစ်လွတ်လိုက်သော မြားတံများသည် လေထု ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးခွဲရင်း သစ်သားတိုင်ထိပ်၌ တင်ထားသည့် ပန်းသီးနှစ်လုံးတွင် စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

‘ဖျောင်း...ဖျောင်း...ဖျောင်း’

‘မုဆိုးကြီး မားပင်က’

‘မုဆိုးကြီး ကျောက်ကျင်းက’

ပရိသတ်များ၏ ဩဘာသံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

မြင်းနှစ်စီးပေါ်မှလူနှစ်ယောက် ပြိုင်တူခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မုဆိုးကြီး ကျောက်ကျင်းနှင့် မားပင် တို့ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင့်နေသည့် ကြားမှပင် တိုင်ထိပ်ပေါ်၌ တင်ထားသည့် ပန်းသီးများကို မြားနှင့် ထိမှန် အောင် ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မြားပစ်ပညာကား အံ့မခန်း အစွမ်း ထက်မြက်နေ၏။ မြားပစ်ပြိုင်ပွဲသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မြို့တော် ဝန်ကြီးမှူးကျင်းပလေ့ရှိသော ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဖြစ်သည်။

ထိုပြိုင်ပွဲတွင် မုဆိုးကြီးကျောက်ကျင်းသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပထမစွဲခဲ့၏။ ယခုနှစ်တွင်မူ သူ့အား လက်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်

သည့် လေးသမားတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်လေ သည်။

မားပင်၏အမည်မှာ ဤအရပ်ဒေသ၌ နေထိုင်သူများကြား ဝယ် ရေပန်းစားနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

သို့ပါသော်လည်း မားပင်က ပြိုင်ပွဲသို့ တစ်နှစ်မှ ပါဝင် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း မပြုခဲ့ပါချေ။ မားပင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်လျှင် ကျောက်ကျင်း ဂျူးသွားမည်ဟု လူအများက ပြောဆိုဝေဖန် ကြပြန်သည်။

ထိုသို့ ဝေဖန် ပြောဆိုကြသည့် စကား များ ကြားလျှင် ကျောက်ကျင်း မကျေမနပ်ဖြစ်လာတော့သည်။

ပြိုင်ပွဲကျင်းပတာနီးသည့်တိုင် မားပင်က စာရင်းမထွင်းဘဲ နေခဲ့၏။ ဤတွင် ကျောက်ကျင်းက မားပင်၏ထိမ်သို့သွားကာ ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

မားပင်က အတန်တန် ငြင်းပယ်ပါသေး၏။ သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင် ခြင်းမပြုခဲ့လျှင် နယ်မှခေါင်းငုံ့ထွက်သွားသင့်သည်ဟု စကားနာ ထိုးလိုက်မှ မားပင်လည်း ပြိုင်ပွဲဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် လက်ခံ လိုက်လေတော့သည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် ပြိုင်ပွဲ၏နောက်ဆုံးနေ့ရက် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။ အခြားသော ပြိုင်ဘက်များသည် မားပင်နှင့် ကျောက်ကျင်းတို့နှစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်စွမ်းပြနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိ ကြပါ။

မားပင်နှင့် ကျောက်ကျင်းသာလျှင် ထိပ်ဆုံး ပြေးနေ၏။
ယခု မြင်းစုန်းစီးရင်း တိုင်ထိပ်ပေါ်တင်ထားသည့် ပန်းသီးကို
ပစ်ခတ်မှုသည် နောက်ဆုံးယှဉ်ပြိုင်မှုဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက ထိမှန်အောင် ပစ်ခတ်နိုင်သဖြင့် ပထမ
ဆုကို တစ်ဦးတည်းရယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါတော့ချေ။

ကျောက်ကျင်း ဒေါသ ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေ
တော့သည်။ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီးသည်နှင့် မားပင်ထံသို့
လှမ်းသွားပြီး

‘မားပင် မင်းနဲ့ငါ ဆက်ပြီး ပြိုင်ကြဦးမယ်’

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

မားပင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘ပြိုင်ပွဲပြီးသွားပြီပဲ၊ အာကိုထပ်ပြိုင်ရဦးမှလဲ’

‘မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းပြိုင်မှာ အယ်သူ့ပညာ သာ
သလဲ၊ တစ်ခါတည်းဆုံးဖြတ်မယ်’

ကျောက်ကျင်းက သူ့အား မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်ကို
မားပင်နားလည်ထားပါ၏။

လူအများရှေ့တွင် စိန်ခေါ်လာသည်မို့ မငြင်းသာတော့
ပါ။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားဘယ်လို ယှဉ်ပြိုင်ချင်သလဲပြောပါ’
ကျောက်ကျင်းက

‘ငါက မင်းကို မြားနဲ့ပစ်မယ်၊ မင်းက ငါပစ်လိုက်တဲ့ မြား
တံကို မင်းရဲ့မြားတံနဲ့ ပစ်ချကာကွယ်ရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားက ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလှပေသည်။
သူပစ်လွှတ်လိုက်သည့် မြားတံကို မားပင်က မြားတစ်စင်း
ပစ်လွှတ်ကာ ကာကွယ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျောက်ကျင်း ပစ်လိုက်သည့် မြားကို သူ၏မြားဖြင့် ပစ်ချ
နိုင်ခြင်းမရှိလျှင် အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်နိုင်လေသည်။

ကျောက်ကျင်းက သူ့အား အသေသတ်ရန် ကြံစည်ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း မားပင် နားလည်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ မြားပင်ပညာကို ယုံကြည်ထားရကား...

‘ကျုပ် လက်ခံတယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ မြားတံကို ပစ်ချ
နိုင်ရင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ’

ကျောက်ကျင်း မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာလုပ်မလဲ ဟုတ်လား၊ ငါက ပထမဆု မင်းကို ပေးပြီး
ထွက်သွားမှာပေါ့’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ပစ်ပေစော့’

ကျောက်ကျင်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ပရိသတ်များဘက်လှည့်ကာ

‘အားလုံး ကြားကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ မြားပစ်ချက်ကို
သူက ပစ်ချပြုလိမ့်မယ်၊ ပစ်ချနိုင်ခဲ့ရင် ပထမဆုဟာ သူ့အတွက်
ပါပဲဗျာ’

ဟု အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကာ တစ်နက် အားပေးကြလေ
တော့သည်။

ကျောက်ကျင်းက ပေနွစ်ဆယ်ခန့်အကွာသို့ ဆုတ်သွားပြီး
လေးမြားကို အသင့်ပြင်လိုက်၏။

မားပင်ကလည်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

ကျောက်ကျင်းက...

‘မားပင် မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား’

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မြန်မြန်လုပ် ကျုပ် အရက်သောက်ချင်နေပြီ’

သူ၏စကားကြောင့် ပရိသတ်များ ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်
ကြသည်။

ကျောက်ကျင်း အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး...

‘ကဲ သတိသာထားပေတော့’

အော်ပြောကာ မားပင်ထံ သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်
လွှတ်လိုက်လေသည်။

မြားတံမှာ ရှိခနဲမြည်ကာ မားပင်၏ရင်ဝသို့ တန်းတန်းမတ်
မတ် ပစ်လွှင့်သွား၏။

ပျံသန်းနေသော ငှက်တစ်ကောင်ကိုပင် ကျောက်ကျင်းက
မလွတ်တမ်း ပစ်ချနိုင်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေ၏။

ယခုမှ အန္တရာယ်များသော ပြိုင်ပွဲဖြစ်ကြောင်း ပရိသတ်များ
နားလည်သွားကြလေတော့သည်။

ကျောက်ကျင်းက တကယ်တမ်း ပစ်ခတ်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရ
သောအခါ အားလုံး ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။

မားပင်ကလည်း ချက်ချင်းပင် လေးမြားကို မြှောက်ကာ
ပြန်လည်ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

မြားနှစ်စင်းမှာ လမ်းခုလတ်တွင် ထိပ်တိုက်ထိတွေ့သွားလေ
တော့သည်။

‘ထောက်’

မြားနှစ်စင်းစလုံး မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

‘မုဆိုးကြီး မားပင်က’

ပရိသတ်များ၏ တခဲနက် ဩဇာသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျောက်ကျင်း မျက်နှာရှု့မဲ့သွားလေသည်။

မားပင်က သူ့အား အနိုင်ယူသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

မားပင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြီးရင် ကျုပ်အလှည့်ပေါ့၊ ကျုပ်ပစ်တဲ့ မြားချက်
ကို ခင်ဗျားက ပြန်ပစ်ချလိုက်ပါ’

ပြောပြီး မြားဖြင့်ပစ်ခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ကျောက်ကျင်း မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။

‘ဟေ့ ဟေ့ မလုပ်နဲ့’

ကပျာကယာ အော်လိုက်၏။

သူက မားပင်ကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု မရှိကြောင်း
ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မားပင်က လေးမြားကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ကျောက်ကျင်းက လေးနှင့်မြားကို မြေပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး

‘ပထမဆုကို မင်းပဲ ယူလိုက်တော့’

ဟု အော်ပြောကာ ပရိသတ်များ ရှေ့မှ ပြေးထွက်ခဲ့လေ
သည်။

ထို အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားပြီး နောက်ပိုင်း၌ မုဆိုးကြီး
ကျောက်ကျင်းအား မည်သူမျှ မတွေ့ရပါတော့ချေ။
ကျောက်ကျင်းမှာ သူ့ကျင်သည်ရာ အရပ်ဒေသကိုစွန့်ကာ
ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျောက်ကျင်း၏မျက်နှာ သူန့်သူန့် မှုန်မှုန် ဖြစ်နေ၏။
သူ၏ရန်သူဟောင်းကြီး မားပင်သည် ယခု သူ၏ လက်ထွက်
သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။
မြေရိုင်းကျွန်းနှင့် မြောက်ဘက်ဒေသတစ်ဝိုက်အား စောင့်
ကြပ် အုပ်ချုပ်ရန် ကျင်းတို့က သူ့အား တာဝန်ပေးခဲ့၏။
ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် သူထင်သလို ချယ်လှယ် နိုင်လေသည်။
မားပင်၏ဇာတိရွာသည် သူ၏ ပိုင်နယ်နှင့် မြစ်ရိုးတစ်ခုသာ
ခြားသည့် တောပျော်လွင်ပြင်၌ တည်ရှိနေ၏။
သူကိုယ်တိုင်လည်း တောပျော်လွင်ပြင်ကို ထိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်
ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ တောပျော်လွင်ပြင်ကို သူ့အား အုပ်ချုပ်
ခွင့်ပေးရန် ဘောင်းဆိုရမည် ဖြစ်လေသည်။
တောပျော်လွင်ပြင်ကို အုပ်ချုပ်နိုင်ပြီ ဆိုသည်နှင့် ကျောက်
ကျင်းက မွဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘တောပျော်လွင်ပြင် ငါ့ခြေဖဝါးအောက်ရောက်လာတဲ့အထိ
မားပင် အသက်ရှင်နေမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့မှ ငါဟာ ဘယ်လို
လူစားဆိုတာ အားလုံး သိသွားစေရမယ်’ ဟု စိတ်ထဲကျိတ်ပြီး
ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။
ထိုစဉ် ခွေးလေးက သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသေးသည်။
ကျောက်ကျင်းက
‘မားပင်ကော’ ဟု မေးလိုက်သည်။
ခွေးလေးက
‘သူ့ကို သပ်သပ်ခွဲပြီး ချုပ်ထားပါတယ်’
‘သူ့ရဲ့ ဒဏ်ရာကို ဆေးကုပေးလိုက်’
‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ’
‘သူ့ကို အစားအသောက် ကောင်းကောင်း မှုန်မှုန် ကျွေး
ထားလိုက်’
‘ဟုတ်ကဲ့’
ခွေးလေးသည် ကျောက်ကျင်း စိတ်သဘောထား ပြောင်း
လဲ သွားသည်ကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေ၏။
သို့သော်လည်း ကျောက်ကျင်းသည် ယခုအဖြူ၊ ယခု
အမည်း ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း နီးကပ်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သူဖြစ်၍
ကောင်းစွာ နားလည်ထားပြီး ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။
ကျောက်ကျင်းက ကုလားထိုင်ပေါ်စယ် ခြေပစ် လက်ပစ်
ထိုင်ကာ ကျစ်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

မြစ်ကမ်းသို့ မရောက်မီ အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများ
သည် လှေသမားများအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့
မြင် လိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ရှေ့ဆက် မသွားဝံ့ကြ တော့ချေ။
အိုရန်မုမှာ လှေသမားများ၏ ခေါင်းဆောင် အလိုလိုဖြစ်လာ
သည်။

လှေသမားများအား အသိမထွက်ဘဲ ပုန်းကွယ်နေရန်အမိန့်
ပေးပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

မားပင်အား ဖမ်းဆီးသွားသည်ကို တွေ့ရပါသော်လည်း
မည်သို့မျှ မတတ်သဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

ရန်သူများကား ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။ သို့တိုင်
ညနေ ဆည်းသေအချိန်ရောက်မှ အိုရန်မုက လှေသမားများကို
ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

လှေသမားများကား အသက်သေးမှ လွတ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်
သော်လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြဆဲပင်...

အိုရန်မုမှာ မားပင်အဖမ်းခံရသည့်အတွက် စိတ်လေးနေ၏။
မားပင်ကို ထားပစ်ပြီး ထွက်မသွားလိုချေ။

မြစ်ထဲ၌ သူတို့စီးနင်းလာခဲ့သည့် လှေကြီးကိုလည်း မတွေ့ရ
ပါ။ သူတို့သည် အခက်အခဲဘေးဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ပြီဟု
မည်သို့မျှ မဆိုနိုင်ပါချေ။

အိုရန်မုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လေ့လာကြည့်
လိုက်သည်။ ထို့နောက်လှေသမားများဘက် လှည့်ကာ...

ကျေးဇူးရှင်

နေဝန်းနီမှာ အနောက်တောင်ဘက် တိုင်းစောင်းသွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်ဝယ် အိပ်တန်းပြန် ငှက်များကို တွေ့ရ
သည်။ မကြာမီ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးကာ တစ်ညတာအချိန်သို့
ကူးပြောင်းသွားပေတော့မည်။

သစ်ပင်ချွန်နွယ်များ အို့ အို့ ဆိုင်းဆိုင်းရှိသော အချို့နေရာ
များ၌ အမှောင်ရိပ်များ ခိုနေပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုမှ အိုရန်မုတို့ ရဲရဲဝံ့ ဝံ့ လှုပ်ရှားဝံ့ကြပေတော့သည်။
သူတို့သည် ဗုတီးသံများကြားရလျှင် မြစ်ကမ်းဘက်သို့ အလျင်
အမြန် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ ဝါးဖောင်လုပ်တတ်တဲ့လူ ပါသလား’
ဟု မေးလိုက်သည်။

အားလုံးကပင် ခေါင်းညိတ်ကာ လုပ်တတ်ကြကြောင်း
အဖြေပေး၏။ အိုရန်မူ ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဟုတ်ပြီ ကမ်းစပ်က ဝါးပင်တွေကိုခုတ်ပြီး ဝါးဖောင်
တွေလုပ်ရမယ်’

လှေသမားများမှာ အပြန်ခရီးအတွက် ဝါးဖောင်ပြုလုပ်
ခိုင်းသည် ထင်မှတ်ကာ ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

ထိုစဉ်...

‘ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း’

လှေသမားတစ်ယောက်၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရ၏။ အိုရန်မူ အပါအဝင် အားလုံးက လှမ်းကြည့်
လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ မြစ်ထဲဝယ် ဝါးဖောင်တစ်ခု လှော်ခတ်လာနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဝါးဖောင်တစ်ခုပါလား’

ဝါးဖောင်ပေါ်၌ လိုက်ပါလာသူများကိုတွေ့ရလျှင် လှေ
သမားများ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားကြလေသည်။

‘ဟာ တို့လူတွေပဲ’

မှန်ပေသည် ဝါးဖောင်ပေါ်၌ လူငါးယောက် ရှိနေပြီး
အားယုံက ဦးဆောင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အိုရန်မူတို့လည်း ချက်ချင်းပင် ကမ်းစပ်သို့ဆင်းကာ လက်
ဝေ့ ယမ်းပြုလိုက်ကြသည်။

အားယုံမှာလည်း အိုရန်မူတို့ လူ့သိုက်အား တွေ့လိုက်ခြင်း
ကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဝါးဖောင် ဆိုက်ကပ်မိသည်နှင့်
ကမ်းပေါ်ခုန်စက်လာပြီး

‘ဆရာကြီး မားပင်ကော’

ဟု အငမ်းရေ မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘သူမရှိတော့ဘူးဗျ’

‘ဟာ’

အားယုံ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မူက...

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ’

အားယုံက

‘ဗုဒ္ဓ၏သံတော်ကြားတယ်လို့ ကျုပ်ကပြောတာကို ဆရာက
လက်မခံဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်က လှေကြီးဆီကိုပြန်လာပြီး ကျွန်းနဲ့
ဝေးတဲ့နေရာရွှေ့လိုက်တယ်၊ တကယ်လို့ရန်သူတွေ ရောက်လာ
ရင် လှေကို တွေ့မှာစိုးရိမ်ရတယ်၊ လှေကို မြှုပ်ပစ်လိုက်ရင်
ကျုပ်တို့ ဆိပ်ပြန်ရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မြစ်ကမ်းဘေးက
ဝါးကုတ်ပြီး ဝါးဖောင်လုပ်လိုက်တယ်’

သူ၏စကားမဆုံးမီ အိုရန်မူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

‘ဝါးဖောင်လုပ်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ သေသူသေ အဖမ်း
ခံရသူ အဖမ်းခံရကုန်ပြီ၊ မုဆိုးကြီးမားပင်အတွက် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ’

‘သွားကယ်တာပေါ့’

အားယုံက လွတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။

အိုရန်မှ ဝိုင်သွား၏။ ထို့နောက်

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ကယ်တင်ရမယ်’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော
လိုက်လေသည်။

အားယုံနှင့် အိုရန်တို့ စကားကြောင့် လှေသမားများ
မျက်နှာပျက်ကုန်ကြလေသည်။

လှေသမား တစ်ယောက်က

‘ကျုပ်တို့ သွားကယ်ရင် ရန်သူ လက်ချက်နဲ့ သေကုန်
မှာပေါ့’

ကျန်လူများကလည်း ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

အားယုံနှင့် အိုရန်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

အားယုံက မည်သို့မျှမတတ်နိုင် ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ဝမ်း
တုန်ပြလိုက်လေသည်။

အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ်တို့ဟာ ဒုက္ခတွေ့နေကြပြီး မုဆိုးကြီး မားပင်က
လွတ်မြောက်သွားတယ် ဆိုပါတော့၊ သူက ကျုပ်တို့ကို ထား

ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမလား၊ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ’
ဟု ပြောလိုက်၏။

လှေသမားများ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

မားပင်သည် သူ့ရ သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော မုဆိုးကြီး
တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

မားပင်က သူတို့ ဒုက္ခ ရောက်သွားလျှင် ထားပစ်ခဲ့မည်
မဟုတ်ဟု တွေးနေကြ၏။

အိုရန်မှက လှေသမားများ ငြိမ်သက် သွားကြသည်ကို
တွေ့ရလျှင် အားတက်သွားလေသည်။

‘ကျုပ်တို့ဟာ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို ကူညီ ကယ်တင်မှု
ယောကျ်ားကောင်း ပီသတော့မှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ စွမ်းရည်

သတ္တိရှိမယ်၊ ကိုယ့်အမျိုးသားချင်း စည်းလုံး ညီညွတ်မယ်၊
ကူညီယိုင်းပင်းမယ်ဆိုရင် အမိမြေပေါ်က တိုင်းတစ်ပါးသား

တွေကိုတောင် မောင်းထုတ်နိုင်လိမ့်ဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့ တစ်တွေ
သတ္တိရှိဖို့လိုတယ်၊ စည်းလုံးညီညွတ်ဖို့လိုတယ်၊ ကဲ ကျုပ်တို့က

မုဆိုးကြီး မားပင်ကို သွားကယ်ကြမယ်၊ လိုက်မယ် လူတွေ
စိတ်ကမာ လာရပ်ပါ၊ မလိုက်ချင်တဲ့ လူတွေ ဟိုဘက်သွားရပ်

ကြပါ၊ ကျုပ်က ဘယ်သူ လိုက်ရမယ် မလိုက်ရဘူးလို့ မပြော
ချင်ဘူး’

မုဆိုးကြီး မားပင်အား ကယ်တင်ရန် ဟူသော ရည်ရွယ်
ချက်သည် အမိမြေမှ တိုင်းတစ်ပါးသားများအား မောင်းထုတ်

ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စာလျှင် ပြောပလောက်သည်
မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် ပေါ်လာစေရန် စည်းရုံး
ညီညွတ်မှု၊ ယိုင်းပင်းမှုရှိရန် လက်တွေ့ စတင်ဆောင်ရွက်ရသော

ကိစ္စဖြစ်နေရာ အိုရန်မှ များစွာ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေ
မိ၏။

အိုရန်မုအား ယုံကြည်အားကိုးမိသူတစ်ယောက်က အိုရန်မု
ဘေးတွင် ဝင်ရပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လာရပ်လိုက်ကြရာ
ရှိသမျှ လူအားလုံး အိုရန်မု ဘေး၌ ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွား
လေ၏။

ထိုနေရာသည် မားပင်အား ကယ်တင်ရန် လိုက်မည့်သူများ
ရပ်ရမည့်နေရာ ဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မုက မားပင်အား သွားကယ် နေချိန်ဝယ် မြေခိုင်း
ကျွန်းအား စွန့်ခွာထွက်သွားဖို့ မည်သို့မျှ လမ်းစ ရှာနိုင်မည်
မဟုတ်ပါ။

အားယုံကလည်း လှေကြီးကို အသုံးပြုခွင့် ပေးမည် မဟုတ်
ပါ။ ထွက်သွား၍ မရသည့် အတူတူ အိုရန်မု နောက်သို့
လိုက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အိုရန်မု ကျေနပ်သွား၏။

‘ကောင်းပြီ၊ အားလုံးက အခုလို တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်
လာကြတာမို့ အထူးပဲ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ကံ ရန်သူ
စခန်းကို ဘယ်လို သွားရမယ်၊ ဘယ်လို ဝင်ကယ်ရမယ်ဆိုတာ
စဉ်ပင်ကြရအောင်၊ ဒီကျွန်းပေါ်ကို နွံနွံစပ်စပ် ရောက်ဖူးသူ
ရှိသလား၊ ရှိရင် ရှေ့ထွက်လာခဲ့ပါ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

‘ရှိပါတယ်’

ပြောပြောဆိုဆို လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ အားယုံ ဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မု အံ့ဩသွား၏။

‘ခင်ဗျားက ဒီကျွန်းပေါ်ကို နွံနွံစပ်စပ် ရောက်ဖူးတယ်
ဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

အားယုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကော ဆရာကြီး မားပင်ကော တိုးအရင်
က ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အမဲလိုက်နေကျပါ။ ရန်သူစခန်း ဘယ်မှာ
ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်သိပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ရန်သူရှိတယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့လာခဲ့ကြ
တာပေါ့’

‘ဆရာကြီးမားပင်က လာတာပါ’

အိုရန်မု စိတ်ခုသွားလေသည်။

အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိလျက် လာခဲ့သည့် မားပင်ကို မကျေနပ်
ချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

အန္တရာယ်ရှိသည်ကို ကြိုတင်ပြောမပြသည်မှာ မရိုးသားမှုဟု
နားလည်မိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ မားပင်ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်နေပြီဖြစ်၍ ဆက်
မတွေးတော့ပါ။

အားယုံကိုကြည့်ကာ...

‘ရန်သူစခန်း ဘယ်လိုတည်ဆောက်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်
ကို ရှင်းပြစမ်းပါ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အားယုံက သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု ကောက်ယူကာ မြေပေါ်တွင် ရန်သူစခန်း တည်ရှိနေပုံကို ရေးခြစ်ပြလိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက သေသေချာချာ လေ့လာလိုက်ပြီး

‘အင်း... စခန်း၌ အနောက်ဘက်မှာ တည်ဆောက်ထားပုံများပျော့နေတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သွားပြီး လေ့လာကြည့်ရအောင်၊ အနောက်ဘက်က ဝင်လို့ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားပဲလမ်းပြပါ’

‘ကောင်းပါပြီ’

အားယုံက ရှေ့မှလမ်းပြ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

အိုရန်မုတို့က နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

မိုးစုန်းစုန်းချုပ်သွားချိန်ဝယ် သူတို့သည် မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသော ရန်သူစခန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ရန်သူစခန်းအတွင်းဝယ် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေဆဲ။

စခန်းအလယ် မြေကွက်လပ်တွင် မီးပုံကြီးပိုကာ အစောင့်အကြပ်များ ဝိုင်းပွဲ့ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

မီးအိမ်များ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် အစောင့်များလည်း နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ကင်းလှည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အိုရန်မုတို့လူစုသည် ရန်သူစခန်းအား အထက်စီးမပြင်တော့နိုင်သည့် တောင်ကျွန်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်လေသည်။

ရန်သူစခန်းအား မြင်တွေ့ရသည်နှင့် သူတက်စသမျှ မှန်ကန်နေကြောင်း အိုရန်မု ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ရန်သူစခန်း အနောက်ဘက်တွင် လျော့ရဲရဲ နိုင်လှသည်။

အမှန်တော့ ဤကျွန်းပေါ်သို့ လာရောက် တိုက်ခိုက်ညှဉ်းမှု မရှိသဖြင့် ကျောက်ကျင်းက လျှံခဲ့ရေး အစီအစဉ်ကို အလေးမထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤကျွန်းပေါ် ခြေချလာသူများကို သူက တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏လူများနှင့် မလိုလောက်လျှင် တောင်ဘက်တွင် ရှိနေသော ကျင်းစစ်သည်တော်များထံ အကူအညီ တောင်းခံနိုင်သေး၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျောက်ကျင်းက အန္တရာယ်ကို အမှုမထားခြင်းပင်။

ဤအရပ်ဒေသအား ကျင်းများ ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်ပြီး ကတည်းက နေပြည်တော်မှ စစ်သည်များ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြဖူးခြင်း မရှိချေ။

အိုရန်မုက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အကဲခတ် လေ့လာပြီး လျှင်...

ရန်သူက အင်အားများတယ်၊ ဒါကြောင့် စခန်းကိုဝင်စီးဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ထွက်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်သည်။

အားလုံးသည် သူဆက်ပြောလာမည့်စကားကို နားစွင့်နေ လိုက်ကြလေသည်။

အိုရန်မုက...

ကျုပ်နဲ့ အားယုံ နှစ်ယောက်သွားမယ်၊ ကျန်တဲ့ လူတွေ ဧမ္မာ စောင့်နေကြပါ'

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားယုံ သဘောတူလိုက်လေသည်။

ကောင်းတယ်၊ လူများရင် ရန်သူ သိသွားလိမ့်မယ်၊ ဆရာ ကြီး မားပင်ကို မကယ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိတယ်'

ဒါဖြင့် သွားကြစို့'

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာဟန်ဖြင့် လှေသမား များဘက်သို့လှည့်ကာ...

တကယ်လို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိုးလင်းကာနီးတဲ့အထိ ပြန်ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ဒီအနီးအနားက ကိုင်းတောတွေကို မီးရှို့ လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ မြစ်ကမ်းကို ရောက်အောင် အမြန် ဆုံးဖြေပြီး ဝါးဖောင်တွေနဲ့ လှေကြီးရပ်နားနေတဲ့ နေရာကို ရောက်အောင်သွားကြပါ'

ဟု မှာကြားလိုက်လေသည်။

အားယုံက အိုရန်မုအား ငေးကြည့်နေ၏။

အိုရန်မုမှာ စာပေသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ရကား လှပနဲ့ နှောင်းနှောင်းရှိသော်လည်း အရေးကြုံလာချိန်ဝယ် စစ်သူကြီး တစ်ယောက်ပမာ စီမံခန့်ခွဲနိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ လေးစားလာမိလေတော့သည်။

သွားကြစို့'

အိုရန်မုက ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။

အားယုံလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါင်... ဒေါင်'

အဝေးမှ သံချောင်းခေါက်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တန်းလျား ပုံသဏ္ဍာန်အဆောက်အဦဘေး၌ လူရိပ်နှစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ သည်။

ထိုလူရိပ်နှစ်ခုကား အိုရန်မုနှင့် အားယုံတို့ ဖြစ်ကြလေ၏။ သူတို့သည် ရန်သူစခန်းသို့ အနောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှောင်ရိပ်ခိုကာ လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ညဉ့်နက်သည်ဝက်နက်လာသည်။

ညလေအေးများ ထိုက်ခတ်လာသည်။

အစောင့်များသည် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် အိပ်စက်အနားယူပြီဖြစ်၏။ မြေကွက်သစ်မှ မီးပုံကြီးများလည်း မီးငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

အစောင့်များ ငိုက်မျဉ်းကုန်သည့် အချိန်ထောက်မှ အိုရန်မှ နှင့် အားယုံတို့ အမှောင်ရိပ်မှ ထွက်လာကြတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လျှောက်သွားနေလျှင်ပင် စစ်ဆေးမေးမြန်းမည့်သူ မရှိတော့ချေ။

အိုရန်မှ ဝမ်းသာသွားသည်။

ကျုပ်တို့တစ်တွေ မုဆိုးကြီးကို ကယ်တင်နိုင်မှာ သဘောတယ်။ အစောင့်တစ်ယောက်လောက်ကိုဖမ်းပြီး ဘယ်မှာချုပ်နှောင်ထားတယ်ဆိုတာ စစ်ဆေးမေးမြန်းဖို့ဆိုတယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အားယုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တော်တို့ယူပါ ဘယ်များ

သူတို့နှစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဆောက်အဦ တစ်ခုရှေ့တွင် ငိုက်မျဉ်းနေသည့် အစောင့်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

အားယုံက

‘ခြေသံ မထွက်စေနဲ့’

အိုရန်မှအား သတိပေးလိုက်ပြီး အစောင့်အန်းသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

အိုရန်မှက နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။ အစောင့်ကား သူတို့ထောက်လာသည်ကို မသိဘဲ ငိုက်မျဉ်းနေဆဲ -

အားယုံက ခါးကြား၌ ဝှက်ထားသည့် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ အစောင့်၏ရင်ဝဉ် ဓားဦးဖြင့်ထောက်ကာ

‘မလှုပ်နဲ့’

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

အစောင့်ပျက်ခနဲ လန့်နိုးလာလေသည်။

လရောင်အောက်တွင် လူတစ်ယောက်က သူ့အား ဓားဖြင့် ထောက်ထားသည်ကိုမြင်လျှင် လန့်ဖျပ်သွားပြီး -

‘အမလေး ကျုပ် ကျုပ်ကို မဆတ်ပါနဲ့ဗျာ’

ဟု ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်တော့သည်။

အားယုံက

‘မင်းမသေချင်ရင် မုဆိုးကြီးမားပင်ကို ဘယ်မှာ ဖမ်းထားသလဲပြောစမ်း’

‘ရှိ ရှိပါတယ်ဗျာ’

ဘယ်မှာလဲ’

‘ဟို ဟိုဘက်က သီးသန့်အဆောင်ထဲမှာပါ’

‘အစောင့်ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ’

‘တစ် တစ်ယောက်တည်း အုန်း’

အားယုံက ဓားဖြင့် ဦးခေါင်းကို ထုချလိုက်လျှင် အစောင့်မေ့မျောသွားလေတော့သည်။

အားယုံက အိုရန်မုကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ အိုရန်မု
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အစောင့် ညွှန်ပြသည့်
အဆောက်အဦအိသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။

အစောင့် ပြောပြလိုက်သည့်အတိုင်းပင် ထိုအဆောက်အဦ
ရှေ့၌ အစောင့်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အားယုံက...

‘အစောင့်အတွက် ကျုပ်တာဝန်ထေး’

တီးတိုးပြောပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးသွား၏။

ခြေသံကြောင့် အစောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။

သို့သော် သူ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသူမှာ မည်သူမည်ဝါ

ဖြစ်ကြောင်း သတိမပြုနိုင်မီ အားယုံ၏ ဓားနှောင့်စာ မိသွား
လေတော့သည်။

‘ခုပ်’

‘အင့်’

အစောင့် ခွေခနဲလဲကျသွားလေသည်။

အားယုံက အစောင့်၏ကိုယ်ပေါ်၌ ရွာဖွေကြည့်လိုက်ရာ
သော့တွဲ တွေ့ရလေသည်။ သော့တွဲရပြီးနောက် အချုပ်ခန်း
ဖွင့်ရန် မခက်တော့ချေ။

အိုရန်မုနှင့် အားယုံတို့ ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလိုက်ကြ၏။
အချုပ်ခန်းအတွင်းဝယ် မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေပါ၏။

မားပင်နှင့် လှေသမားများသည် အိုရန်မုနှင့် အားယုံတို့
ရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားလေတော့
သည်။

အိုရန်မုက....

‘တိုးတိုး၊ အသံမထွက်နဲ့၊ အစောင့်တွေ ကြားသွားမယ်’
မားပင်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးနေသည်။

အားယုံက သူ့အားဝင်၍ ပေးမလိုက်လျှင် အားယုံပခုံးကို
သိုင်းဖက်ကာ အားပြုရင်း

‘ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပေမယ့် လူတော် တစ်
ယောက်ကို ရလိုက်တာပဲ’

အိုရန်မုက -

‘ဒါတွေ အသာထားပါ၊ ဒီကထွက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊
မြန်မြန်လုပ်ကြ’

ပြောပြီး ရွှေ့မှဦးဆောင်ကာ ထွက်သွား၏။ အားယုံက
မားပင်အား ပေးမကာ လိုက်လာသည်။

လှေသမားကလည်း နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့
ကြလေသည်။

သူတို့လူစု ရန်သူစခန်းအနောက်ဘက်သို့ ထွက်မိချိန်ဝယ်
အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းပေါ်၌ မီးတောက်မီးလျှ များ ရုတ်
တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဟာ ဒုက္ခပဲ’

အိုရန်မု လွတ်ခနဲ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

‘ဟေး...ဟေး’

‘အကျဉ်းသားတွေ လွတ်ကုန်ပြီဟေ့’

‘ရန်သူ - ရန်သူ’

‘အရှေ့ဘက်မှာဟေ့’

ဆူဆူညီညီ အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

စခန်းအထွင်း၊ ချက်ချင်းပင် မိုးရောင်များ၊ ထိန်ထိန်လင်းလင်းလာသည်။

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသော အစောင့်အကြပ်များ ဟိုမှ ဆည်မှ ပြေးလွှားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အိုရန်မှ။

‘ကဲ မြစ်ကမ်းကိုရောက်တဲ့အထိ ပြေးကြပေတော့၊ ဒီဘစ်ခါ အပမ်းခံရရင် ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး’

ပြောပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးတွက်သွားသည်။

လှေသမားများလည်း ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ အားယုံက မားပင်ကိုလွှတ်ချကာ ထွက်ပြေးလေသည်။

‘ဟေ့ ဟေ့ ဝါကို စောင့်ကြပါဦးကွာ’

မားပင်က အော်ပြောရင်း ထော့နင်း၊ ထော့နင်းဖြင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာလေတော့သည်။

ကျောက်ကျင်း၏မျက်နှာ ခက်ထန် မာကျောနေလေသည်။ ရှေ့ရိုးကွပ်ခါးကို ဝေယမ်းရင်း...

‘ဟေ့ ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်လှုပ်ကြမ်းစခန်းတွင်း၌ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေပြီး သူ၏လူများ ဟိုမှဆည်မှ အော်ဟစ် ပြေးလွှားနေကြလေသည်။

သူ၏ လူများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ရန်သူက စခန်းတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်သွားပြီး အကျဉ်းသားများအား ကယ်တင်သွားသဖြင့် အားလုံး ပျာသာခတ်နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျောက်ကျင်း၏အော်သံမှာ သူ၏လူများ အသံအောက်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ကျောက်ကျင်းက

‘ခွေးလေး ခရာမှတ်လိုက်စမ်း’

သူ၏နောက်ဘက်တွင်ရပ်နေသည့် ခွေးလေးက ချက်ချင်းပင် ခရာမှတ်လိုက်လေသည်။

‘တူ-တူ’

စူးရှသော ခရာသံထွက်ပေါ်လာသည်။

တခဏအတွင်းပင် ကျောက်ကျင်း၏လူများ အဆောက်အဦရှေ့ မြေကွတ်လပ်သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ကျောက်ကျင်းက-

‘အကျဉ်းသားတွေ ထွက်ပြေးသွားတဲ့နောက်ကို လိုက်ကြမယ်၊ အားလုံး အသင့်ပြင်ကြ

‘ခွေးလေး စာပို့ ခိုဘစ်ကောင်ယူခဲ့၊ ရန်သူရဲ့အခြေအနေကို မသိရသေးဘူး၊ ဟိုဘက်အားနဲ့ မဆုံလောက်ရင် သခင်ကြီးတွေ ဆီကို လှမ်းပြီး အကူအညီ တောင်းရလိမ့်မယ်’

‘စိတ်ချပါ ဆရာ’

ဇွေးလေးက ချက်ချင်းပင် လှောင်အိမ်တစ်လုံး ယူလာခဲ့လေသည်။

ကျောက်ကျင်းအတွက် မြင်းပုလေးလည်း အသင့် ဖြစ်နေချေပြီ။

ကျောက်ကျင်းက

‘တို့တစ်တွေ အကျဉ်းသားတွေ နောက်ကို လိုက်ကြမယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့က မြစ်ကြောင်းအတိုင်းပြေးရင် တို့ရွာလှည့်လိုက်နိုင်အောင် တချို့က လှေထားတဲ့နေရာကို သွားကြ၊ က သွားကြစို့။’

ထို့နောက် ကျောက်ကျင်းတို့လူစု ဗုဒ္ဓများ တီးခတ်ကာ စခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

အရှေ့ဘက်ဆီဝယ် ရောင်နီများ ပျံ့အန်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ နေဝန်းနီ ထွက်ပေါ်လာပေတော့သည်။ လှေသမားများသည် တက်သုတ်နှင့်သွားကြ၏။

သူတို့အား စောင့်နေကြသော လှေသမားများနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံကာ ပေါင်းစည်းမိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

စောင့်နေသူများသည် အိုရန်မုတို့ အတန်ကြာသည့်တိုင် အောင် ရောက်မလာသဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေပြီ ထင်မှတ်ကာ မီးရှို့ လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သာ စိတ်စောပြီး မီးရှို့ ခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် အိုရန်မုတို့ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ထေဝပြေး ရှင်းပြေး ပြေးနေကြရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ပြေးရင်းလွှားရင်း မြစ်ကမ်းဆီသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြစ်ကမ်းဝယ် ဝါးဖောင်တစ်ခုသာလျှင် ရှိလေသည်။

‘ခုကွပဲ့’ အိုရန်မု လွတ်ခနဲ ညည်းမိ၏။

သူတို့လူစုမှာ လူသုံးဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။

လှေသမားများကား မြစ်ဆိပ်ဆီသို့ တရကြမ်း ပြေးဆင်း သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မုက ‘ဝါးဖောင်ပေါ် မတက်ကြနဲ့ဦး၊ ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူတွေကို

ဦးစားပေးပြီး တင်ကြပါ’

လှေသမားများသည် ခေါင်းဆောင်မှု ပေးစွမ်းနိုင်သည့် အိုရန်မုအား လေးစားနေကြပြီဖြစ်ရာ အိုရန်မု၏ စကားကို ချက်ချင်း နာခံကြပေသည်။

ဒဏ်ရာရထားသူများကို ဦးစားပေးပြီး ဝါးဖောင်ပေါ်
ဝင်လိက်ကြလေသည်။

ဝါးဖောင်ပေါ် ကျပ်ကျပ်သစ်သစ် တင်သော်လည်း လူ
နှစ်ဆယ်ထက် ပိုပြီး မဆံ့နိုင်တော့ပါ။

အိုရန်မုက

ကျန်တဲ့လူတွေ ဝါးဖောင်ကိုမှေးပြီး ရေကူးသွားကြမယ်
လှေသမားများ မျက်လုံးပြူးကျန်ခဲ့လေသည်။ အားလုံးက
အိုရန်မုကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ အိုရန်မု ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ် သွား၏။

တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ချက်ချင်း
ရိပ်မိသွားလေသည်။

အားယုံဘက် လှည့်ကာ...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အားယုံ...

‘မြစ်ထဲမှာ မိကျောင်းတွေ ပေါတယ်လေ၊ မိကျောင်း
ကိုက်မခံရတောင် ရေထဲ ကြာကြာစိမ့်ရင် အအေးမိလိမ့်မယ်၊
ငှက်ဖျားရောဂါ ချက်ချင်း ဝင်လာလိမ့်မယ်ဗျ’

‘ဟိုက်’

အိုရန်မု လွတ်ခနဲ ညည်းညူလိုက်မိပြန်လေသည်။

သူက ရေကူးသစ်ခွဲခြင်းကြောင့် ရေကူးနိုင်သည် ဖြစ်သော်
လည်း မြစ်ထဲမှ မိကျောင်းနှင့် ငှက်ဖျားရောဂါကို ကြောက်ရွံ့
မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရေထဲဆင်းရန် နောက်တွန့်သွား၏။ မည်သို့
ဆိုစေ ဝါးဖောင်ပေါ်တက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သူက ခေါင်းဆောင်မှု ပေးသည် ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်
ရှေ့ဆုံးမှ အနစ်နာခံပြုရမည် ဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မု ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ငါ့အဖေက ငါ့ကို ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ငါက ဘာကြောင့် မစွန့်စားရဲရမှလဲ’

ထိုသို့ တွေးပြီး

‘မိကျောင်း အန္တရာယ်ထက် ဒဏ်ရာ ရထားတဲ့ သူတွေရဲ့
အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်၊ ကျုပ်ရေထဲ
ဆင်းမယ်၊ ဝါးဖောင်ကို မြန်မြန်သွားနိုင်အောင် လှော်ခတ်
ကြပါ၊ ကျုပ် ရေထဲကနေ ကူတန်းပေးမယ်’

စကားဆုံးလျှင် ရေထဲ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် လှေသမားများသာမက အားယုံနှင့်
မားပင်တို့ပင်လျှင် အံ့ဩသွားကြလေသည်။

အိုရန်မု၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်သတ္တိကို သဘောကျသွား၏။ သူတို့
အားလုံး မထားနိုင်သော စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံစိတ်ကို အိုရန်မုက
လက်တွေ့ ပြသလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အိုရန်မုအား လေးစားကြသော လှေသမား များသည်
ချက်ချင်းပင် ရေထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

‘ကဲ မြန်မြန် လှော်ကြတော့၊ ဗုံသံတွေ ကြားနေရပြီ’
မှန်ပေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဗုံသံများ တွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

လှေသမားများသည် ချက်ချင်းပင် ဝါးဖောင်ကို လှော်
ခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

‘နေဦး’

မားပင်က ဟန်တားလိုက်၏။

အားလုံးက သူ့အားနားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ကြလေ
သည်။

မားပင်က-

‘အားယုံ’

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

အားယုံက ချက်ချင်းပင် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မားပင်က

‘အရက်ပုလင်း ပေးစမ်း’

လက်ဖြန့်ကာ တောင်းလိုက်၏။

အရေးအကြောင်းပေါ်နေချိန်ဝယ် အရက် တောင်းလာ
သဖြင့် အားလုံးနည်းတူ သူလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဘာမှမပြောပဲ အရက်ပုလင်း ထုတ်ပေးလိုက်ပေ
သည်။

မားပင်က အရက်ပုလင်းကိုဖွင့်ကာ တစ်ခွံသောက်လိုက်
သည်။

ပြီးလျှင် အားယုံအား ပြန်ပေးကာ

‘ရေထဲဆင်းတဲ့လူတွေကို တစ်ခွံစီပေးတိုက်လိုက်၊ တစ်ခွံစီပဲ
သောက်ပါစေနော်၊ အရက်သောက်သားရင် အအေးပတ်မှာ

မကြောက်ရဘူး၊ အအေးမမိဘူးဆိုရင် အဖျားရောဂါဝင်ဖို့ရှိ

မလွယ်ဘူးပေါ့၊ ဩော် မိတ်ဆွေလေး အိုရန်မုတော့ သောက်
ချင်သလောက် သောက်ပါစေ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အားယုံ အံ့ဩသွား၏။

မားပင်သည် သူ၏အရက်ကို အလွန်မက်မောသူ ဖြစ်လေ
သည်။

ယခု အရက်ပေးလိုက်သဖြင့် နွေခေါင်ခေါင် မိုးရွာသည်

ဟု ဖင်မှတ်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ

‘ကဲဟေ့ မြန်မြန်သောက်ကြ’

ပြောပြီး ရေထဲဆောက်နေသူများကို လိုက်လံ တိုက်လေ
သည်။

လှေသမားများလည်း အားရ ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြပြီး
ထစ်ယောက်မကျန် သောက်လိုက်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံး အိုရန်မု၏အလှည့် ရောက်လာလေသည်။

အားယုံက အရက်ပုလင်းကို လှမ်းပေးရင်း

‘မိတ်ဆွေလေး ကြိုက်သလောက် သောက်ပေတော့’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘ကျုပ်အရက်မသောက်တတ်ဘူး’

‘ဗျာ...’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မသောက်တတ်ပါဘူး’

အားယုံ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

‘သောက်တတ်တာ မသောက်တတ်တာ အရေးမကြီးဘူး၊
 ရောဂါမဝင်ဘို့ အရေးကြီးတယ် သောက်လိုက်ပါ’
 ဟု တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။
 အိုရန်မု ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။
 ‘ကျုပ် မသောက်ပါဘူးဗျာ’
 ‘ဟာ မိတ်ဆွေလေးကလဲ ခင်ဗျားမသောက်ရင်’
 ‘ဟော ဗုဒ္ဓိသံတွေ နီးလာပြီ၊ သွားကြစို့’
 အိုရန်မုက အရက်ပုလင်းကို လက်မခံဘဲ ပြန်ပေးကာ ဝါး
 ဖောင်ကို တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။
 မှန်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓိသံများ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီ
 မဟုတ်ပါလား။ လှေသမားများလည်း ဝါးဖောင်ကို ဝိုင်း
 တွန်းလိုက်ကြ၏။
 လှော်သူကလှော်၊ ရေထဲမှကူးခတ်ရင်း တွန်းသူကတွန်း
 ဖြင့် တခဏအတွင်း မြစ်လယ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။
 ထိုအချိန်တွင် ကျောက်ကျင်းတို့လူစုမှာ မြစ်ကမ်းပါးသို့
 ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

‘တောက်’
 ကျောက်ကျင်း တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မုတို့လူစု လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီမဟုတ်
 ပါလား။
 မားပင် လွတ်မြောက်သွားသည်ကို ခံပြင်းမဆုံး ဖြစ်မိ
 လေသည်။ မားပင်ကို သူက ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမမည်
 ဟု စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။
 အခြားသူများ လွတ်သွားသည်ကို အရေးမစိုက်ပါ။ မားပင်
 ကို ပြန်လည်ဖမ်းမိလျှင် တော်ပြီဟု သဘောပိုက်ကာ
 ‘ဟေ့ ဟိုမှာ ပြေးပြီ မတွေ့ကြဘူးလား၊ ဘာလုပ်နေ
 တာလဲ၊ မြားနဲ့ပစ်ပါတော့လား’
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 ထိုအခါ သူ၏ တပည့်များမှာ လေးမြားများဖြင့် စတင်
 ပစ်ခတ်ကြလေတော့သည်။
 မြားတံများ တဖွဲ့ဖွဲ့ ကျရောက် လာလေသည်။ အိုရန်မုတို့
 လူစုမှာ မြားဒဏ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရလေတော့သည်။
 ‘မြန်မြန်လှော်ကြ၊ မြားတစ်ကမ်း လွတ်အောင် ရောက်ဖို့
 အရေးကြီးတယ်’
 ဟု အိုရန်မုက အော်ပြောလိုက်သည်။
 လှေသမားများလည်း ဝါးဖောင်ကို လှော်သူလှော် တွန်းသူ
 တွန်းဖြင့် အားကြီးမာန်တက် ကြိုးစားကြလေသည်။
 သို့တိုင်
 ‘အား’
 ‘အွန်’
 ‘ဓမ္မလေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 လှေသမား ငါးယောက်မှာ တဖွဲဖွဲ ကျခင်း လာသည့်
 မြားချက်ထိကာ ရေထဲပြုတ်ကျကုန်ကြလေသည်။
 အားလုံး ထိတ်လန့်ကုန်ကြသည်။ အံ့စွမ်းကုန် အားထုတ်
 ကြိုးစားလိုက်ကြမှ ကံကောင်း ထောက်မစွာဖြင့် မြားတစ်ကမ်း
 အကွာသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။
 'တောက်...လွတ်သွားပြန်ပြီ'
 ကျောက်ကျင်း မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။
 မားပင်တို့ လူစုအား မြားဖြင့်ပစ်ခတ်၍ ရုနိုင့်တော့မည်
 မဟုတ်ပါချေ။
 ခွေးလေးက...
 'မပူပါနဲ့အရာ၊ ဒီကောင်တွေ မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
 လူတွေ လှေကို လှော်ခတ်လာနေကြပါပြီ'
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 ထိုအခါ အထက်ဘက်မှ ရွက်လှေတစ်စီး လှော်ခတ်လာ
 နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
 လေသင့်နေသဖြင့် ရွက်လှေကြီးမှာ အလွန် လျင်မြန်စွာ
 ရွေ့လျားလာနေပါ၏။ ကျောက်ကျင်း ကျေနပ်သွား၏။
 'ဒီအတိုင်းဆို ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုမှ ပြေးလွတ်မှာ မဟုတ်
 ဘူး။ ငါလဲ လှေနဲ့လိုက်မယ်၊ ကမ်းကပ်ခိုင်းလိုက်စမ်း'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ခွေးလေးက ခရာမှုတ်လိုက်လေသည်။
 'တူ'

စူးရှသော ခရာသံ ထွက်ပေါ် လာလျှင် လှေကြီးသည်
 ကမ်းစပ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကပ်၏။
 ခွေးလေးက
 'သခင်ကြီးကို လာကြိုကြစမ်း'
 ဟု အော်ပြောလိုက်၏။
 ထိုအခါ လှေကြီးပေါ်မှ လှေငယ်ကလေးတစ်စင်းချပေးပြီး
 လှူနှစ်ယောက်က လှော်ခတ်လာကြလေသည်။
 လှေငယ်ကမ်းစပ်သို့ ဆိုက်ကပ်လာလျှင် ကျောက်ကျင်းနှင့်
 ခွေးလေးတို့ လှေပေါ်တက်လိုက်ကြလေသည်။
 ကျောက်ကျင်းက
 'ကျန်တဲ့ လူတွေ စခန်းကိုပြန်ပြီး ငါ ပြန်လာတဲ့အချိန်အထိ
 စောင့်နေကြ'
 ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။
 သူ၏ လူများလည်း ချက်ချင်းပင် စခန်းဘက် လှည့်ပြန်
 သွားကြလေသည်။
 ကျောက်ကျင်းနှင့် ခွေးလေးတို့က လှေကြီးပေါ်သို့ တက်
 လိုက်ကြ၏။
 ထို့နောက်
 'ကံ ဝါးဖောင်နောက်ကို လိုက်ကြစမ်း'
 ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။
 လှေထိုးသားများက လျင်မြန်စွာ လှော်ခတ် သွားကြလေ
 သည်။

လေတိုက်ခတ်နေသည်ဖြစ်ရာ မြစ်ပြင်ဝယ် အရှိန်ပြင်းစွာ ရွေ့လျား သွား တော့ ၏။ ကျောက်ကျင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား မင်းတို့ ဝါးဖောင်လေးနဲ့ ဘယ်လို ပြေးမလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ခွေးလေးက

‘ဆရာ ဆရာ ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်းပါ’

အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျောက်ကျင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နေရောင်ခြည်ပေါ်လာပြီဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြစ်ရိုးထဲဝယ် ဝါးဖောင်တစ်ခု မျောနေ၏။ ဝါးဖောင် ပေါ်၌ လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေတော့ပါ။

ဝါးဖောင်ပေါ်မှလူများသည် လှေကြီးတစ်စီးပေါ် တက် သွားကြပြီ ဖြစ်၏။

ထိုလှေကြီးမှာလည်း ရှေ့သို့ အပြင်း မောင်းနှင်သွားနေ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျောက်ကျင်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

‘မြန်မြန် လှော်ကြစမ်း၊ ရှေ့ကလှေကို မမိရင် မင်းတို့ အားလုံးကို အပြစ်ပေးမယ်’ ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ လှေထိုးသားများလည်း အပြစ်ပေး ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ကာ အားကုန် လှော်ခတ်လိုက်ကြသည်။

အရှိန်ပြင်းစွာ ရွေ့လျားသွားပြီး ရှေ့မှ သွားနေသည့် လှေနောက်သို့ တရိပ်ရိပ်ဖြင့် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေ တော့သည်။

‘ဟေး’

လှေသမားများ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ် လိုက်ကြလေ သည်။

ဝါးဖောင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် လှေပေါ်ရောက်လာကြပြီမဟုတ် ပါလား။

သူတို့လူစုသည် အပြန်ခရီးတွင် လာစဉ်ကထက် လူတစ်ဝက် ခန့် လျော့သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့ပါသော်လည်း ကျန်နေသူ များသည် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်၍ လှေပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိုရန်မုကတော့ ဝမ်းသာမနေနိုင်ပါချေ။

ရန်သူ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနိုင်ကြောင်း တွေးမိထား
သည် မဟုတ်ပါလား။

မားပင်အား လှေဦးတွင် နေရာချထားပေးလိုက်၏။

ရန်သူက နောက်မှလိုက်လံတိုက်ခိုက်လာမည်ဆိုလျှင် လှေဦး
တွင် နေပါက မြားဒဏ်ရာ သက်သာမည် ဖြစ်လေသည်။

သူ တွေးတင်ထားသည့်အတိုင်းပင် လှေကြီးဖြင့် လှော်ခတ်
လာပြီး မကြာမီ အနောက်ဘက်မှ ဗိုလ်တံဆိပ်များ ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပေသည်။

‘ရန်သူ လိုက်လာပြီ’

လှေသမားတစ်ယောက် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်လေ
သည်။

အိုရန်မု လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရွက်လှေတစ်စီး လျင်မြန်စွာ လှော်ခတ် လာနေသည်ကို
တွေ့မြင်ရ၏။

‘ဒုက္ခပ’

အိုရန်မု လှတ်ခနဲ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

အကြောင်းမှာ ထွက်ပေါ်လာသည့် ရွက်လှေမှာ အလွန်
လျင်မြန်စွာရွေ့လျားလာပြီး သူတို့နှင့် တစ်ဝထက်တစ်ဝ နီးကပ်
လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

လှေနှစ်စီး၏ အသွားနှုန်းမှာ မယှဉ်သာအောင် ကွာခြား
လွန်းလှပေသည်။

ရန်သူ၏လှေက မြန်သလောက် သူတို့၏လှေမှာ နှေးကွေး
လွန်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

အိုရန်မုက

‘ကျုပ်အနားကို အားလုံးလာကြပါ’

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

လှေသမားများ ချက်ချင်း စုရုံး ရောက်ရှိလာလေသည်။

အိုရန်မုက

‘လှေပေါ်ပါလာတဲ့ သေတ္တာခွံတွေ သစ်သားစည်တွေကို
လှေပိုင်းမှာ စုပုံဆပ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ကြိုးနဲ့ ခိုင်ခိုင်ချည်
ထား။ ရန်သူက မြားနဲ့ပစ်ရင် အကာအကွယ် ရနိုင်တယ်။
မြန်မြန်လုပ်ကြ’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လှေသမားများလည်း သူ ခိုင်းသည့်အတိုင်း အလျင်အမြန်
ပြုလုပ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

‘ရပ်လိုက်စမ်း။ မရပ်ရင်မင်းတို့လှေကို နှစ်မြှုပ်ပစ်လိက်မယ်’
အော်ဟစ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

အိုရန်မုက မြစ်ကြောင်း အခြေအနေနှင့် ရန်သူအားမည်
သို့ ရှောင်ရွှားရမည်ကို အကြံဉာဏ်ရယူရန် မားပင်ထံ လှမ်း
သွားလေသည်။

သို့သော် အနီးသို့ရောက်သောအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်
ပျက်သွားရလေတော့သည်။

မားပင်ကား အရက်မူးကာ တေးသီချင်းဆို ညည်းနေပြီး
မျက်လုံးပင် မပွင့်နိုင်အောင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အိုရန်မု ခေါင်းယမ်းလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် အားယုံက သူ၏ အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး

‘မိတ်ဆွေလေး ရန်သူတွေ နီးသည်ထက်နီးလာပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

အိုရန်မုလည်း ရုတ်တရက် အဖြေမပေးတတ်အောင်ဖြစ်နေ သည်။

အားယုံက....

‘ဟော—ဟော ပြောပြောဆိုဆို မြားနဲ့ပစ်ကုန်ပြီ’

ပြောပြီး လှေကုန်းဖတ်ပေါ် ဝပ်ချလိုက်သည်။

မုန်ပေသည်။ လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာပြီး မြားတံများ တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ကျရောက်လာသည်မဟုတ်ပါလား။

အား

‘အမလေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လှေသမားအချို့မှာ မြားထိကာ လဲကျကုန်သည်။

မြားတံများကား လှေအိုကြီးပေါ်သို့ နေရာအနှံ့အပြား ကျရောက်စိုက်ဝင်လာပါသည်။

လှေလှော်ခတ်နေသည့် လှေသမားများပင်ကျင် အကာ အကွယ်ရမည်ထင်ရသည့် နေရာများသို့ ပြေးလွှား ပုန်းကွယ်ကြ သည်။

လှေလှော်ခတ်မည့်သူ မရှိသဖြင့် လှေကြီးအရှိုန်လျော့ကျ သွားသည်။

‘ဒုက္ခပဲ ဒီအတိုင်းဆို နောက်က လှေမိသွားပြီး အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်’

အိုရန်မုတွေ့ကာ အနောက်ဘက် ပဲ့ပိုင်းသို့ ပြေးလွှားသွား သည်။

အားယုံက...

‘မိတ်ဆွေလေး ဝပ်နေပါ၊ မြားထိသွားလိမ့်မယ်’

ဟု အော်ပြောသော်လည်း အရေးမစိုက်ပါတော့ချေ။

လှေပဲ့ပိုင်းသို့ရောက်လျှင် မြားဒဏ် ကာကွယ်ရန် စုပုံထား သည့် ပစ္စည်းများကြားမှ ခြောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်သူ လှေမှာ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက် ရလေသည်။

အိုရန်မု ရင်လေးသွားလေသည်။

‘ဒီအတိုင်း နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး’

တွေ့ရင်း ရန်သူလက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်း ကိုစဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လှေပဲ့ပိုင်း၌ ပိုက်အဟောင်းအမြင်းများ စုပုံထား သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဟုတ်ပြီ’

အိုရန်မု အားတက်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ထရပ်လိုက်ပြီး ပိုက်ကွန်များကို မယူလိုက် သည်။ မြားတံများ တဖိုးတိုး ပစ်လွှင့်လာပါသော်လည်း သူက အရေးမစိုက်တော့ချေ။

သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရသည်မို့ ခရီးတွင်လှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အိုရန်မုက အားမလျှော့ဘဲ ပိုက်ကွန်များကို ရေထဲချရန် ကြိုးစားနေသည်။

အားယုံသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပြားပြားပင် နေရာမှ အိုရန်မု၏လုပ်ရပ်ကို တွေ့မြင်သွားသည်။

အိုရန်မု၏ အကြံကို ရုတ်ခြည်း နားလည်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြေးလာပြီး ကူညီလေသည်။

‘ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ပိုက်ကွန်ကို ရေထဲဝိုင်းချကြစမ်း’ ဟုလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသည့် လှေသမားများကို ဖော်ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မကြောက်မရွံ့ဖြင့် ပိုက်ကွန်များချရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လှေသမားများလည်း မတက်သာတော့ဘဲ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြလေသည်။

တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားလိုက်ကြရာ ပိုက်ကွန်များ ရေထဲသို့ တွန်းချနိုင်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ ငါးပမ်းသည့် ပိုက်ကွန်များ ဖြစ်ပေသည်။

ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရှည်လျားများပြားလှရကား မြစ်ပြင်ဝယ် အပိတ်အဆို့ အတားအဆီးဖြစ်လာတော့သည်။

ပိုက်ကွန်မှ အစနေအချို့သည် မြစ်ပြင်အောက်မှကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ သစ်ငုပ်များနှင့် ငြိသွားသည်။

အချို့သည် ရေပေါ်ပေါ်နေပြီး အချို့က ရေထဲတစ်ဝက် မြုပ်ကာ တစ်ဝက်ပေါ်နေ၏။

ကျောက်ကျင်း၏ ရွက်လှေကြီးမှာ ပိုက်ကွန်များ အပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်သွားသောအခါ လှော်တက်များနှင့် လည်းကောင်း၊ လှေတက်မကြီးနှင့်လည်းကောင်း ဝင်တိုးမိကာ ရစ်ဖျက် ငြိတွယ်ကုန်တော့သည်။

လှော်တက်များဆက်၍ လှော်ခတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးလွှား၏။

လှေကြီးမှာ ရှေ့ဆက်လှော်ခတ်သွားနိုင်ခြင်း မရှိတော့သလို ရေစီးနှင့်စုန်လိုက်၍လည်း မရတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဤတွင် ရှေ့မှ ရေစုန်မျောသွားသည့် အိုရန်မုတို့လှေမှာ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားတော့သည်။

‘ဟေး’ အိုရန်မုတို့ လှေပေါ်မှ လှေသမားများ၏ ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျောက်ကျင်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

‘တောက် ဟေ့ ကောင်တွေ ဘာငိုင်းနေတာလဲ၊ မြားနဲ့ပစ်ကြမ်း’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သူ၏လူများက လေးမြားများဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်ကြလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း အိုရန်မုတို့ လှေမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီဖြစ်ရာ မြားတံများ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ ရေထဲသို့တစ်စုံစပ် မြည်ကာ ကျကုန်၏။

လှေဖြင့်လိုက်၍ မရနိုင်တော့သလို မြားဖြင့်ပစ်ခတ်၍လည်း မရနိုင်တော့ချေ။

ကျောက်ကျင်း အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

‘ခွေးလေး စာပို့ခို ဘယ်မှာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ခွေးလေးက စာပို့ခိုကို ချက်ချင်းယူပေးလေသည်။

ကျောက်ကျင်းက စာတစ်စောင် လျှင်မြန်စွာရေးပြီး စာပို့ခို၏ ခြေထောက်၌ ချည်နှောင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခိုကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ခိုကလေးသည် အစောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ကောင်းကင်ပေါ် ထိုးတက်သွားပြီးနောက် အရှေ့ဘက်အရပ်ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားလေ၏။

အရှေ့ဘက်အရပ်တွင် ကျူးကျော်သူ ကျင်းများ အိုင်အမာ တပ်စွဲထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်ကျင်းက....

‘မင်းတို့ ဘယ်လောက်အထိ ပြေးနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့သည်။

လှေသမားများသည် ပဲ့ပိုင်းရှိ သစ်သားဘောင်ပေါ် သို့တက်ကာ နောက်မှလိုက်၍ မရနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျောက်ကျင်း၏ လှေဆီသို့ ရည်ရွယ်ပြီး လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြုကြသည်။

မျက်လုံးပြူးပြု လျှာထုတ်ပြု ကခုန်ပြုကြလေသည်။

သူတို့၏ အပြုအမူကြောင့် လိုက်မမိသည့်အတွက် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေသော ကျောက်ကျင်းတို့လူစု ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်အောင် ဒေါသထွက်နေကြမည်ကို အိုရန်မူ နားလည်ထားပါ၏။

သို့သော် လှေသမားများကို တားမြစ်ရန်ကား မစဉ်းစားချေ။ အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်ရွှင်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ စွန့်စား ရင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေမိလေသည်။

လှေသမားများသည် လှေကိုအားကျိုးမာန်တက် လှော်ခတ်ကြလေသည်။

လှေကြီးမှာ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာပြီး တဖြည်းဖြည်း ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်....

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း’

လှေသမားတစ်ယောက်၏ အော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။

အထိတ်တလန့် အော်သံဖြစ်လေရာ အိုရန်မူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

ထိအခါ အရှေ့ဘက်မှ အလွန်ကြီးမားသော လှေကြီးတစ်စီး
အရှိန်ပြင်းစွာ လှော်ခတ်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

လှေကြီး ရွှေ့လျားလာပုံမှာ မြင်ဘစ်ကောင် ဒုန်းစိုင်းပြေး
သည်ထက်ပင် လျင်မြန်လှသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

အားယုံ မျက်လုံးဖြူးသွားပြီး--

‘မိ မိစ္ဆာလှေ’
ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မှက--

‘ဘာ မိစ္ဆာလှေ ဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့လှေလဲ’
ဟု မေးလိုက်သည်။

အားယုံ၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါ၏။

လျင်မြန်စွာ ရွှေ့လျားလာနေသည့် လှေကြီးကို လက်ညှိုး
ညွှန်ကာ

‘ဒါ ဒါမိစ္ဆာလှေပေါ့၊ ရောမရွက်တိုင်ကြီးတစ်ခုပါတယ်၊
လှေထိုးသားငါးစုကျော်ရှိတယ်၊ စစ်သည်တစ်ထောင်လောက်
တင်နိုင်ပါတယ်၊ လှေကိုယ်ထည်ကို သံမဏိပြားတွေနဲ့ တည်
ဆောက်ထားတယ်၊ လှေပေါ်မှာ မိစ္ဆာမီးလက်နက်တွေအများ
ကြီးပဲ’

‘ဒါဘယ်သူ့လှေလဲ’

အိုရန်မှ၏အသံ အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။

အားယုံက--

‘ကျင်းတွေရဲ့ စစ်လှေကြီးပေါ့၊ မြစ်ဝါမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်
မှာ သူတို့ကိုယ့်နိုင်တဲ့လှေမရှိဘူး၊ နေပြည်တော်က စစ်သည်တွေ

တစ်ဘက်ကမ်းကူးပြီး ရန်သူကိုထိုးစစ်ဆင်မယ်လုပ်တိုင်း မြစ်
လယ်မှာ မိစ္ဆာလှေရဲ့လက်ချက်နဲ့ တပ်ပျက်သွားရတာချည်းပဲ၊
မိစ္ဆာလှေကြီးသာမရှိဘူးဆိုရင် နေပြည်တော်က စစ်သည်တွေ
တစ်ဘက်ကမ်းကိုကူးပြီး ရန်သူတွေကို မောင်းထုတ်နိုင်မှာပဲ’

အိုရန်မှ ဝိုင်သွား၏။

လှေဦးသို့ လျှောက်သွားပြီး လျင်မြန်စွာ ရွှေ့လျားလာ
နေသည့် မိစ္ဆာလှေကြီးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

လှေပေါ်မှ ရွက်ထည်များသည် လေတိုးမှုကြောင့် ပြည့်
ဖောင်း တင်းကားနေ၏။

လှေ၏ ဝဲယာတစ်ဘက်ဘစ်ချက်တွင် ရှည်လျားသော လှော်
တက်များ အစီအရိရှိနေပြီး တစ်ညီတည်း လှော်ခတ်နေကြ၏။

လှေပေါ်၌ တိုက်ပွဲဝင်ချပ်ခတ်တန်ဆာအပြည့် ဖတ်ဆင်
ထားသည့် ကျင်း စစ်သည်တော်များ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လှေဦးတွင်နဂါးတစ်ကောင် ပါးစပ်ဖထားသည်ပုံသဏ္ဍာန်
ထွင်းထား၏။

ထိုမိစ္ဆာလှေကြီးနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် သူတို့၏လှေမှာ အလွန်
အမင်း သေးငယ်နေပေတော့သည်။

မိစ္ဆာလှေသည် လွန်စွာမှပင် ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထား
သည့် တိုက်ပွဲဝင်လှေကြီး ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခု မိစ္ဆာလှေကြီးသည် သူတို့ထံသို့ ဦးတည်လာနေပြီဖြစ်
လေသည်။

အိုရန်မှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ ပြေးလွတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့အစွမ်းရှိသလောက် ခုခံကြတာပေါ့’

ဟုပြောလိုက်သည်။

အားယုံ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေသည်။

အိုရန်မူက အနီး၌တွေ့ရသော လေးမြားတင်စုံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် လေးညှို့ငင်ကာ မိစ္ဆာလှေကြီးကို ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။ မြားတံ ဝီခန့်ပစ်လွှင့်သွားပြီး မိစ္ဆာလှေခဲလှေဦးကို ထိသွား၏။

ထောက်

သံမဏိပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားရကား မြားတံထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။

အိုရန်မူက လက်ထဲမှ လေးနှင့်မြားကို ပစ်ချလိုက်သည်။

အားယုံက

‘သူတို့လက်က လွတ်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး၊ သူတို့က ဘာကြောင့်လှေကို မရပ်ခသးတာလဲ၊ ဒီအတိုင်းဆက်ပြီး မောင်းလာမယ်ဆိုရင် ဝင်တိုက်မိလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ မိစ္ဆာလှေကြီးမှာ လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလာနေ၏။ ရုပ်တန်ကာ သူတို့အား ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားမည့်အသွင်ရှေ့ပါ။

ရွှေဆက်လှော်ခတ်လာသဖြင့် သူတို့၏ လှေအားဝင်တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်လာသည်။ ဝင်တိုက်လိုက်မိပါက ရေများ ခိုက်

ဗေဒါများနှင့် တိုက်မိသကဲ့သို့ မိစ္ဆာလှေကြီးဖြိုမည်မဟုတ်ပါ။ သို့ပါသော်လည်း သူတို့၏လှေသည် အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပဲ့ကာ နစ်မြုပ်သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

‘မင်းတို့အကြံ ငါ့သိတယ်၊ ငါတို့လှေကိုဝင်တိုက်မလို မဟုတ်လား’

ရုတ်တရက် မားပင်၏အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အိုရန်မူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မားပင်က ထရပ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မားပင်က

‘အားလုံး ရေထဲခုန်ဆင်းကြ၊ တို့လှေကို ဝင်တိုက်တော့မယ်’ ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင် ရေထဲခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ အိုရန်မူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

အားယုံက

‘ဟုတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေလေး မြန်မြန်ခုန်ဆင်းပေတော့’ ဟု အော်ဟစ်ပြောပြီး ရေထဲသို့ ခုန်ချသွားလေသည်။

လှေသမားများလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခုန်ဆင်းသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာလှေကြီးလည်း တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီတည်း။ မိစ္ဆာလှေပေါ်၌ ထိုက်လာသူများ၏ မျက်နှာများကိုပင်

သေသေချာချာ တွေ့မြင်ရလောက်အောင် နီးကပ်စွာ ထောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။

အင်အားကြီးသူက အင်အားနည်းသူကို နိုင်ထက်စီးနင်း
ပြုလုပ်ဇာတ်သည် သဘာဝကို လက်တွေ့ မြင် ရသော အခါ
အိုရန်မု ဒေါသထွက်သွား၏။

သို့သော် ညည်းလျှံမျှ ဖောက်နိုင်ပါတော့ချေ။

ဝုန်း

လှေနှစ်စင်း ပင်တိုက်မိပြီဖြစ်၏။

မိစ္ဆာလှေကြီးကား အရှိန်မပျက် ဆက်၍ တိုးဝင်လာသော်
အိုရန်မုတို့၏ လှေမှာ ထက်မိုင်းကျိုးပြတ်သွား၏။

ကစားစရာ အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်အား ခြေထောက်ဖြင့်
နှင်းချေဖျက်ဆီးလိုက်သည့်နှယ် ရှိနေပါ၏။

လှေအပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ ကြေမှုသွားသည်နှင့် အိုရန်မုလည်း
လှေပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားလေတော့သည်။

မိစ္ဆာလှေကြီးမှာ အဝေးသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
အိုရန်မုတို့ လှေအိုကြီးသည် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ ရေအောက်
နှစ်မြုပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လှေပေါ်ဝယ် သစ်တိုသစ်စများ၊ ပုံးခွံများ၊ သစ်သား
စည်များ ပေါလောပေါ်နေ၏။

မိစ္ဆာလှေကြီးသည် တိုက်ခိုက် နှစ်မြုပ်ပြီး နောက် လုံးဝ
လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မု၊ မားပင်၊ အားယံနှင့် လှေသမားလှားမှာ ရေထဲ
ကူးခတ်နေကြ၏။ သူတို့၏ အပြန်ခရီးအတွက် လှေမရှိတော့ပါ။

ထိုစဉ် လှေပျက်သွားသော်လည်း လှေပေါ်မှကျလာသည့်
ဝါးဖောင်တစ်ခုမှာ မပျက်ဖစီးသေးဘဲ မျောနေ သည်ကို
တွေ့ရ၏။

အားယံက လျင်မြန်စွာ ကူးခတ်သွားပြီး ဝါးဖောင်ကို
ဆွဲယူလိုက်၏။ မကြာပါချေ မားပင်၊ အိုရန်မုနှင့် လှေသမား
များ ဝါးဖောင်ပေါ် ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့လူစု ခရီးထွက်လာစဉ်က လူငါးဆယ်ကျော် ရှိလေ
သည်။

ယခု လူဆယ်ယောက်ပင် မပြည့်တော့ပါ။ ထို့အပြင် ဝါး
ဖောင်သည် လှေကဲ့သို့ လိုရာခရီး ရောက်အောင် နှင်နိုင်သည်
မဟုတ်။

ရေစီးရာ နောက်သို့ မျောသွားမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။
အိုရန်မုတို့ အားလုံး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လှော်ခတ်ရန် မည်သူမျှ မစဉ်းစားကြတော့ပါ။
ဝါးဖောင်ပေါ်ဝယ် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျှောင်ရင်း ရောက်
လိုရာ ရောက်စေတော့ဟု သဘောပိုက်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝါးဖောင်သည် မြစ်ကြောင်း အတိုင်း ပင်လယ်စသို့
မျောပါသွား၏။ ပင်လယ်ပြင်ကား မြစ်ချောင်းများနှင့်မတူပဲ
လှိုင်းတံပိုး ထန်လှပေသည်။

ဝါးဖောင်ပေါ်ဝယ် အစာရေစာ မရှိပါ။

တစ်ရက်....

နှစ်ရက်...

သုံးရက်....

ပင်လယ်ထဲသို့ သုံးရက်တိုင်တိုင် အကာအကွယ်ကင်းမဲ့စွာ မျောပါနေ၏။

အစာဓာတ် ရေဓာတ်သည့်ဒဏ်၊ နေဒဏ် လေဒဏ်ကြောင့် အားလုံးလိုလို ဖျားနာကျန်ကြ၏။

သူတို့အားလုံး ပင်လယ်ထဲဝယ် မျောပါရင်း သေဆုံးသွား ကြရတော့မည်ဟု မှတ်ထင်ယုံကြည်ထားကြ၏။

သို့သော် လူတို့၏ ကံတရားသည် ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ပင်လယ်ထဲဝယ် မုန်တိုင်းတစ်ခု ကျရောက်လာပြီး လှိုင်းတံပိုး များကြား၌ ဝါးဖောင် မျောပါသွားရာ လှိုင်းလေငြိမ်သက် သွားချိန်ဝယ် ဝါးဖောင်နှင့် တကွ အိုရန်မုတို့ လူစုသည် ကမ်းတစ်ခုပေါ်၌ တင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဘဝသစ်

နေခြည်ပွင့်လင်းလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

သောင်ပြင်ဝယ် နိစွေးစွေး ကဏန်းကောင်များ လက်မ ကလေး တထောင်ထောင်ဖြင့် သွားနေသည်ကို တွေ့နိုင်၏။

ရေပြင်ပြာပြာသည် လှိုင်းအိကလေးများကို ကမ်းစပ်ဆီသို့ တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်ခတ်လာစေသည်။

ဆားနံ့သင်းသော လေပြည် လေညှင်းလည်း သူန်သူန် ညင်ညင် တိုက်ခတ်နေပါ၏။

'အား... ကျွတ်... ကျွတ်'

ညည်းညူသံနှင့်အတူ အိုရန်မု သတိရလာသည်။

မျက်လုံး ပွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏မျက်နှာအနီးဝယ် ကဏန်း
ကောင်တစ်ကောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ
ခုန်ထလိုက်၏။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲကာ ခြစ်ခြစ်တောက်
ပူလောင်နေ၏။ မျက်လုံးများကျိန်းစပ်ကာ မူးနှောက်နေသည်။
သို့တိုင် အသက်ဘေးမှလွတ်မြောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်
ချင်း ဝိုင်မိလိုက်သည်။

အသက် ရှင်နေသေးသည်ဟူသော အသိကြောင့် ဝေဒနာ
ခံစားနေရသည်ကိုပင် မေ့လျော့သွား၏။

ပတ်စန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ
မလှမ်းမကမ်းတွင် အားယုံလဲကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြောလှသော သောင်ပြင် တစ်လျှောက်ဝယ်
ဟိုတစ်ယောက်သည်တစ်ယောက် လဲကျနေသည့်လှေသမားများ
ကို တွေ့ရပါ၏။

အိုရန်မု ကြည့်နေစဉ် လဲကျနေသူများ သတိရကာ တစ်
ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထရပ်လာကြသည်။

အိုရန်မု ပြုံးလိုက်သည်။
'တို့တစ်တွေ အသက်ဘေးက လွတ်ပြီကွ'
ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

အားယုံနှင့် လှေသမားများ သူ၏ နံဘေးသို့ ချက်ချင်း
ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာကား လွန်စွာမှပင် သာယာ
လှပသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

သဲသောင်ပြင်၏တစ်ဘက်ဝယ် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော အနီး
တောများ ထူထပ်များပြားစွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အိုရန်မုက
'ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုရောက်'

သူ၏ ဝကားမဆုံးမီ အားယုံက အထိတ်အလန့် အော်ပြော
လိုက်သည်။

'ဆရာကြီး မားပင် ဘယ်မှာလဲ'
ထိုစကားကြားမှ အားလုံး သတိဝင်လာကြ၏။

မားပင်တစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။

'ဟုတ်သားပဲ သူ ဘယ်မှာပါလိမ့်'
အိုရန်မု ညည်းညူမိ၏။

မားပင်အတွက် စိတ်ပူသွားလေသည်။

သူတို့ အသက်ဘေးမှ ရှင်သန်လွတ်မြောက်လာသည်ဖြစ်သော်
လည်း မားပင်မှာ မလွတ်ပဲ သေသွားပြီလောဟု တွေးမိလေ၏။

'မိမ္မာကြည့်စမ်း'
အားယုံ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

အားလုံးက အားယုံညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်ကြ၏။
ထိုအခါ သဲသောင်ပြင်ဝယ် စွပ်ကြောက်ရာတစ်ခု ရှိနေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

အားယုံက

‘ဆရာကြီး မားပင် မသေလေးဘူး၊ သူ့ ရဲ့ ခြေထောက်
တစ်ဘက် ဒဏ်ရာရထားစော့ ခြေတရွတ်ဆွဲပြီး ကျွန်းပေါ်
တက်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်’

ဟု ပြော၏။

အိုရန်မုက

‘သူက ဒဏ်ရာရထားတော့ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်သွား
ရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့၊ တို့ လိုက်ရှာကြရအောင်’

သူ၏ စကားကို အားလုံးက သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။
သူတို့သည် သောင်ပြင်ပေါ်၌ တွေ့ရသော စွပ်ကြောင်း
အတိုင်း လိုက်သွားကြ၏။

တဖြည်းဖြည်း အုန်းတောထဲ ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ်

‘တုံတုံ တုံတုံ’

အဝေးမှ ဗုံတီးသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

အိုရန်မု ရင်ထိတ်သွား၏။

ရန်သူ

ဟုလည်း လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

လှေသမားများက မတုန်မလှုပ် ရှိနေကြ၏။

အားယုံကလည်း ပြုံးနေသည်။

သူတို့သည် ဗုံသံ ကြားရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ ထိတ်
လန့်ပုံ မရကြချေ။ အိုရန်မု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး...

‘ဗုံသံကို မကြားကြဘူးလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

အားယုံက ...

‘မိတ်ဆွေလေး အခုကြားရတဲ့ ဗုံသံဟာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ဒေသကလူတွေ ညှော်သည်ရောက်လာရင် ကြိုဆိုညှော်ခံတဲ့အခါ
တီးလေ့ရှိတဲ့ဗုံသံပါ။ ကျင်းတွေ့ရဲ့ စစ်ချီဗုံသံနဲ့ ကွာပါတယ်၊
သေမသေချာချာနားထောင်ကြည့်ပါ’

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

အိုရန်မုလည်း သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကြားရသော ဗုံသံများမှာ ကျင်းများ၏ စစ်ချီ
ဗုံသံနှင့် လုံးဝမတူကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

အားယုံက ...

‘ဆရာကြီးမားပင်တော့ ညှော်သည်စော်အဖြစ် ရောက်နေ
ပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့လိုက်သွားကြစို့’

ပြောပြီး ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွား၏။

အိုရန်မုနှင့် လှေသမားများလည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြ
သည်။

ဗုံသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်သွားကြရာ မကြာပါ
ချေ။ အုန်းတောကို လွန်မြောက်ပြီး ရွာကလေး တစ်ရွာသို့
ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’
ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
မားပင်က ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။
သူ၏လက်ထဲ၌ အုန်းခွံဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် အရက်ခွက်ရှိနေ
သည်။

သူ၏ ရှေ့စားပွဲပေါ်၌မူ အရက်အိုးတစ်လုံးနှင့် သစ်သီး
ဝလံများရှိနေသည်။

မားပင်မှာ သစ်သီးဝလံများ စားလိုက် အရက်သောက်
လိုက်ဖြင့် သဘောတော့နေ၏။

သူ၏ဘေး၌ ခန္ဓာကိုယ် ဝဝဖိုင်ဖိုင်ရှိသူ တစ်ယောက်နှင့်
အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိအဘိုးအိုတစ်ယောက်တို့ ထိုင်နေကြ၏။
ထိုလူနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။

မားပင်နှင့် ရင်းနှီးကျမ်းဝင်သူများဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့်
သိနိုင်သည်။

အိုရန်မုတို့ လူစုသည်ရွာထဲဝင်လာပြီး မားပင်ရှိရာသို့ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

‘ဟော—ကျုပ်လူတွေတောင် ရောက်လာပြီ’
မားပင်က ပြောလိုက်သည်။

ရွာသားများက အိုရန်မုတို့အား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကာသစ်သီး
ဝလံများဖြင့် ညှော်ခံကျွေးမွေးကြလေသည်။

လှေသမားများနှင့် အားယုံတို့လည်း အစားမစားရသည့်မှာ
သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်ရာ အားရပါးရ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

အိုရန်မုကား စားသောက်လိုစိတ်မရှိပါ။ စိတ်ပင်ပန်းလှပင်
ပန်းမှုကြောင့် ဖျားနာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထင်မြင်
မိသည်။

မားပင်က
‘မိတ်ဆွေလေး ဒါကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးပေါ့၊ အရင်ကဆီ
ကျုပ်က ဒီဗူးစခန်းချပြီး သုံးကျွေးမြစ်သက်ကို ကူးလေ့ရှိ
တယ်လေ’

ရှေ့အနီးရှိ လူနှစ်ယောက်အား ညွှန်ပြရင်း အိုရန်မုအား
ပြောပြလေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုက...

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မုဆိုးကြီးပြန်လာရင် ကျုပ်ယိုအတွက်
စီရံစွာနံ့သားရေတွေ အသားတွေ အမြဲတမ်း ရပါတယ်ဗျာ၊
အခုမုဆိုးကြီး မလာတာလဲကြာပြီ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာ
တာ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူးဗျာ’

ဟု ရှပ်ပြသည်။

အိုရန်မုက အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့် ပြန်လည်ခေါင်း
ညိတ်ပြုရလေသည်။ မားပင်က အရက်ကိုတင်ကြီး သောက်လိုက်
ပြီးမှ

‘ဒီပစ်ခါတော့ ကျင်းတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကြောင့် ကျုပ်တို့
မပေးနိုင်တဲ့အပြင် ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးရဦးမယ်’

ဟု ဝင်ပြောသည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော မားပင်၏ မိတ်ဆွေမှာ
ရွာခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ပြောစရာလူတွေမှ မဟုတ်တာ
ကဲ ကျုပ်က ဘာကူညီရမလဲ ပြောပါ’

‘ထမ်းစင်လိုချင်တယ်၊ ကျုပ်က ကောင်းကောင်းလမ်း
မလျှောက်နိုင်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေလေးလဲ ပင်ပန်း
လှပြီ’

‘ဒါလေးများဗျာ၊ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့၊ ရပါတယ်ဗျာ
ကျုပ်လူတွေကို မိတ်ဆွေခွဲအိမ်ကို ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ခိုင်း
လိုက်ပါမယ်’

မားပင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

အိုရန်မုဘက်လှည့်ကာ...

‘မိတ်ဆွေလေးလဲ ထမ်းစင် စီးဖူးတယ်ရှိအောင် စီးကြည့်
ပေါ့’

ဟု ပြောလေသည်။

အိုရန်မု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ရွာခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ရွာသားများသည်
ချက်ချင်းပင် သစ်ကိုင်းများဖြင့် ထမ်းစင်များ ပြုလုပ်လိုက်ကြ
သည်။

ထို့နောက် မားပင်တို့အား လိုက်လံ ပို့ဆောင်လေသည်။
ထမ်းစင်မှာ ထူးခြားလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

လူလေးယောက်ထမ်းသော ဝေါစင်ကဲ့သို့သာဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မုသည် ထမ်းစင်နှင့်လိုက်ပါရမည်ကို အားတုံ့ အား
နာ ဖြစ်မိလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း အဖျားရောဂါ ဝင်နေပြီဖြစ်ရာ မတတ်
သားပဲ ထမ်းစင်နှင့် လိုက်ခဲ့ရ၏။

တောတောင်လျှိုမြောင် အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
နောက် ဒုတိယနေ့ ညနေခင်းဝယ်...

လက်ဖက်ခင်းများ စိုက်ပျိုးထားသည့် တောင်ကုန်းမြင့်
တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုတောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်ဝယ် အဆောက်အအုံများ ရှိနေ၏။

ထိုတောင်ကုန်းသည် လည်းကောင်း၊ အဆောက်အအုံများ
သည်လည်းကောင်း မုဆိုးကြီးမားပင် ပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းများ
ဖြစ်ကြလေသည်။

အိုရန်မုသည် မားပင်၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ
တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်ကာ အပြင်းဖျားနေပြီ
ဖြစ်လေသည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဆက်တိုင် ငုတ်လျှိုး ကွယ်ပျောက်
သွားတော့မည် ဖြစ်၏။

တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်ခြည်ကြောင့်
အလင်းရောင်ရှိနေသေး၏။

မားပင်တို့လူစု တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် အဆောက်အအုံ လေးငါးခုရှိသည့် အနက် အဖြူရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် အဆောက်အအုံမှာ ကြီးမားပြီး အလှပဆုံး အခန့်ညားဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဆောက်အအုံရှေ့သို့ မားပင်နှင့် အိုရန်မုတို့ လိုက်ပါလာသည့် အမ်းစင်ရောက်ရှိလာချိန်ဝယ် အတွင်းဘက်မှ အသက်ဆယ်ရွတ်နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာလှပချောမောသူကလေးဖြစ်ပြီးကျေးလက်တောရွာများ၌ နေထိုင်သူများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် ဖျံင်ကြမ်းအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား၏။

မားပင်ကား တစ်လမ်းလုံး အရက် သောက်လာခဲ့သဖြင့် မူးယစ်ရီဝေနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အမ်းစင်ပေါ်မှ ဒယ်ဒယ်ဖြင့်ဖြင့် ဆင်းလာ၏။ လက်နှစ်ဘက်ဆန့်တန်းကာ ပြေးထွက်လာသည့် မိန်းကလေးကို ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

‘သမီးလေး ဖေဖေ ဆီ လာပါဦး’

မိန်းကလေးမှာ မားပင်၏ ဖုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုမြင်လျှင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားလေတော့သည်။

‘ဖေဖေ ဒီလိုပဲ အရက်သောက်နေမယ်ဆိုရင် သမီး မခေါ်တော့ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ငါ့သမီးလေး မားယဉ်ကလဲ သူ့အမေအတိုင်း ပါပဲလားကွ အားယုံ၊ ငါ့ကို အရက်မသောက်ဖို့ ပြောနေတယ်လေကွာ၊ ဟား ဟား ဟား’

အားယုံဘက်သို့လှည့်ကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးမှာ မားပင်၏သမီး မားယဉ် ဖြစ်လေသည်။

မားယဉ် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ မှူးမှူးရှူးရှူး ဖြစ်နေသည်ကို သူမ မည်သို့မျှ သဘောကျနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဖခင်ဖြစ်သူ အရက်သောက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူမက ဥပေက္ခာပြုရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

‘ဖေဖေက အရက်ကို တစ်ချိန်လုံး သောက်နေတော့ ဖေဖေဆေးသွားတဲ့အထိ စိတ်မဖြောင့်ခဲ့ဘူး။ သမီးလဲ မေမေလို ဖြစ်တော့မှာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် သမီးကတော့ ဖေဖေကို မခေါ်ဘူး’

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး အိမ်တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မားပင်မည်သို့မျှ မတတ်သာသည့် သဘောဖြင့် ပခုံးနှစ်ဘက် တွန်းလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး-

‘သမီး... သမီး ဖေဖေပြောတာ နားထောင်ပါဦး’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

မားယဉ်က တံခါးကို ကျော့မှီကာ မကြာချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။

မားပင်

‘သမီး ဖေဖေပြောတာနားထောင်ပါဦး၊ ဖေဖေကမကြာခင် အရက် ဖြတ်တော့မှာပါ’

ပြောရင်း အိမ်ပေါ် တက်သွားရန် ဟန်ပြင် လိုက်သည်။ ထိုစဉ် တံခါးပွင့်သွားပြီး မားယဉ်ထွက်လာသည်။

မားယဉ်၏မျက်နှာ အလိုမကျဟန် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။

မားပင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း

‘ဖေဖေ အရက်သောက်နေသမျှကာလပတ်လုံး ဒီအိမ်ကြီးထဲ မဝင်ရကူးလို့ ဖေဖေက စည်းကမ်းထုတ်တား ခဲ့တာပဲ၊ ဖေဖေ မရှိတော့ပေမယ့် သမီးရှိသေးတယ် မေမေ့ စည်းကမ်း မပျက် ပြယ်သေးဘူး ဖေဖေ အရက် ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုမှ အိမ်ထဲ ဝင်ဖို့ ရမယ်’

‘ဖေဖေ အရက်ဖြတ်မှာပေါ့ သမီးရယ်’

‘အရက် ဖြတ်မယ်လို့လဲ ပြောသေးတယ် လက်ထဲ မှာလဲ အရက်ပုလင်းနဲ့’

မားယဉ်က နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြောလိုက်၏။

မုန့်ပေသည်။ မားပင်၏ လက်ထဲဝယ် အရက်ပုလင်း ကိုင်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။ မားပင်က ကပျာကယာ နောက်ကျောတွင် ဝှက်လိုက်လေသည်။

မားယဉ်က

‘ကဲ ဖေဖေမဲ့ အရက်ဂေဟာကို သွားပေတော့၊ သမီးတော့ အိမ်တံခါး ပွင့်မပေးနိုင်ဘူး’

ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘နေဦး... နေဦး’

မားပင်က ဟန်တားလိုက်၏။

မားယဉ်က ထုညှိကြည့်လိုက်သည်။

မားပင်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

‘သမီးက လက်ဖက်စိုက်တာ ထူးချွန်ရုံမကဘူး ဆေးပညာလဲ ဂေ့လာထားတယ် မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်၏။

မားယဉ် မျက်မှောင် ကြုတ်သွားသည်။

‘ဖေဖေ ဘာလိုချင်လို့လဲ’

‘ဪ သမီးက ဆေးပညာ ထူးချွန်တယ်လို့ ပြောတာပါ’

‘ဒါကတော့ အလုပ်သမားတွေ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရင် ကုသပေးဖို့ လေ့လာထားတာ၊ ဖေဖေကတော့ အရက်သောက် နေရရင် တုယ်လို့ ရောဂါမျိုးမှ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်’

မားပင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်အတွက် ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဣအတွက်ပြောတာ’

‘ဟင်’

အိုရန်မုအား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုမှ လူစိမ်းတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို မားယဉ် သတိ ပြုမိသွားသည်။ မားယဉ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

မားပင်က

‘သူက ဖျားနေတယ်’

‘ဟင်’

မားယဉ်သည် အိုရန်မုထံ ချက်ချင်း လျှောက်သွားသည်။
အိုရန်မုကား အဖျားတက်ကာ သတိလစ်နေ၏။

မားယဉ် စမ်းသပ် ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး
ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေပြီး ပါးစပ်မှ ကယောင်ကတမ်း
ပြောနေလေသည်။

မားယဉ်၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်သည့် အရိပ်အယောင်များ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘တောကြီး အဖျားပဲ’

ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

မားပင်က

‘သူ့ကို သမီးက’

သူ၏စကားကို မားယဉ် နှားမထောင်ပါချေ။

‘ဒေါ်ဒေါ်ချူး လာပါဦး’

ဟု ဆော်ခေါ်လိုက်၏။

သူမ၏ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် ဝဝစိုင့်စိုင့် အမျိုး
သမီးတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာ၏။

ထို အမျိုးသမီးမှာ မားယဉ်၏ အထိန်းတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

မားယဉ်က

‘သူ့ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားကြရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါ်ချူးက သူမအား ကူညီလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အိုရန်မှအား ဖေးမကာ ခေါ်သွားကြ
သည်ကို မြင်လျှင် မားပင် ကျွဲမြီးတိုသွားလေသည်။

‘သမီး တစ်မီးတစ်စာကျတော့ အိမ်ထဲ ခေါ်သွားတယ်၊
ဖေဖေ့ကို ကျတော့...’

သူ၏ စကားမဆုံးမီ

‘သူ့ဆီက အရက်နဲ့ မရဘူး၊ တကယ်လို့ သူက အရက်
ဆောက်တတ်တယ်ဆိုရင်လဲ သူ့ကို သမီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်
မှာပဲ’

မားယဉ်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့ အိမ်ထဲ ရောက်သွားပြီ။

‘ဂျိမ်း’

တံခါးကြီး ပိုတ်သွားလေသည်။

မားပင် မကျေမနပ်ဖြင့် မြေပေါ် ခြေဆောင်လိုက်ပြီး

‘ငါက တောကြီး အဖျား ဝင်မှာစိုးလို့ အရက်ဆောက်
နေတာ၊ ကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး’
ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

မည်သူ့ဆိုစေ မားယဉ်က တံခါးဖွင့်ပေးတော့မည် မဟုတ်
ပါချေ။ မားပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တစ်ဘက်လှည့်လိုက်
သောအခါ သူ့အား ပြုံးပြနေသည့် အားယုံကို တွေ့ရလေသည်။

မားပင်က

‘အားယုံ ငါ့ကို လာတဲ့စမ်းပါ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အားယုံက လာ၍ ဖေးမလိုက်လေသည်။

မားပင်လည်း အားယုံကို အားပြုကာ ထောင့်ထောင့်နှင့် ဖြင့် အိမ်ကြီးဝဲဘက်ရှိ အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်သွား၏။

ထိုအိမ်ကလေး၌ သူ့ နေလာခဲ့ရ သည်မှာ အရက်သောက် လွန်း၍ သူ၏ ဇနီးသည်နှင့် စကားများပြီးကတည်းကပင်။

ယခုဆိုလျှင် ဆယ်ငါးနှစ်ခန့် ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ သူ၏ ဇနီး သည်ကား ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီတည်း။

သို့တိုင် သူက အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့် မရသေးပါချေ။ အယ်သော အခါမှ အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်ရမည်နည်း။

အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်ရသည့် တစ်နေ့တော့ ရှိလာလိမ့်မည်ဟု မားပင် ယုံကြည်ထားလေသည်။

‘ကျွန်’

မြည်သံသဲ သဲနှင့်အတူ အခန်းတံခါး ပွင့်သွား၏။ မားယဉ်က တံခါးကို အသာပြန်ပိတ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ခြေဖျားထောက် ဝင်လာခဲ့သည်။

ဤအခန်းသည် သူမ၏ အခန်းဖြစ်သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး အလှစိုက်ပန်းအိုးများ၊ ပန်းချီကားများ၊ အဖြူရောင်ဇာပဝါ များဖြင့် အလှဆင်ထား၏။

ယခုတော့ ဤအခန်းတွင်းဝယ် သူမ မနေတော့ပါ။ သူမ၏ ခုတင်ပေါ်ဝယ် အိုရန်မု အိပ်စက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် အိုရန်မု သတို့လစ်နေ ခဲ့သည်မှာ နှစ်ရက် တင်းတင်းပြည့်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေသော်လည်း အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ ချမ်းတယ်ဟု ပါးစပ်မှ တတုတ်တုတ် ရေရွတ်နေခဲ့၏။

လူကမူ မျက်လုံးပင် မဖွင့်နိုင်ချေ။ တောတောင်ထူထပ်သော အရပ်ဒေသဝယ် အစားအသောက်များ မှားရုံဖြင့်၊ ရေသောက် မှားရုံဖြင့် တောကြီးအဖျား စွဲကပ်တတ်ပေသည်။

အဆိုးဆုံးမှာ တောတွင်း၌ ခြင်များ၊ မှည့်ကောင်များ ကိုက်ခြင်းကြောင့် ရောဂါရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤဒေသဝယ် တောကြီး အဖျားကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရသူ ဖုထောင်နဲ့ချီ ရှိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခေးပညာကို လေ့လာသော အခါ ထိုခိုက်ဒဏ်ရာရလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကုသပေးရမည် ဆိုသည်နှင့် တောကြီးအဖျားကပ်လျှင် မည်သို့ ကုသရမည်ဆိုသည်ကို အထူး ရရှိစိုက် လေ့လာခဲ့လေသည်။

တောကြီးအဖျားရောဂါ စွဲကပ် လာလျှင် ကိုသနိုင်သည့် ဆေးဝါးများလည်း ဆောင်ထားခဲ့လေသည်။

အိုရန်မုမှာ သူမနှင့် တွေ့သဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟု သူမ ယူဆထား၏။

အိုရန်မုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်
လေသည်။ အိုရန်မုကား သတိလစ်မေ့ မျောနေဆဲ

အဒေါ်ကြီးချူးက ဆေးကြောသန့်ရှင်းပေးပြီးမားပင်၏
အဝတ်အစားများ လဲပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အိုရန်မု၏ ယောက်ျား ပီသသော ပင်ကိုယ်
ရုပ်သွင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိုရန်မုကိုကြည့်ရင်း မားယဉ်၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာသည်။
သူမသည် အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း သူစိမ်း တစ်ဦးနှင့်
နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ဖူးသည်မရှိချေ။

ဖခင်ကြီးမှာ အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်နေ၍ သူမအား
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ လူစည်ကားရာ အရပ်ဒေသသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားခြင်း မရှိပါ။

ခေါ်လျှင်လည်း သူမကငြင်းဆန်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ တောထဲ
တောင်ထဲ လက်ဖက်စိုက်ပျိုးရင်း အလုပ်သမားများနှင့် သူမ၏
ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ယခု ငြိမ်သက်နေသော သူမ၏ဘဝကို လှုပ်ရှားသွားရလေ
အောင် ပြုလုပ်နိုင်သူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြီမဟုတ်ပါလား။

မားယဉ်က အိုရန်မုကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး

‘သူကတော့ အရက်သမား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

ဟု မှတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

‘အမလေး ချမ်းလို့က်တာ’

အိုရန်မု၏ ညည်းညူဆံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာပြီး ဆောက်တည်ရာ
မရ ဖြစ်နေ၏။

ရှုတ်တရက်မို့ မားယဉ်လည်း ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ
ဖြစ်သွားလေသည်။ အိုရန်မုအား အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ
သတိဝင်လာပြီး စောင်များဖြင့် လှမ်းခြုံပေးလိုက်၏။

သို့တိုင်

‘ချမ်းတယ် ချမ်းတယ်’

အိုရန်မု ညည်းညူ၍ လက်နှစ်ဘက် ဆန်တန်းကာ ကယောင်
ကတန်းဖြင့် လှမ်းဆွဲ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မားယဉ်၏ လက်
တစ်ဘက်ကို ဆွဲမိသွားရာ

‘အမေ’

မားယဉ်သည် အိုရန်မု၏ရင်ခွင်ထဲလဲကျသွားလေတော့သည်။

‘ချမ်းတယ် ချမ်းတယ်’

အိုရန်မုက ညည်းညူရင်း မားယဉ်အား တင်းကျပ်စွာ
ဖက်တယ်ထား၏။ မားယဉ် ရုန်းမရတော့ချေ။

ရှက်ရွံ့ စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးထူထူသွား၏။ သို့ပါသော်
လည်း အိုရန်မုမှာ ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ဖက်တယ်ထားသည့်
အပြစ်ကို ဆင်ခြင်မိ၍ စိတ်မဆိုးချေ။

အိုရန်မု ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်လာ၏။ ဝေဒနာ သက်သာပါစေတော့ဟု သဘောဖြင့်
အိုရန်မုအား ပြန်လည်ဖက်တယ်ထားလိုက်သည်။

အကယ်၍သာ သူမ၏အပြစ်ကို ချောင်းကြည့်နေသူများရှိနေ
ခဲ့သည် ဆိုပါလျှင်—

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မားပင်နှင့် အားယုံတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် အိုရန်မု၏ အခြေအနေကိုသိလို၍ လာပြီး ချောင်းကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မားယဉ်က သူတို့အား လက်ခံစကားမပြောပါ။ အိမ်ထဲသို့လည်း ဝင်ခွင့် မပြုသဖြင့် တိတ်တဆိတ် လာရောက် ချောင်းကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိုရန်မုက မားယဉ်အား သိုင်းဖက်လိုက်သည်ကိုမြင်လျှင် မားပင်၏မျက်နှာ ချုံ့မဲ့သွား၏။

တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားလိုက်သည်။

အားယုံက

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

မားပင်က ဘာမှမပြောပဲ အခန်းတွင်းသို့ လက်ညှိုး ညှန်ပြလေသည်။

အားယုံက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက် ချောင်းကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မားပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဟေ့ ဟေ့ လာ၊ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး’

ကပျာကယာပြောရင်း အားယုံ၏လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားလေသည်။

အားယုံသည် မားပင်ကိုနှားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း နောက်မှ လိုက်သွားရလေ တော့သည်။

‘ရှင် သတိရလာ ပြီလား’

မားယဉ်၏စကားသံ ချိုလှောင်သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နေရောင်ခြည်သည် အခန်းတွင်းသို့တိုင် ဖြာကျနေ၏။

အိုရန်မု သတိရလာပြီ ဖြစ်လေသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်လျှင် လှပသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီး လှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ၏ဘေး၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မားယဉ်က ရှက်ရွံ့ ဟန်ကပေး၍နေသည်ကို သတိပြုခံလိုက်သော်လည်း အဘယ့်ကြောင့်ဟူသည်ကို သူမသိချေ။

အဖျားတက်ကာ သတိလစ်နေစဉ်က ကယောင်ကတမ်းပြုမှု ခဲ့ပုံများကို သတိမရနိုင်တော့ပါဘဲကား။

အိုရန်မု ကပျာကယာ လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။ လူကောင်းတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်နေပြီတည်း။

တောကြီးအဖျားသည် ပဉ္စလက် ဆန်လှပေသည်။ ယခုပင် အဖျားတက်ကာ လူမမာတစ်ယောက်ပမာ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတတ်သလို ယခုပင် လူကောင်းတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။

မားယဉ် တိတ်တခိုး သက်ပြင်း ချိုက်လိုက်သည်။ အိုရန်မု ဆက်သာသွားပြီဆိုသည်ကို ငြင်းမရချေ။

အငြင်းပွားနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုသာလျှင် ကျန်တော့၏။ ထို့ကြောင့်

‘ဒေါဒေါချူး’

ဟု ဒေါလိုက်လေသည်။

သူမ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမူပင် အဒေါ်ကြီးချူးက လင်ဗန်းတစ်ချပ် ကိုင်ဆောင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။

လင်ဗန်းထဲဝယ် စားသောက်စရာများနှင့် အရက် တစ်ပုလင်း ပါလာ၏။ မားယဉ်က

‘ရှင် သတိလစ်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဗိုက်ဟာနေရောပေါ့၊ စားလိုက်ပါဦးရှင်၊ အရက်လဲသောက်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဒေါ်ကြီးချူး ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေပြီး မနည်းပင် ဟန်ဆောင်ထားရ၏။

ဤအိမ်ထဲသို့ အရက်သောက်တတ်သူ မဝင်ရဟု မားယဉ်၏ မိခင်ကြီး စားပြစ်ခဲ့သော စည်ကမ်းကို သူမကရယ်စရာပြက်လုံး တစ်ခုအဖြစ် သဘောထားလေသည်။

အိုရန်မုက

‘ကျုပ်က ဗိုက်ဆာနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အရက်ပုလင်း ပြန်ယူသွားပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ် အရက် အနံ့ခံလို့ မရလို့ပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားယဉ်နှင့်အဒေါ်ကြီးချူးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

ပခင်ဖြစ်သူ မားပင်နှင့် ရင်းနှီးသူတိုင်းသည် အရက်ကို အနည်းနှင့်အများ သောက်တတ်သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

အိုရန်မုက အရက်အနံ့ပင်ခံ၍မရဟုဆိုသောအခါ ထူးခြားနေသည်မဟုတ်ပါလား။

အားယိုကော့ မုန်နေပြီဟုလည်း တေးမိလေသည်။

သူမသည် အားယိုထံမှ အိုရန်မု၏အကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့လေသည်။ အိုရန်မုမှာ တောကြီးအဖျားရောဂါရမည်ကို သိလျက်ပင် အရက်မသောက်ဘဲ နေခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရ၏။

အရက်နှင့်ပတ်သက်၍ အာရုံစူးစိုက် မေးမြန်းခဲ့ခြင်းကြောင့် အိုရန်မုနှင့်ပတ်သက်သည့် အခြားကိစ္စများကိုမူ မသိခဲ့ရချေ။

မားယဉ်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်ကို အိုရန်မု သိပုံမရချေ။ မားယဉ်ကလည်း ဘာမှမပြောဘဲ

‘ဒေါဒေါချူး အရက်ပုလင်းကို သိမ်းလိုက်ပါရှင်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဒေါ်ကြီးချူးက အရက်ပုလင်းကိုသိမ်းဆည်းကာ ထွက်သွားလေသည်။ အိုရန်မုမှာ မည်သူမည်ဝါဟု မသိရသေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့တွင် စားသောက်ရမည်ကို ဝန်လေးနေ၏။

ထို့အပြင် မိမိ၏အခြေအနေကို သိလိုသဖြင့်

‘ကျုပ် ဘယ်ကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးပြု မြီးပြောပြပါလားဗျာ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည့် လေသံကြောင့် မားယဉ်က ဘဝင်
ကျသွား၏။

သူမ ဆက်ဆံဖူးသူများသည် ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းသူများ
ချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

‘ရှင်က တော်ပျော်လွင်ပြင်က မုဆိုးတောင်ကုန်းမှာ ရောက်
နေတယ်ရှင်’

ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။

အိုရန်မု စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

‘တောပျော်လွင်ပြင် မုဆိုးတောင်ကုန်းဟုတ်လား၊ ဒီနေရာ
ကို ညီမ ပိုင်ဆိုင်တာလားဟင်၊ ကျုပ်ကကော ဘယ်ကတယ်လို့
ဒီကို ရောက်လာတာလဲ၊ အင်း ကျုပ် မှတ်မိသလောက်ဆိုရင်
လမ်းမှာအဖျားတက်ပြီး သတိလစ်သွားတာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ရောက်လာတော့ သတိလစ်နေတယ်၊
ကျွန်မကပဲ ရှင်ကို ဆေးကုပေးခဲ့တာ’

‘ဗျာ ညီမက ဆေးကုပေးခဲ့ရတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

အိုရန်မုက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝ ပြုလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်ကို ဆေးကုပေးတဲ့အတွက် ညီမကို ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်’

မားယဉ် ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘အို မလုပ်ပါနဲ့ရှင်’

အိုရန်မုက ...

‘ဒါထက် ညီမဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရဘူးလားဟင်’

မားယဉ် ခေါင်းကလေး ငုံ့ထားလိုက်ပြီး

‘ကျွန်မ နာမည် မားယဉ်လို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်’

‘မားယဉ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မုဆိုးကြီး မားပင်နဲ့’

‘ကျွန်မ ဖေဖေပါ’

‘ဪ’

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော မုဆိုးကြီးမားပင်ထံ၌ နူးညံ့

သိမ်မွေ့သော သမီးချောဘစ်ယောက် ရှိလိမ့်မည်ဟု အိုရန်မု

မထင်ခဲ့ပါချေ။

မားယဉ်ကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

မားယဉ်က

‘စားလိုက်ပါဦးရှင်၊ အစားအစာဝင်မှ ရှင်အားရှိလာမယ်၊

ရောဂါဝေဒနာကို ခံနိုင်ရည်ရှိမယ် မဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိုရန်မုမှာလည်း ဝမ်းဗိုက်ဆာလောင်နေပြီဖြစ်ရာ...

‘ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ်’

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထဲလှုပ်ရှားသွားကြသည်။

မမြင်ရသော ကြိုးတစ်ချောင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား

တင်းကျပ်စွာ ရစ်ပတ်နှောင့်ဖွဲ့လိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရတော့

သည်။

လေပြည်လေညင်း သုန်သုန်ညင်းညင်းကလေး တိုက်ခတ်နေသည်။

လေထဲဝယ် ညဗွေးပန်းနံ့များ ပါဝင်လာ၏။ အေးမြသော လရောင်သည် စောင်ကုန်းပေါ်ဖြာကျနေသည်။

မားယဉ်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်အနီးဝယ် ခုံတစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသည်။ သူမသည် သိုးမွေးဖြင့် အနှွေးထည် တစ်ထည် ချုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ချုံကွယ်မှ ကြည့်နေသည့် မားပင်ပြုံးလိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ဖောက်လာကတည်းက မားယဉ်သည် သူနှင့်မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘဲ ရှောင်နေခဲ့သည်မဟုတ်လား။

သူ၏ဇနီးသည် ကွယ်လွန် သွားပြီးနောက်ပိုင်း မိတဆိုးလေး တစ်ယောက်တည်း အထိကျန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မားယဉ်ကို သူကလွန်စွာမှပင်ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ထို့ကြောင့် မားယဉ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အရာရာကို အလျော့ပေးခဲ့၏။

သူ့အလျော့မပေးနိုင်သည့်ကိစ္စ နှစ်ခုသာလျှင် ရှိပေသည်။ ထိုကိစ္စနှစ်ခုမှာ အရက်သောက်ခြင်းနှင့် အမဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မားယဉ်ကလည်း မိခင်နည်းတူ အရက်သောက်ခြင်းနှင့်အမဲလိုက်ခြင်းကို လွန်စွာမှ မုန်းတီးခဲ့သည်။

မားပင်က အရက်သောက် မလျော့သောအခါ မားယဉ်က မသိဟန်ဆောင်နေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း မသိဟန်ဆောင်ပြု - ထို့ကြောင့် မားပင်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေ၏။ သမီး

လေး ချစ်မြတ်နိုးမည့်အချိန်ကို မျှော်လင့်တမ်းတနေမိတော့၏။

ယခုလည်း မားယဉ်က တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ မားယဉ်နှင့် စကားပြောခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားရမည် မဟုတ်ပါလား။

မားပင်က ပန်းရုံအကွယ်မှထွက်လိုက်သည်။ သူ့ကခြေထောက်ကို တမင်ထော့နှင်းထော့နှင်းဖြစ်အောင်ပြုကာ အိမ်ရှေ့မှပြတ် လျှောက်လိုက်သည်။

သူ၏နှုတ်ဖျားမှလည်း ဝေဒနာခံစားရဟန်ဖြင့် တကျွတ်ကျွတ်မြည်အောင် စုတ်သပ်နေသည်။

မားယဉ်က ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လာသည်။

မားပင်ကိုမြင်လျှင် ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်း ထလိုက်သည်။

မားပင် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ သမီးတော့ ငါဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်ထင်ပြီး ငါ့ဆီကိုလာတော့မယ် ဟီး-ဟီး’

တွေးပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

သူ ပြုံးလိုက်သည်ကို မားယဉ် မမြင်ရလေအောင် ခပ်မြန်မြန် ကလေး ကျောပေးထားလိုက်လေသည်။

မားယဉ်၏ ခြေထံပြင်းပြင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

‘ခြေထောက်မှာ မြားထိတာနည်းနည်း အနာကိုက်လို့ဆိုပြီး အရက်သောက်တာက များများ ဒဏ်ရာ ပျောက်တာတောင် ဟန်ဆောင်နေတုန်းပဲ’

ဟူသောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မားပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

မားယဉ်တစ် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မားယဉ်တံခါးဖွင့်ကာ အိမ်ကံဝင်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
'သမီး'

မားပင် ကပျားကယာ ခေါ်လိုက်၏။

သို့သော် သူ၏စကားသံကို မားယဉ် မကြားနိုင် တော့ပြီ
တည်း။

မားပင် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

'ဆမီးရယ် ဖေဖေကို ဘယ်တော့များမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှလဲ'
ဟု ညည်းညူလိုက် လေတော့သည်။

လရောင် ဖြာကျနေဆဲ--

မားပင်က သူ၏ အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ည အရက်ပို၍ သောက်မိမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိထား
လေသည်။

လရောင် ဖြာကျနေ၏။

တီးတိုး ညင်သာ ထက်ပေါ် လာသည့် ခြေသံကြောင့်

မားယဉ် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အခန်းတွင်းမှ အိုရန်မှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။ အိုရန်မှသည် မားယဉ်ကို မြင်လျှင် အံ့ဩသွား၏။

'ဟင် ညီမလေး မအိပ်ဘေးဘူးလား'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မားယဉ် ပြုံးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်အစ်ကို့၊ အိပ်လို့ မရသေးတာနဲ့ လမ်းလျှောက်နေ
တာ'

အိုရန်မှက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။
လရောင် ဖြာကျနေသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆာသာယာယာ
ရှိနေ ပေတော့သည်။

သူ၏ရင်ထဲ ကြည့်ကြည့်နှုန်းနှုန်း ဖြစ်လာသည်။ သာယာ လှပ
သော ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် အတူ
ယှဉ်တွဲရှိနေသည် မဟုတ်လား။

'အစ်ကို'

မားယဉ်၏ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိုရန်မှက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

ညီမ'

'ပန်းဥယျာဉ်ဘက်ကို လျှောက်ကြည့်မလားဟင်'

'ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ညီမရယ်'

'ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့'

မားယဉ်က ပန်းဥယျာဉ်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

ပန်းဥယျာဉ် အတွင်း၌ ရောင်စုံပန်းများ ငွားငွား စွင့်စွင့်
ပူပွင့်နေပါ၏။

ပန်းဥယျာဉ် အတွင်းရှိ ခုံတန်းလျား ပေါ်ဝယ် မားယဉ်
ထိုင်ချလိုက်၏။ အိုရန်မှက မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ရင်း...

‘ဒီလို သာယာ လှပတဲ့ ညချမ်းမှာ ရွေး စာဆိုတော်ကြီး
တစ်ယောက်ရဲ့ ကဗျာကို သတိရလာတယ်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားယဉ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

စာပေပညာသည် သူမနှင့် စိမ်းနေပြီ ဖြစ်သော ပညာရပ်
မဟုတ်ပါလား။

‘ဘယ်လို ကဗျာများလဲရှင်’

အိုရန်မူက ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

မားယဉ် ကျေနပ်သွား၏။ ကဗျာ ထဲဝယ် ပတ်ဝန်းကျင်
ရှုမျှော်ခင်းများ မည်မျှ လှပသည် ဖြစ်စေ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏ အလှကို မမိနိုင်ကြောင်း စပ်ဆိုထားသည့် ကဗျာ
ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မားယဉ် ခေါင်းကလေး ငုံ့ထားလိုက်၏။

အိုရန်မူက

‘ညီမ ကျုပ်က ခရီးထွက်လာခဲ့မိတာ မှားပြီလို့ မကြာခဏ
ထင်ခဲ့မိတယ်၊ အခုတော့ မမှားပဲ မှန်နေပြီဆိုတာ သိရပြီ’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားယဉ်က

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ညီမနဲ့ ဆုံစည်းရလို့ပေါ့’

‘ရှင်’

‘တကယ်ပြောတာပါ ညီမရယ်၊ ညီမလို ချောမောလှပပြီး
သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရမယ်ဆို
ရင် အစ်ကို ဒီနယ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တာ ကြာမပါပြီ’

မားယဉ် မျက်နှာကလေး နီရဲသွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်
လေသည်။

အိုရန်မူမှာ ထင်ရှားသော စာပေပညာရှင် အိုရန်ကျူးရှဲ၏
သားဖြစ်ကြောင်း သိရပြီး ဖြစ်လေသည်။

အိုရန်မူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်မိကာ
ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရကြောင်းလည်း အားယုံမှ တစ်ဆင့် သိထားပြီး
ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အိုရန်မူအား ကရုဏာသက်မိ၏။ အဖြစ်မှန်ကို
ပြောပြကာ အိုရန်မူ ဆုံးရှုံးသွားသော ငွေများ ပြန်ပေးရန်
စိတ်ကူးမိ၏။

သို့ပါသော်လည်း အိုရန်မူ ထွက်သွားမည်ကို မလိုလားပြန်
ပါချေ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အကောက်ကြံမှုကို ထုတ်ဖော်မပြောပဲ
နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မူမှာ စာပေ ပညာ လေ့လာလိုက်စားမှုဖြင့် အချိန်
ကုန်ခဲ့ရာ သက်တူရွယ်တူ မိန်းမချောကလေးများစွာနှင့် ကြုံဆုံ
ဖူးသော်လည်း စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ပါချေ။

ယခု မားယဉ်နှင့်တွေ့မှ မချုပ်တည်းနိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှား
နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

မားယဉ်၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်
ကောက်ပနေလေသည်။

အိုရန်မုက....

ညီမ

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

မားယဉ်က

အစ်ကို

အိုရန်မုက လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်းလိုက်၏။

မားယဉ်က အိုရန်မု၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းသည် ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ကို မလိုလားဟန်ဖြင့် တိမ်ညိုများကြား
ပြေးဝင်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် မားပင်မှာ အရက်မူးကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

ကွက်ကျော်

‘ခွပ် ခွပ်...ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လက်ဖက်စိုက်ခင်းထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေကြသည့် အလုပ်သမား
များအတွက် မြင်းခွာသံသည် အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေလေ
သည်။

မြင်းခွာသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ အားလုံး လှမ်းကြည့်ကြ
လေသည်။ ထိုအခါ မြင်းတစ်ကောင်မှာ မြေနီလမ်းကလေး
အတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဒုန်းစိုင်းနှစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်
ရလေသည်။

မြင်းစီးလာသူမှာ အနက်ရောင် အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်
ထားပြီး ကျောပေါ်တွင် ဓားတစ်လက် လွယ်ပိုးထား၏။

လက်ဖက်ခင်းအလုပ်သမားများမှာ မြင်းစီးသမားကို မြင်
လျှင် သို့လောသို့လော အတေးဗျားသွားကြ၏။

မြင်းစီးနိုင်ပြီး ဓားကိုင်နိုင်သူမှာ ခေသူ မဟုတ်ကြောင်း
နားလည်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မြင်းစီးသမားသည် အလုပ်သမားများကို အရေးမစိုက်ပဲ
တောင်ကုန်းပေါ်သို့ဆက်၍ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မကြာပါချေ။ အိမ်ဖြူကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။

ထိုအခါ မြင်းစီးသမားက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ

‘မုဆိုးကြီးမားပင် ဘယ်မှာလဲ’

ဟု ကျယ်လောင်စွာ မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင် အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး
မားယဉ် ထွက်လာလေသည်။

မားယဉ်က အိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ ခါးထောက်ရပ်ရင်း ...

‘ဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စလဲ’

ဟု ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

မြင်းစီးသမား၏ချက်နှာ ခက်ထန်သွား၏။

‘ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မားပင်သိတယ်’

ဟု ပြန်ပြော၏။

မားယဉ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် ရှုပ်ထွေးသော ကိစ္စများကို ဖန်တီးတတ်
ကြောင်း နားလည်ထား၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏အိမ်သို့ အရှုပ်အရှင်များ သယ်ဆောင်
လာသည်ကို သဘောကျပါချေ။

မြင်းစီးသမားအား အော်ငေါက် ထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်
‘ကျုပ်ရှိတယ်၊ ကျုပ်ရှိတယ်’

စကားသံနှင့်အတူ မားပင် ကပျာကဖော ပြေးထွက်လာ
သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

မြင်းစီးသမားသည် မားပင်ကို မြင်လျှင်

‘ခင်ဗျားက အိမ်မှာပြန်ပြီး ပုန်းနေတာပေါ့ ဟုတ်လား’

ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ ကုန်သည်ကြီး ယန်ဝှာ၏ လူယုံတော်တစ်ယောက်
ဖြစ်လေသည်။ မားပင်က ငွေ့များ ယူသွားပြီး မည်သို့မျှ

အကြောင်းမပြန်သဖြင့် ယန်ဝှာက စေလွှတ် လိုက်ခြင်းလည်း
ဖြစ်ပေသည်။

မားပင်က သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မားယဉ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လျှင် ရင်ထိတ်
သွားလေသည်။ မြင်းစီးသမားဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးပြရင်း ...

‘ကုန်သည်ကြီး ယန်ဝှာရဲ့ လူယုံတော်ကြီး ချန်းကိုး၊ ကဲ ကဲ
ကြွပါဗျာ၊ ကြွပါ’

ပြောပြီး ခေါ်ဆောင်သွား၏။

မြင်းစီးသမား(ဝါ)လူယုံတော် ချန်းသည် ချက်ချင်းပင်
မားပင် နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

မားပင်က အရက်ဂေဟာဟု အမည် ပေးထား သည့်
မားပင်၏ အိမ်ကလေး၌ပင် လူယုံကြီး ချန်းကို ညှော်ခံရလေ
သည်။

မားယဉ်က သဘောမကျသဖြင့် အိမ်ဖြူကြီးထဲဝယ် ညွှန်
ခြင်း မပြုနိုင်ပါချေ။
'ထိုင်ပါဗျာ၊ ထိုင်ပါ'
မားပင်က မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောလိုက်လေသည်။
၇ ငှက်တော်ကြီး ချန်းက
'ကျုပ် ထိုင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး'
ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။
မားပင်၏ မျက်နှာ တည်ထားသည်။
လူယုံတော်ကြီး ချန်းကို ကြည့်ကာ
'ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ ပြောပါဗျာ'
ဟု မေးလိုက်လေသည်။
လူယုံတော်ကြီး ချန်းက
'ကျုပ် ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်'
'ကုန်သည်ကြီးက လွှတ်လိုက်တာလား'
'ခင်ဗျား ဘာကြောင့် မသိချင်ဟန် ဆောင်နေတာလဲ'
မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။
'ဟဲ ဟဲ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က နေမကောင်း
ဖြစ်နေလို့ ဒါကြောင့်'
'ဘာဗျ'
'ကျုပ်'
'ခင်ဗျာ၊ နေကောင်းတာ မကောင်းတာ နားမလည်ဘူး။
ကုန်သည်ကြီးက ပစ္စည်းပဲ လိုချင်တယ်၊ သုံးလအတွင်း ပစ္စည်း
ပေးနိုင်ရင် ပေး၊ မပေးနိုင် ငွေနှစ်ဆ ပြန်လျှော်ရမယ်'

ငွေနှစ်ဆ ပြန်လျှော်ရမည်ကို မားပင် မမူပါချေ။
သို့သော် နာမည် ပျက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေ၏။ သူ၏
သမီး မားယဉ်ထံ၌ ငွေအမြောက်အမြား ရှိပေသည်။
ငွေနှစ်ဆ ပြန်ပေးရမည်ဆိုလျှင် ယခုချက်ချင်းပင် ပေး
နိုင်၏။ မည်သို့ဆိုစ နာမည်ပျက် မခံနိုင်သလို ငွေလည်း
ပြန်မပေးလိုပါ။
ကျင်းများ သိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေသို့ဝင်ကာ အမဲ
လိုက်ရန်လည်း မဝံ့ရဲတော့ချေ။
သူ့အား အမှုန့်ချေပစ်လိုသည့် ကျောက်ကျင်း ရှိနေသမျှ
ကာလပတ်လုံး ကျင်းတို့ သိမ်းပိုက်ထားသည့်နေရာသို့ ခြေချ၍
မပြစ်တော့ချေ။
မားပင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး
'ကုန်သည်ကြီးက တယ်လဲ သတိမေ့ တတ်တာပဲ၊ သူကသာ
သတိကောင်းမယ်ဆိုရင် လူယုံတော်ကြီး အခုလို ပင်ပန်းရမှာ
မဟုတ်ဘူးဗျ'
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
လူယုံတော် ချန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။
'ဘာပြောတယ်ဗျ'
'ဪ ကုန်သည်ကြီးက သတိမေ့ တတ်တာကို ပြောတာ
ပါ'
'ဘာ၊ သတိမေ့တာလဲ၊ ကုန်သည်ကြီးက ဘယ်တော့မှ
သတိမေ့ တတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ'
'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် လွှတ်လိုက်တာလဲ'

‘အို လွတ်ရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားက ဘာမှအကြောင်းမပြန်ဘဲ
ခြေရာ ဖျောက်နေတာကိုး’

မားပင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကခြေရာဖျောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်သမား
တွေ့ငှားတယ်၊ တံငါသည်ဝမ်းဆီကလေးကိုဝယ်တယ်၊ အန္တရာယ်
များမုန်းသိလျက်နဲ့ ကတိမပျက်ချင်လို့ မြေရိုင်း ကျွန်းဆီကို
သွားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ အယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျားတို့ သိသလား’

လူယုံတော်ကြီးက ခပ်တည်တည်ပင်
‘ဒီကိစ္စ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ပစ္စည်းရဖို့ အဓိကပဲ’
မားပင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား - ဟား ပစ္စည်းရဖို့ အဓိကပဲ ဟုတ်လား၊
ကျုပ်က တံကောင်းလို့ မြေရိုင်းကျွန်းပေါ်မှာ မဆေတာ၊
ကောင်းပြီ ပစ္စည်းရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် ရပါတယ်၊
ကျုပ်က ပစ္စည်းပေးရမှာပေါ့၊ အားယုံ’

မားပင်၏ ခေါ်သံအဆုံးတွင် အားယုံက အခန်းတွင်းသို့
ဝင်ရောက် လာသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ လေးမြားယူဆောင်လာ၏။ မားပင်ကို လေး
နှင့်မြား ပေးလိုက်၏။

မားပင်က လေးနှင့်မြားကိုယူကာ
‘ခင်ဗျားတို့ လိုချင်ရင်တော့ ဒီပစ္စည်းပဲရှိတယ်’
ခပ်ပြောင်ပြောင် ပြောလိုက်သည်။

လူယုံတော်ချန်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ မားပင်၏ မြားပစ်
ပညာကို မည်သူမျှ ယှဉ်မရကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။
သူက တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် ဓားမထုတ်ရသေးမီ မားပင်၏
မြားတံ သူ၏ရင်ဝ၌ ခွံဝင်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

မားပင်က
‘ခင်ဗျား ယူသွားမလား’
ဟု မေးလိုက်၏။

လူယုံတော်ကြီးချန်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။
‘ကောင်းပြီ၊ ဒီကနေ့ ခင်ဗျားရဲ့ အပြုအမူကို ခင်ဗျား
ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့၊ ကျုပ်က ကုန်သည်ကြီးကိုပြန်ပြောပြ
လိုက်မယ်’

မားပင်က
‘ကုန်သည်ကြီးနဲ့ မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က လုံးဝ
ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သုံးလပြည့်တဲ့အချိန်မှ ကျုပ်တို့စကားပြောကြမယ်’
လူယုံတော်ချန်းက မားပင်အား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ဓျာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

မကြာမီချေ...
‘ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်’
မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လူယုံတော်ချန်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေ
သည်။

မားပင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ လေးနှင့်မြား
ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။

ထိုအချိန်ဝယ် အခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာ
သည်။ ထိုလူမှာ မားယဉ်ဖြစ်သည်။

မားယဉ်၏မျက်နှာ ခက်ဆန်တင်းမာနေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူကို
ကြည့်ကာ

‘ဖေဖေ လူရှုပ်လူပေ့တွေ နောက်တစ်ခါ အိမ်ကို မလာရင်
ကောင်းမယ်လို့ သမီးထင်ပါတယ် ဖေဖေ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင် ပခုံးတုန်လိုက်၏။

‘သမီးရယ်၊ ဖေဖေက’

‘ဖေဖေ့ ရဲ့ ပြဿနာတွေ အိမ်အထိ လာရှုပ်မယ်ဆိုရင်တော့
သမီး အိမ်ကထွက်သွားတော့မယ်’

စကားဆုံးလျှင် မားယဉ်က ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေ၏။

မားပင် မျက်လုံးပြူးထွား၏။

‘သမီး သမီး’

ခေါ်ရင်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

အပြင်ဘက်စင်္ကြံလမ်းသို့ရောက်လျှင် မားယဉ်ကိုမိသွားလေ
သည်။ မားပင်က မားယဉ်ကိုကျော်ဖြတ်ကာ ရှေ့မှလမ်းပိတ်

ရပ်ရင်း

‘သမီး နောက်တစ်ခါ အိမ်ကို ဘယ်သူမှ လာမရှုပ်စေရပါ
ဘူး သမီးရယ်၊ ဖေဖေက ကတိပေးပါတယ် နော် နော်’

ဟု ချော့လိုက်လေသည်။

မားယဉ်က...

‘ဖေဖေ တကယ်ပြောတာနော်’

‘တကယ်ပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ပြီးတာပဲ’

‘သမီး ထွက်မသွားဘူးနော်’

‘ဖေဖေက မရှုပ်ရင် သမီးဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရမှာလဲ’

‘ဖေဖေ ရှုပ်ရင်ကော’

သမီးဖြစ်သူနှင့် စကားပြောရသဖြင့် မားပင် ပျော်နေ၏။

ထို့ကြောင့် အချီအချ ပြောမဆုံးအောင် ရည်ရွယ်ကာ မေး
လိုက်ခြင်းတည်း။

မားယဉ်၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

‘ဖေဖေ ရှုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ သမီးရှဲ့မျက်နှာကို ဘယ်တော့
မှ မတွေ့ရတော့ဘူး’

စကားဆုံးလျှင် မားပင်၏ ပခုံးအောက်မှ တိုးဝင်ကာ
ခပ်သွက်သွက်ပြေးထွက်သွားသည်။

မားပင် ဟန်တားဖို့ အချိန် မရတော့ပါချေ။ အဝေးသို့
ရောက်သွားပြီဖြစ်သော သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ

လိုက်မိသည်။

အကယ်၍သာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏အိမ်သို့လာပြီးရန်
ရှာခဲ့လျှင် သူ၏သမီး အမှန်တကယ် ထွက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်

ကြောင်း ရိပ်မိ၏။

သမီးဖြစ်သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းစွာ နားလည်ထား၏။
လူယုံတော်ကြီး ချန်းသည် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်သွားခြင်းဖြစ်

ပေသည်။

ကုန်သည်ကြီး ယန်ဝှာထံသို့ ရောက်လျှင် သူ့အားဒုက္ခ
ရောက်စေရန် အမျိုးမျိုး ချောက်တုန်းတော့မည်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပြဿနာများကား ရင်
လေးစရာပင်...

မားပင်မှာ မည်သို့ဖြေရှင်းရမုန်း စဉ်းစားမရတော့ချေ။
တွေးရင်းတွေးရင်း ခေါင်းရှုပ်လာအပြင်

‘အားယံ’

သူ၏ ခေါ်ဆံ့အဆုံးဝယ် အားယံရောက်လာသည်။

အားယံ၏လက်ထဲ၌ အရက်ပုလင်းတစ်လုံး အဆင်သင့်ကိုင်
ထားသည်။ မားပင်က လှမ်းယူပြီး မော့ချလိုက်၏။

ပုလင်းတစ်ဝက်ခန့် ကျိုးအောင်မော့ချလိုက်ပြီးမှ

‘ပြဿနာကတော့ စလာပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မားပင်သည် သမင်ချိုများ၊ မိကျောင်းအရေခွံများကိုကုန်
သည်ကြီးယန်ဝှာအား မည်သို့မျှ ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း
အားယံနားလည်ထားသည်။

ငွေပြန်လျှော်ပေးရမည်ကိုလည်း တိစားနှင့် တွေ့သလို
ကြောက်ရွံ့သူဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး၏ မျက်ခုံးမွှေးပေါ် စကြာ
လျှောက်ဖို့ ဝန်မလေးသော်လည်း သူ၏အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ပြား
တစ်ချပ် ထွက်ရန်ကား လွန်စွာမူပင် ဝန်လေးသူဖြစ်သည်။

မားပင် ငွေကိုနှုတ်တုန်းတိုခြင်းမရှိသည်မှာ အရက်သောက်
ခြင်းကိစ္စ တစ်ခုတည်းသာရှိပေသည်။

သမီးဖြစ်သူအား ငုံ့ထားမတတ် ချစ်သော်လည်း ငွေပေးရ
မည်ဆိုလျှင် လက်တုန်းသွားတတ်သည်အထိပင် အားယံကအကုန်
အစင်နားလည်ထားလေသည်။

မားပင်သည် ကျွဲ ငါး ဟင်းယန်ဝှာထံမှ ယူထားသောငွေကို
လည်း ပြန်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ငွေလည်းမပေး ပစ္စည်းလည်း မပေးလျှင် ယန်ဝှာကလည်း
ငြိမ်နေမည် မဟုတ်ပါချေ။

ပြဿနာမှာ တစ်ခက်တစ်စ ကြီးထွားလာနိုင်ကြောင်း
အားယံနားလည်မိလေတော့သည်။

မားပင်က ခဏနားလိုက်ပြီးမှ အရက်ပုလင်းထဲ၌ ကျန်နေ
သော အရက်တစ်ဝက်ကို ကုန်စင်အောင် မော့ချလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ပုလင်းခွံကို လှင့်ပစ်လိုက်ပြီး...

အား အရက်တစ်ပုလင်း သောက်လိုက်မှပဲ အကြံဉာဏ်တွေ
ထွက်လာတော့တယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အားယံ မျက်နှာတစ်ဘက်သို့လှဲကာ နှုတ်ခမ်းမဲ့ထားလိုက်
သည်။

မားပင်ထံတွင် နဂိုကတည်းက အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေခဲ့ပုံရ
သည်။ သူတစ်ပါးမျက်ခုံးပေါ် စကြာန်လျှောက်ရန် အမြဲလို
ကြံစည်တွေးတောနေတတ်သူ မဟုတ်ပါလား။

မကောင်းသော အကြံအစည် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရှိနေတတ်
ပေသည်။ ကြိုတင်ကြံစည်ထားပြီးမှ အရက်သောက်လိုက်ရ
အပြင် ဉာဏ်ပွင့်လာပြီး အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများရလာ

သလိုလို ပြောထက်သည်မှာ မားပင်၏အကျင့်ဖြစ်ကြောင်းလည်း
အားယုံ နားလည်ထားပေတော့သည်။

မားပင်က -

‘လူလဲ မပင်ပန်းဘူး၊ ငွေလဲမျှားမျှားရမယ်၊ ဒီအလုပ်မျိုး
ကိုတို့က ဘာကြောင့်မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်တိုင်း အန္တရာယ် ကြီးသော အလုပ်မျိုး
ဖြစ်သည်ဟု အားယုံ တွေးမိပြီးသားပင်။

ထို့ကြောင့်

‘ဆရာ... အခုတလော ကျုပ် ဗိုက်အောင်နေလို့’

စကားဆုံးအောင် မပြောရသေးမီ မားပင် ကြားဖြတ်
အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

‘တိတ်စမ်း၊ ဗိုက်အောင်တာများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ငါ
ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သိရရင် မင်း တစ်သက်လုံး ဗိုက်အောင်

တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ - လာ သွားမယ်’

ပြောပြီး ရှေ့မှ လှမ်းထွက်သွား၏။

အားယုံ၏ မျက်နှာ ရှိမဲ့သွား၏။

သို့ပါသော်လည်း စောဒက မတက်ရဲဘဲ နောက်မှ လိုက်
သွားရလေတော့သည်။

ဘောင်ကုန်း အနောက်ဘက်ဘွင် ဆင်ခြေလျှော တစ်ခု
ရှိလေသည်။

ဆင်ခြေလျှော အတိုင်း ဆင်းသွားလျှင် မြေကွက်လပ်
တစ်ခုသို့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

မြေကွက်လပ်ဘေး အလုပ်သမား အိမ်တန်းများ ရှိနေ၏။
မားပင်က မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်ကာ အလုပ်သမား အိမ်တန်း

ဆီသို့ လှမ်းသွားလေသည်။
အားယုံက နောက်မှလိုက်သွား၏။ ယခုတလော အလုပ်

သမားများ နေထိုင်ရာသို့ မားပင် မကြာခဏလာတတ်ကြောင်း
အားယုံ သတိပြုမိ၏။

သို့သော် မည်သည့် ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်သည်ကို သတိမပြုမိ
ခဲ့ချေ။ မားပင်က အလုပ်သမား အိမ်တန်းရှေ့ သို့ရောက်လျှင်

လက်ခုပ် တဖျောင်းဖျောင်း တီးလိုက်ပြီး
‘ကဲ ငါ့ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေ ထွက်လာခဲ့ကြစမ်းပါ’

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။
သူ၏ စကားဆုံးသွားလျှင် အိမ်တန်းမှ လူဆယ်ယောက်ခန့်

ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
အားယုံ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူနှင့် မားပင်တို့

ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိနေ၍ မားပင်က သူ့ကိုပင် တိုင်ပင်ခြင်း မရှိပဲ
လျှို့ဝှက်စွာ ကြံစည်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်နေချေ၏။

မားပင်၏ အကြံကား မည်သို့နည်း။
မားပင်က အားယုံဘက်သို့ လှည့်ကာ

‘အားယုံ၊ မင်းက သူတို့ကို ကြီးကြပ်ရမယ်၊ သူတို့ဟာ ငါ့ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အားယုံ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်လေသည်။

ပြေးထွက်လာကြသူများကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူများတွင် လက်ဖက်ခူးသည့် အလုပ်သမား ငါးယောက်နှင့် အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက်လာသည့် လှေသမားငါးယောက် ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လှေသမား ငါးယောက်မှာ မားပင်က လေးမြားပစ်ပညာနှင့် အမဲလိုက်ပညာ သင်ကြားပေးမည်ဆို၍ ဤနေရာ၌ ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။

ကျန်လူငါးယောက်မှာလည်း အမဲလိုက်မုဆိုး ဖြစ်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့သည် မားပင်၏ စည်းရုံးမှု ခံနေရပြီ ဖြစ်ကြောင်း အားယုံ နားလည်မိလေတော့သည်။

ထိုစဉ် မားပင်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ကဲ မင်းတို့ရဲ့ လေးမြားတွေယူပြီး ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချောခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

သူ၏ နောက်သို့ အရင်ဦးဆုံး လိုက်သွားသူမှာ အားယုံသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ အားယုံက

‘ဆရာ ဘာတွေလုပ်ဦးမလို့လဲဟင်’

ဟု မအောင့်အီးနိုင်တော့ပဲ မေးလိုက်လေသည်။

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘အသာနေစမ်းပါကွာ၊ အချိန်တန်ရှင် သိရမှာပေါ့’

ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွား၏။

မကြာပါချေ။ မားပင် ထိုင်နေသည့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကြည့်လျှင် မမြင်တွေ့နိုင်သည့် လျှိုတစ်ခုအတွင်းသို့ ဖောက်၍ သွားလေသည်။

ဤထဲဝယ် မြားပစ်လေ့ကျင့်ရာ၌ အသုံးပြုသော သစ်သားတိုင်များ စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အားယုံ အံ့ဩသွား၏။

‘လက်စသည်တော့ ဆရာက ဒီမှာလာပြီး မြားပစ်လေ့ကျင့်နေတာကိုး’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မားပင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

‘ဟေ့ ငါ့ရဲ့ မြားပစ်ပညာက တစ်ဘက်ကမ်းခတ်အောင်မြင်နေပြီ၊ ဘာမှထပ်ပြီး လေ့ကျင့်စရာ မလိုဘူးကွ’

ဟု ခပ်မာမာ ပြောလိုက်လေသည်။

အားယုံ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဒါဖြင့် မြားပစ်လေ့ကျင့်တဲ့ တိုင်တွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ငါ့ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေ လေ့ကျင့်ဖို့ပေါ့’

‘ဗျာ’

‘ကျောက်ကျင်းတောင်မှ တပည့်တပန်းတွေ အများကြီးနဲ့ ဟန်ကျနေတာကို မင်း မတွေ့ဘူးလား’

အားယုံသည် ကျောက်ကျင်းအား ကောင်းကောင်းကြီး သိထားလေသည်။

မြေရိုင်းကျွန်း၌ သူတို့အား လာရောက် တိုက်ခိုက်သူများမှာ ကျောက်ကျင်းဦးဆောင်သည့် လူစုဖြစ်ကြောင်းလည်းသိထားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အားယုံ ထိတ်လန့်သွား၏။ မားပင်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘ဆရာက ကျောက်ကျင်းလို တိုင်းတစ်ပါးသား ကျင်းတွေ လက်အောက်ခိုဝင်မလို့လား’

‘ထွ’

မားပင် ရွှံ့ရွှာစွာ တံတွေး ထွေးလေသည်။ အားယုံအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ—

‘ငါက အရက်သောက်မယ်၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျောက်ကျင်းလို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား’

အားယုံ ဇက်ကလေးပုသွားသည်။

ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မားပင်က—

‘ဒီကိုလာကြဟေ့’

နောက်မှလိုက်လာသည့် အလုပ်သမားများအား လှမ်းခေါ် လိုက်လေသည်။ အလုပ်သမားများကား လေးမြားကိုယ်စီ ကိုင် ကာ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မားပင်က—

‘မင်းတို့ လေးမြားကိုင်ပုံ ပစ်ခတ်ပုံက အတော်ကို ဟန်ကျ နေပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆို မကြာခင် မုဆိုးကျော်ကြီးတွေ ဖြစ်လာကြ တော့မှာပဲ။ ကဲ ဒီကနေ့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လေ့ကျင့်ကြရ အောင်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းတို့ လက်တွေ့ကွင်းဆင်းလေ့လာ ကြရမယ်။ ကဲ နေရာယူပြီး မြားပစ်လေ့ကျင့်ကြပေတော့’

အလုပ်သမားငါးယောက်နှင့် လှေသမား ငါးယောက်သည် ငါးပေစီခွာကာ စီတန်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် လေးမြားများဖြင့် တစ်ဘက်တွင် စိုက်ထား သော သစ်သားတိုင်များဆီသို့ ချိန်ရွယ် ပစ်ခတ်လိုက်ကြလေ၏။

မားပင်နှင့် အားယုံက သူတို့၏ အနောက်ဘက်တွင်ရပ်ကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

အလုပ်သမားများသည် မြားတံများ တစ်ဝီ မြည်အောင် ပစ်လွှတ်လိုက်ကြပါသော်လည်း မည်သူမျှ သစ်သားတိုင်ကို ထိအောင် မပစ်နိုင်ကြပါချေ။

မြားတံများသည် ဘေးမှသော် လည်းကောင်း၊ အပေါ်မှ သော် လည်းကောင်း ပစ်မှတ်ကိုမထိပဲ အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

အားယုံ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ထိုလူများသည် ဆင်တစ်ကောင်လုံး ရှေ့လက် တစ်ကမ်း အကွာ၌ ရပ်နေသော်လည်း ထိအောင်ပစ်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ဟု တွေးနေမိလေသည်။

မားပင်လည်း မြားပစ်နေသူများကို ကြည့်ကာ အာခေါင်
ခြောက်လာ၏။

‘အားယုံ’

ဟု ခြောက်ကပ်ကပ် ခေါ်လိုက်သည်။

အားယုံက အလိုက်တသိပင် အသင့်ယူလာခဲ့သော အရက်
ပုလင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

မားပင်က ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ မော့ချလိုက်၏။

ထိုစဉ်—

‘ထေးကံ’

‘ခွမ်း’

မြားတံတစ်ချောင်း ပစ်လွှင့်လာပြီး အရက်ပုလင်းကို ထိမှန်
သွားရာ မားပင်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

အရက်ပုလင်းကိုပစ်ချကာ နောက်သို့ကပျောက်ကွယ်ဆုတ်လိုက်
သည်။ အရက်ပုလင်း ကဲ့သွားပြီဖြစ်၍ သူ၏ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး
စို၍သွား၏။

မားပင် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ဝေ့ကြည့်လိုက်လေ
သည်။ ထိုအခါ မြားပစ်လေ့ကျင့်နေသူ တစ်ယောက်က—

‘ဟာ ကျွန်တော်က မြားတံရှေ့ကို ထွက်အောင် ပစ်ရတဲ့
နည်းကိုသာ မကဘူး နောက်ပြန် ထွက်အောင် ဘယ်လို ပစ်ရ
တယ်ဆိုတာ သိပြီး ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တာ အရက်ပုလင်းတောင်
ကဲ့သွားတယ် ဟောဒီလို ပစ်ရတယ်ဗျ’

ပြောပြောဆိုဆို နောက်ထပ် ၁ မြားတစ်စင်းပစ်ရန် ဟန်ပြင်
နေ၏။ မားပင် ကပျောက်ကွယ် ဟန်တားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟေ့ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့ မြားနောက်ပြန်ထွက်အောင် ပစ်ရ
တာ နည်းတဲ ပညာမဟုတ်ဘူး၊ လူ့ရှေ့မှာ ထုတ်မပြုရဘူးကွ’
သူ၏စကားကြောင့် ထိုသူကျေနပ်သွားပြီး မြားကို ဘေးသို့
ချထားလိုက်၏။ မားပင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကဲ အားလုံး ပြန်ကြမယ်၊ မနက်ဖြန်အတွက် အားလုံး
အသင့်ပြင်ထားကြ၊ အားယုံ လာသွားမယ်’
ပြောပြီး မပြေးယုံတမယ် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွား
ကြလေသည်။

အားယုံကည်း မားပင်၏ အဖြစ်ကို သဘောကျစွာ ရယ်
မောရင်း နောက်မှ လိုက်သွားလေတော့သည်။

‘မင်း ဘယ်လိုပဲလုပ်မလဲ’
မားပင်၏ စကားသံက ခက်ထန်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာလည်း သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေလေသည်။
သူ၏ဘေး၌ အားယုံရပ်နေ၏။ သူ၏ရှေ့တွင်မူ အိုရန်မူ ထိုင်
နေလေသည်။

အိုရန်မူက....
‘တည်းခိုခန်းမှာ ကျွန်တော် အခက်အခဲ တွေနေတုန်း ဦး
ကူညီတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလိုပြောလာ

လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိပါဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ ငွေ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မရှိပဲ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့ ချန်အန်း မြို့ကို ပြန်လို့ရမယ် ဆိုရင်တော့

‘မင်း ပြန်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်မှ သွားစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့အတွက် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေးရုံပဲရှိတယ်’

အိုရန်မုက
‘ဒါထက် ကျွန်တော်က ဘယ်လောက် ပေးရမယ် ဆိုတာ တိတိကျကျသိရရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပြီ’

မားပင်က တွက်ချက်နေဟန်ဖြင့် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ ‘တည်းခိုခန်းမှာ ရှင်းပေးခဲ့ရတဲ့...’

‘ဖေဖေ’

ရုတ်တရက် စကားသံထစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မားပင် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူတို့ထံသို့ မားယဉ်လှမ်းလာနေသည်ကို မြင်လျှင် မျက်နှာ ပျက်သွားလေတော့သည်။

‘သမီး’

သူ၏အသံ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

မားယဉ်က ‘အစ်ကို့ကို ဖေဖေဘာတွေ အကျပ်ကိုင်နေ တာလဲဟင်’

ဟု မေးလေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်’

သားအဖ နှစ်ယောက် အဆင်မပြေ ကြသည်ကို သိရှိထားသဖြင့် အချင်းမများစေရန် အိုရန်မုက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသည်ကိုပင် မားပင်က အခွင့်ကောင်းယူကာ...
‘ဟုတ်တယ်သမီး ဖေဖေက အကျပ်ကိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဟု မချီပြုံး ပြုံးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။
မားယဉ်က

‘အဖေ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အစ်ကိုက ဖေဖေကို အကြွေးတွေ ပေးစရာရှိတယ်လို့ ဖေဖေကပြောလိုက်တာ သမီးကြားပါတယ်’
‘ခါ-ခါက’

မားပင်က အိုရန်မုအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။
အိုရန်မုလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ-

‘ဟုတ်ပါတယ်ညီမရယ် အစ်ကိုက ညီမဖေဖေကို အကြွေးတွေ ပေးစရာ ရှိနေပါတယ်’

‘ဘာ အကြွေးတွေလဲ’
‘ဪ... အစ်ကို့ဒုက္ခရောက်တုန်းက ကူညီခဲ့တာတွေပါ’

‘ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါ ကူညီတယ်ဆိုရင် အကြွေးသတ်မှတ်လို့ ရမလား’

မားယဉ်က မားပင်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။
မားပင် မျက်နှာလွဲနေလိုက်၏။

မားယဉ်က...
‘ဖေဖေ...ဖေဖေ မြေရှင်းကျွန်းပေါ်မှာ ဒုက္ခရောက်နေ

တော့ အစ်ကို အိုရန်မု လာကယ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စကို

ဘယ်လိုလုပ်လဲ၊ ဖေဖေ စကားနဲ့ပြောရရင် အကြွေးတင်မနေ
ဘူးလား

မားပင် မျက်လုံးပြူးသွားလေ

သမီးဖြစ်သူကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်

‘သမီး သမီး အယ်လို ပြောလိုက်’

‘ဖေဖေက အစ်ကို အပေါ်မှာ အခမ

အစ်ကိုက ဖေဖေကိုကူသိခဲ့တာနဲ့ ကျေလေ

‘ဟေ့ ဒီကိစ္စ သမီးနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အားယုံ

ကယ်

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလို့ မလေသည်။
အိုရန်မု မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။ အားယုံမှာ အိုရန်မု

အတွက် အားတုံ အားနာ ဖြစ်သွား၏။

မားပင်က ဟိုသို့ပြုမှု ကျင့်ကြံပြောဆိုတတ်သလို မဟုတ်
လား။ မားပင်၏အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိရပါလျှင်
အိုရန်မုသည် အခုချက်ချင်းထွက်ပြေးသွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်
ထားလေတော့သည်။

မားယဉ်က

‘ထားပါလေ၊ တကယ်လို့ ဖေဖေက အကြွေးရှိသေးတယ်လို့
သဘောထားရင် သမီးကစိုက်ပြီး ဆပ်ပေးမယ်၊ ကဲ တယ်
လောက်လဲ ပြောပါ’

မားပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘သ... သမီး’

‘ဘယ်လောက်လဲ ဖေဖေ’

မားပင် ဝုန်းခနဲ ထုရပ်လိုက်လေသည်။

သဖြင့် အချင်း... မျက်လုံးပြူးသွားထားပြီး တစ်စိမ်း

ပြောလိုက်ခြင်း... နှစ်နှစ်နဲ့ မဟုတ်ပါလား။

ဤသည်ကိုပ... ဖြတ်ထိမခံနိုင်သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်
‘ဟုတ်ကယ်... ဝေဖ်ရခြင်းတည်း။

ဟု မ... ကျေ

မား... က

‘ပေးမယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါလား ဖေဖေ’

‘ငွေက နောက်တော်များတယ်နော်’

မားယဉ် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီးရဲ့ လက်ဖက်စိုက်ခင်းတွေက
ဘယ်လောက်ခင်ဇူးကောင်းတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ်’

သားအဖနှစ်ယောက် အချီအချ ဖြစ်နေသည်ကို အိုရန်မု
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

မားယဉ်အား သူက နှစ်နှစ်ကာက စွဲလမ်းမြတ်နိုးမိသည်။

ထို့ကြောင့် မားပင်ကိုလည်း အပြစ်မမြင်နိုင်တော့ပါ။

မားပင်က သူ့အား အကျပ်ကိုင်လာသည်ကို အဓိပ္ပာယ်
မရှိမှန်းသိလျက် ဆာမူပြန်ပြောလိုစိတ်မရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘သမီးက ငွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန် လျော်ပေးမယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘သမီးမှားပြီ’

‘ဟင်...ဘယ်လို ဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ’

မားပင်က မိမိထက်တည့်ငြိမ် ရင့်ကျက်သည့် ဣန္ဒြေရှင် လောကပေါ်၌ မရှိတော့သည့်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့်

‘သမီး ဖေဖေ ပြောပြမယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုယ့်ခွန်အား လုံ့လအပေါ်မှာ အားစိုက်လေ့ ရှိကြတယ်၊ မိန်းမသားတွေကို မှီခိုအားထားလေ့ မရှိကြဘူး၊ ဝေးဝေး မကြည့်နဲ့ ဖေဖေကိုပဲကြည့်၊ သမီးမေမေဟာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသလဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက မှုဆိုးအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ် ဘူးလား’

အိုရန်မုဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

သူက ထောက်ခံခြင်းမပြုလျှင် ယောက်ျားမပီသသူဖြစ်သွား ပေလိမ့်မည်။

ထောက်ခံလိုက်ပြန်လျှင်လည်း မားယဉ်ထံမှ အကူအညီရရှိ ငိမျှင်လင့်ချက် မရှိတော့ချေ။

မားယဉ်က မားပင်၏အကြံကိုကောင်းစွာသိထားလေသည်။ မားပင် စကားတတ်တိုင်း ကျွေပတ် ပြောနေသည်ကို သူမ စိတ်မရွည်နိုင်တော့ပါ။

‘ကောင်းပြီ ဖေဖေ ကြိုက်သလို လုပ်တော့၊ အစ်ကိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သမီးကို ဖေဖေ မမြင်ရတော့ဘူး’

စကားဆုံးလျှင် ချာခန့်လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့ သည်။ အိုရန်မုမှာ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွား၏။

မားယဉ်ကို ဟန်တားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် မားပင် ရှေ့၌ ဖြစ်နေသည်မို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရလေ သည်။

မားပင်က

‘အင်း... သားသမီးတွေများ ကြီးလာလေလေ ပြောရ လေလေပါပဲလား၊ သူတို့ကြိုက်တာ မလုပ်ရရင် စိတ်ဆိုးရတာနဲ့ စိတ်ကောက်ရ တာနဲ့’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

မားပင်က အိုရန်မုဘက်လှည့်ကာ

‘ကဲ မင်းကော ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက

‘ဦးကြိုက်သလို စီစဉ်ပါခင်ဗျာ’

‘တောင်းပြီ၊ မင်းက ကျုပ်အတွက် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေး ရင် လုံလောက်ပါပြီ’

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ပြောပါ’

‘မင်း လုပ်ပေးရမှာက’

မားပင်က မပြောသေးဘဲ နေ၏။

အိုရန်မုက နားစွင့်နေလိုက်လေသည်။

မားပင်က

‘အားယုံ’

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

အားယုံက ချက်ချင်း ရှေ့ထွက်လာလေသည်။

မားပင်က

‘သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အားယုံ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မားပင်က သူ၏ အကြံအစည်ကို ပြောပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရင်လေးနေရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မားပင် အကြံအစည်သည် မဖြစ်နိုင်ဟုမဆိုနိုင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်

စရာများစွာ ရှိကြောင်း နားလည်ထား၏။

သို့သော် အန္တရာယ်များလှသည်ကိုတော့ကား ရင်လေးနေမိ

ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

‘ဟေ့ ပြောပြလိုက်လေကွာ’

မားပင်က ငေါက်လိုက်၏။

အားယုံက အိုရန်မုကိုကြည့်ကာ...

‘မိတ်ဆွေလေး လုပ်ရမှက’

သူက ပြောပြလိုက်လေသည်။

နေဝန်းနိမှာ အရှေ့စက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

နေရောင်ခြည် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် အိုရန်မုတို့လူစု ခရီးထွက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီတည်း။

အိုရန်မုသည် အပြာရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်းပေါ်ဝယ် သံခမောက်တစ်လုံး ဆောင်းထား၏။

သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ကျင်းစစ်သည်တော် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမျိုး ဖြစ်လေတော့သည်။

သူက မြားပစ်ပညာ သင်ကြားထားသူ ဆယ်ယောက်အား ဦးဆောင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူများသည်လည်း ဖားထေးရာ ပလပုဂ္ဂိုလ်နေသည့် ကျင်းစစ်သည်တော်တို့ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ရှက်တရက်ကြည့်လျှင် ကျင်းစစ်သည်တော်တစ်စုဟု ထင်မှတ်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ဝတ်စားဆင်ယင်ရခြင်းကား မားပင်၏ အကြံအစည်ကြောင့် ဖြစ်ပေတော့သည်။

တောပျော်လွင်ပြင်၏ မြောက်ဘက်တွင် မြစ်ချောင်းများ ပိုက်ကွန်သဖွယ် ဖြာလျက်တည်ရှိနေပါ၏။

မြစ်ချောင်းများကိုဖြတ်ကာ တစ်ဘက်သို့ကူးသွားမည်ဆိုပါ
လျှင် ကျင်းများ သိမ်းပိုက်ထားသည့် မြေရိုင်း ကျွန်းတက်သို့
ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

မြေရိုင်းကျွန်းနှင့် တောပျော်လွင်ပြင်သည် မြစ်ချောင်းများ
ကာစီးနေခြင်းကြောင့် သီးခြားစီရှိနေသော်လည်း ဝေးကွာ
လှသည်တော့ မဆိုနိုင်ပါချေ။

မားပင် အိုရန်မုတိုလူစုအား သေသေချာချာ စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အိုရန်မုရှေ့၌ ခြေစုံရပ်ကာ

‘ငါ့ပြောတာတွေကို မင်းနားလည်တယ်နော်’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ငခါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘နားလည်ပါတယ်ဗျာ’

သူ့စကားသံမှာ ဘဝင်မကျကြောင်း အထင်းသားပေါ်
လွင်နေပေတော့သည်။

မှန်ပေသည်။ မားပင်စေခိုင်းသောကိစ္စသည် အန္တရာယ်များ
လှသည်အပြင် စိတ်နေဆန္ဒအားနှင့် လုံးဝ တိုက်ဆိုင်မှုမရှိ
သည့်အလုပ်မျိုး ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

မားပင်က

‘မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ သံသေတ္တာတစ်လုံးကိုက အတော်ကို
တန်ဖိုးရှိနေပြီ၊ သေတ္တာထဲမှာ ငွေတစ်ထောင်လောက် ပါသေး
တယ်၊ မင်းက အောင်မြင်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အကြွ
တွေ ထပ်တိုးပြီး တစ်သက်လုံး ဆပ်လို့ ကြေတော့မှာမဟုတ်
ဘူးနော်’

အိုရန်မုက

‘ဒါတွေ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်’

ဟု ဖော်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင်က

‘ကောင်းပြီလေ နားလည်ရင်လဲ ပြီးတာပဲ၊ ကဲ ခရီးထွက်ဖို့
ပြင်ပေတော့၊ အားယုံ’

သူ၏ခေါ်သံကြားလျှင် အားယုံ ချက်ချင်းရောက်ရှိလာလေ
သည်။

မားပင်က

‘မင်းက လမ်းပြပါ၊ သူ့ကို အကူအညီပေးနုမယ် ဟုတ်
ပြီလား’

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားယုံမှာလည်း ကျင်းစစ်သည်ထော် အဝတ်အစားများ
စိတ်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်၏။

မားပင်၏ အကြံအစည်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ရမည်ကို
သိရှိသောအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်ဖျက်သွားလေသည်။

သို့သော် မားပင်ပြောလိုက်သော စကား တစ်ခွန်းကြောင့်
မလိုက်ပဲ မနေဝံ့ပါတော့ချေ။

မားပင်က

‘မင်းက လိုက်သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဆီက ထွက်သွား
မလား’

ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

အားယုံသည် မားပင်ထံမှ ဘယ်သောအခါမှ ထွက်သွား
နိုင်မည် တွေ့တံပါ။

ထို့ကြောင့် အိုရန်မုနှင့်အတူ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ရ၏။

သူတို့ခရီးသွားမည်ကိုသိလျှင် မားယဉ်ကလည်း အိုရန်မုအား
စောင့်ရှောက်ရန်လိုက်သွားဖို့ သူ့အားတိုက်တွန်းခဲ့သည် မဟုတ်
ပါလား။

မားပင်က...

‘ကဲ သွားကြပေတော့’

လက်ဝေယမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

မားပင်ကို ယုံကြည်အားကိုးနေသော အလုပ်သမား ဆယ်
ယောက်သည် လေးမြားများကို လွယ်ကာ ရင်ကော့ပြီး စတင်
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူတို့နှင့်အတူ သံသေတ္တာတစ်လုံး တင်ထားသည့် မြင်ပု
ကလေးတစ်ကောင်ကိုလည်း ဆွဲခေါ်သွားကြ၏။

အိုရန်မုနှင့် အားယုံတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
ကြသည်။

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မားပင်ကား လက်ဝေယမ်းပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ကျင်းစစ်သည်တော် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်
အလုပ်သမားများသည် ချောင်းရိုးကလေးကို ဖြတ်ကူးသွားကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။

အားယုံနှင့် အိုရန်မုတို့က အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ
ကြ၏။

ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှ ချုံပုတ်များကြားမှ လူရိပ်
တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အိုရန်မု ရင်ထိတ်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် လူရိပ်တွေမြင်လိုက်ရသည့် နေရာဆီသို့ လှမ်း
သွားလေသည်။ ချုံပုတ်ကြီး အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွား
သည်နှင့် ဇူတစ်ယောက်က သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် အိုရန်မု၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား
လေတော့သည်။

‘ညီ...ညီမ’

မုန်ပေသည်။

ထိုလူမှာ မားယဉ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘အစ်ကို’

မားယဉ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

အိုရန်မုက အလိုက်ဆင့်ဆီးကြို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် ပွေ့ဖက်

ထားလိုက်ကြပြီးမှ...

‘ညီမ—ညီမ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲဟင်’
အိုရန်မုက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်လေသည်။

မားယဉ်က...

‘အစ်ကို ခွဲသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့’

‘ညီမရယ်’

‘အစ်ကို ညီမ မေးစရာရှိတယ်၊ မှန်မှန်ဖြေနေနော်’

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဖြေပါမယ် ညီမရယ်၊ ညီမ ဘာသိချင်လို့လဲ’

မားယဉ်က အိုရန်မု၏ အဝတ်အစားများကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

‘ကျွန်းအဝတ်အစားတွေ အစ်ကိုဘာကြောင့် ဝတ်ထားတာလဲဟင်’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ အိုရန်မု ဝိုင်သွား၏။

သူတို့ခရီးသွားမည်ဆိုသည်ကို သူမသိသော်လည်း ခရီးသွားရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုမူ သိပုံမရချေ။

အမှန်ကတိုင်းပြောပြ၍ ဖြစ်ပါမည်လားဟု စိုးရိမ်ပူပန်မိလေသည်။

မားပင်နှင့် ပြဿနာဖြစ်မည်ကို မလိုလားပါချေ။

ထို့ကြောင့် အဖြေပေးရန် ဝန်လေးနေမိလေတော့သည်။

မားယဉ်က...

‘အစ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောမယ်ဆို ညီမမေးတာ ဖြေပေး’

‘ဟို... ဟို’

‘အစ်ကို မဖြေနိုင်ဘူးလား’

‘အစ်ကိုက’

မားယဉ်၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

‘အစ်ကိုကလဲ ညီမကို လိမ်ခြီးမလို့လား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မားယဉ်သည် သဘောမနှောကောင်းလှသော်လည်း စိတ်ဆတ်သူကလေးဖြစ်သည်ကို အိုရန်မု နားလည်ထားသည်။

မားယဉ် စိတ်ဆိုးသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိလေ၏။

‘ညီမရယ်—အစ်ကိုက ခရီး’

‘အစ်ကိုဘယ်သွားမယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါ’

မားယဉ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလေသည်။

အိုရန်မု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူပြောမပြတ် မားယဉ် ကျေနပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်မိသဖြင့် မတတ်သဘတ် ပြောပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်းတွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေထဲ သွားရမှာပါ’

‘ရှင်’

မားယဉ် မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားလေ၏။

အိုရန်မုအား မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ကာ...

‘ကျွန်းတွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေထဲ သွားရမယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဖေဖေက ဘာကြောင့် ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့ နယ်
မြေထဲကို လွှတ်ရတာလဲ’

အိုရန်မု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မားယဉ် မကျေမနပ်ဖြင့်

‘ကျွန်မကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါရှင်’

အိုရန်မု၏ ရင်ဘတ်ကို လတ်သီးဆုပ်ကလေးဖြင့်ထုကာ မေး
လိုက်သည်။

အိုရန်မု သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန်သည်။

‘ညီမရယ် ကျင်းတွေက အစ်ကိုတို့နယ်မြေတွေကို မတရား
သိမ်းပိုက်ထားတယ် မဟုတ်လား’

‘အဲဒါ အစ်ကိုက ကျင်းတွေကိုသွားပြီး မောင်းထုတ်မလို့
လား၊ ဖေဖေ မှာဒီလောက်အထိ မြင့်မြတ်တဲ့စိတ် မရှိဘူးဆိုတာ
ညီမသိပါတယ်’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ’

‘ဒါဖြင့် ဘာလဲ ပြောပါ’

အိုရန်မုမှာ မားပင်၏ အကြံအစည်ကိုပြောပြရန် ဝန်လေး
နေမိလေတော့သည်။

မားယဉ်က

‘ကျွန်မ မေးတာဖြေပါဦး’

ဟု ထပ်မေးလာလေသည်။

ထိုစဉ်

‘အဟမ်း’

ချောင်းဟန်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ
အားယုံ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အားယုံက

‘သခင်မလေး လိုက်လာတာကိုး’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မားယဉ်၏ မြားဦးမှာ အားယုံဘက် လှည့်သွားလေတော့
သည်။

‘ကဲ့ ပြောစမ်းပါဦး ဦးလေးအားယုံ၊ ဘယ်ကိုသွားကြမှာ
လဲ ဘာတွေလုပ်ကြမှာလဲ ကျင်းတွေရဲ့ အခတ်အစားတွေဝတ်
ပြီး ဟန်အောင်ထားတာ ဘာသဘောလဲ’

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

အားယုံက

‘ဒါ ဒါက သခင်ကြီး စီစဉ်တာပါ’

‘ဖေဖေ စီစဉ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဦးလေး
အားယုံတို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ’

‘ကျုပ်တို့က အခွန်အတုတ်တွေ ကောက်ရမယ်လေ’

‘ရှင်’

မချော်လင့်သော စကားကြားရသဖြင့် မားယဉ်ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အိုရန်မုက အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လျှင် မားယဉ်စိတ်
ဆိုးသွားနိုင်ကြောင်း နားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် မပြောဘဲနေရန် အားယုံကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ဖြူကာ တားမြစ်ထားလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း အားယုံက အကင်းမပါးသဖြင့် အခက်ကြုံတွေ့ရတော့သည်။ မားယဉ်က အားယုံကို ကြည့်လိုက်ပြီး

‘အခွန်အတုတ်တွေ ကောက်ရမယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအခွန်အတုတ်တွေလဲ ပြောစမ်းပါ’

‘ဟို-ဟို’

‘ကျွန်မကို မလိမ်ပါနဲ့နော်’

‘ကျုပ်-ကျုပ်’

‘ကျွန်မကို မှန်မှန်ပြောပါ’

မားယဉ်၏ စကားလုံးများက မြားဖြင့် တရစပ်ပစ်လိုက်သည်အလား အားယုံထံ တိုးဝင်သွားလေသည်။

အားယုံ မလိမ်ဝံ့တော့ပဲ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

‘ကျင်းတွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေတွေမှာ ကျင်းတွေက အခွန်အတုတ်တွေ ကောက်လေ့ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်... ကျုပ်တို့က ကျင်းတွေဟန်ဆောင်ပြီး အခွန်အတုတ်တွေ သွားကောက်ရတာပါ’

‘ဘာရှင့်...’

မားယဉ် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။ သူမ၏ အသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ဖြစ်ရာ အားယုံ နောက်ဆုတ်လိုက်မိလေသည်။

မားယဉ်က...

‘စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ကျူးကျော်သူတွေ လက်အောက်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးဦးမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဒါ... ဒါက’

အိုရန်မု မနေသာတော့ပါချေ။

အခြေအနေကို ဝင်ပြီး ထိန်းသိမ်းလိုက်ရလေသည်။

‘ညီမ... အစ်ကိုတစ်ခု ပြောပါရစေ’

မားယဉ်က လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက...

‘ဦးလေးမားပင်က ဘယ်လိုပဲ လုပ်ခိုင်း လုပ်ခိုင်း အစ်ကို့ဆီဘောက်ရှိပါသေးတယ်၊ အစ်ကို့သွားဖို့ သဘောတူလိုက်တာဟာ အစ်ကို့ရဲ့ မူလဆန္ဒအတိုင်း ကျင်းတွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေတွေမှာ နေထိုင်သူတွေဆီကို သွားပြီး လေ့လာချင်တယ်၊ သူတို့ကို ဇာတိသွေးဇာတိမာန် တက်ကြွလာအောင် လုပ်ချင်တယ်’

စကားကို ခံရပ်ကာ မားယဉ်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မားယဉ်က သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အိုရန်မုက

‘ကျင်းတွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေထဲကို သွားပြီး လေ့လာဖို့ အခွင့်အရေးရတာကိုပဲ အစ်ကို ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ဦးလေး

မားပင်က ဘာပဲခိုင်းခိုင်း အစ်ကိုက မှားသည်မှန်သည် စဉ်းစား
ချင့်ချိန်ပြီးမှ လုပ်မှာပါ

မားယဉ်က

‘ဒါဖြင့် အစ်ကို လက်ခံလိုက်တာဟာ အသိမ်းပိုက်ခံနယ်
စမြဲထဲသွားပြီး လေ့လာချင်ရုံ သက်သက်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ်’

‘အယ်လောက် အန္တရာယ် များတယ်ဆိုတာကို အစ်ကို
အိသလား’

အိုရန်မုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်ကိုကြောက်ပြီး မသွား
ရင် အယ်တော့မှ ရောက်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

မားယဉ်က အလျော့ပေးလိုက်လေတော့သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ အစ်ကိုသွားချင်တယ်ဆိုရင် သွားပါ၊ ဒါပေ
မယ့် ညီမဆီကို ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါနော်’

‘စိတ်ချပါ ညီမရယ်’

အိုရန်မုက ပြန်လာမည်ဆိုလျှင် မည်သည့် နည်းနှင့်မဆို
ရောက်အောင် ပြန်လာမည်ဖြစ်သည်ဟု မားယဉ် ယုံကြည်ထား
လေသည်။

ထူမသည် အိုရန်မုကို လွှတ်လိုက်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။
သို့သော် အိုရန်မု ဤအရပ်ဒေသသို့ ရောက်လာရသည့် အခါက
ရည်ရွယ်ချက်ကို သိနားလည်ထား၍ မတတ်သပ် လွှတ်ပေး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘အစ်ကို—

မားယဉ်က အိုရန်မု၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင် လိုက်လေသည်။
အိုရန်မုက အလိုက်သင့် ပွေ့ဖက် ထားလိုက်လေသည်။
အားယုံက မျက်နှာလှူနေလိုက်၏။

သူက အိုရန်မုနှင့် မားယဉ်အား သဘောတူထားပြီး ဖြစ်
လေသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ

‘အဟမ်း...’

ချောင်းဟန်လိုက်သည်။

အိုရန်မုနှင့် မားယဉ်တို့လူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။

အားယုံက

‘ကျုပ်တို့ သွားမှဖြစ်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိုရန်မုက

‘ညီမ အစ်ကိုသွားမယ်’

မားယဉ်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မားယဉ် ခေါင်းငုံ့ ထားလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

အိုရန်မုနှင့် အားယုံလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသော်
လည်း မတတ်သာသဖြင့် မားယဉ်အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်
လာခဲ့ကြရတော့သည်။

သူတို့သွားရမည့်ရှေ့ခရီးကား...

ထိုလူစုတွင် မြင်းပုလေးတစ်ကောင် ပါလာသည်ကိုလည်း
တွေ့မြင်ရ၏။ ခြေတံရှည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ကျင်းတွေ့ပါလား

ဟုလည်း လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလေသည်။

ကျင်းထို့၏ အခွန်အတုတ်ကောက်သောအဖွဲ့ လာနေချေပြီ
တည်း....

‘တာ မဖြစ်ဘူး ပြေးမှ’

ခြေတံရှည်က တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ ပြေးဆင်းလိုက်
သည်။

မြေကွက်လပ်တွင် စားကျက်လွတ်ထားသော သူ၏ဆိတ်
အုပ်ကို တဖော့ဖော့ ခြောက်လှန့်ကာမောင်းထုတ်လိုက်သည်။
ဆိတ်များ သည်လည်း ရွာဘက်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေ
တော့၏။

ခြေတံရှည်က ရွာဆီသို့ ဦးတည်ပြန်ပြေးရင်း

‘ကျင်းတွေ့ ကျင်းတွေ့လာနေပြီ’

ဟု အော်ပြောလိုက်လေ၏။

ကျင်းတွေ့ လာနေပြီဆိုသော စကားသံသည်တစ်ယောက်မှ
တစ်ယောက် ကူးစက်သွားပြီး တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွား၏။

အော်သံဟစ်သံ ပြေးလွှားသံများ ဆူဆူညူညူဖြစ်သွား၏။
အိမ်ရှေ့၌ လှမ်းထားကြသည့်အဝတ်များ အသားခြောက်များ
ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သီးဝလံများကိုလည်းကောင်း၊ မွေးမြူ
ထားသည့် ကြက်များ၊ ဘဲများကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ပစ္စည်း
ကိုယ် သိမ်းဆည်းကာ ဝှက်ထားလိုက်ကြသည်။

အတုနဲ့အစစ်

နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေ၏။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် အဝေးတောစပ်တစ်နေရာ၌ လူ
တစ်စု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ခြေတံရှည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပို၍ မြင်သာ
သင်သာရှိအောင် အနီးရှိတောင်ကုန်းလေးပေါ် ပြေးတက်ကာ
လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေ၏။

မှန်ပေသည်။ တောအုပ်ထဲမှ လူတစ်စု ထွက်လာ၏။ ထိုလူ
စုမှာ ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိပေသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ အပြာရောင်
အဝတ်အစား ဖတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်က ဦးဆောင်
လာသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် ချက်ချင်း
ပင် ဖာထေးရာ ဗလပူ ရှိနေသောအခါ ဝတ်စားများပြောင်းလဲ
ဝတ်ဆင်လိုက်ကြသည်။

ဆူဆူညီညီအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်ခဏအတွင်း
ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

စည်စည်ကားကား သာသာယာယာရှိနေခဲ့သော ရွာကလေး
မှာ တမုတ်ချင်း သင်္ချိုင်း မြေတစ်ခုပမာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်
သွေ သွားသည်။

ငိုသံ ညည်းတောင်းသံများ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်နေ
သေးသည်။ ထိုသို့ တမုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားရသည်ကား
ရွာသူကြီး၏ အကြံအစည်ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျင်းများ ဆိမ်းပိုက်ပြီးကတည်းကကျေးရွာသို့ မကြာခဏ
လာရောက်နှိပ်စက်လေရာကြာသော် ရွာသူကြီးသည် ကျေးရွာ
အား ကျင်းတို့၏တေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန် အကြံထုတ်ရ
လေတော့၏။

ဤအရပ်သည် စစ်ရေးစစ်ရာ အချက်အချာ မကျသဖြင့်
ကျင်းတို့က အမြဲတမ်း တပ်စွဲထားသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

ကျင်းစစ်သည်များသည် တစ်လတစ်ကြိမ် နှစ်လတစ်ကြိမ်
သာ ကင်းလှည့်ရင်း အခွန်အတုတ်များ ကောက်လေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သုံးသေးလခန့်ပင် မလာဘဲ နေတတ်သည်။
ထို့ကြောင့် ကျင်းများမလာသေးမီ အေးအေးချမ်းချမ်း

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြပြီး ကျင်းများရောက်လာသည်နှင့် ရှိ
သမျှစားနပ်ရိက္ခာများ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များကို

ဝှက်ထားကာ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်နေ
သည့်ပုံဟန် အဖျားရောဂါစွဲကပ်နေသည့်အသွင် ဆောင်ကြရန်
ရွာသူကြီးက စီစဉ်ထားသည်။

ဆင်းရဲမဲ့တေပြီး ဒုက္ခရောက်နေသည့် ရွာသူရွာသားများကို
ကျင်းတို့က ထပ်မံ ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ရွာသူကြီး၏ အကြံအစည်ကြောင့် အခြားရွာများထက်
စာလျှင် သူတို့ရွာသည် ကျင်းတို့၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်မှ သက်သာ
သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်သွားပြီး တစ်ခဏအတွင်း
ပင် အခွန်အတုတ်ကောက်သူများ ရွာရွေ့သို့ ရောက်ရှိလာ
တော့သည်။

ရွာကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ခဏ နေ၏။ ကလေးငိုသံ
ညည်းတောင်းသံများ ဟိုသည်မှ ထွက်ပေါ်နေ၏။

လူသူ နေထိုင်သည့်ကျေးရွာနှင့်မတူပဲ မကောင်းဆိုးဝါး
ဝိညာဉ်များ မှီဘင်းနေထိုင်သည့် ရွာနှင့်ပင် တူနေတော့၏။

အိုရန်မှ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ အားယုံတက်လှည့်ကာ

'ကျုပ်တို့က ဒိဋ္ဌာမှာ အခွန်အတုတ်ကောက်ရမှာလား'
ဟု မေးလိုက်လေသည်။
အားလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်ပါတယ် မိတ်ဆွေလေး'
'ဒိဋ္ဌာမှာ ကောက်လို့ဘာရမှာလဲ'
'ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ပါဘူး'
အိုရန်မူ ခေါင်းကုတ်လိုက်လေသည်။
မည်သို့ဆိုစေ၊ ရွာကလေးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ အခွန်
အတုတ် ကောက်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

အားယုံကိုကြည့်ကာ
'ခင်ဗျားပဲ ကြည့်စိစဉ်ပါ'
ဟု ပြောလိုက်သည်။

အားယုံက...
'ဟေ့ မောင်းထုလိုက်စမ်း'
နောက်မှ လိုက်လာသူများဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါ တစ်ယောက်က အသင့်ယူလာသော မောင်းကို
ထုတ်ကာ ထုလိုက်လေသည်။

'ဒု...ဒု...ဒု'
မောင်းထုသံက တဒုဒု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
မရှေးမနှောင်းမှာပင် တဲအိမ်များမှ ရွာသူရွာသားများ
အလျှိုလျှိုထွက်လာကြလေသည်။

အချို့သည် ဟောင်းနွမ်း စုတ်မြိုနေပြီဖြစ်သော အဝတ်
အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

အချို့က အပေါ်ပိုင်း အဝတ်အစားများပင်မပါဘဲ ဗလာ
ကျင်းလျက် ရှိလေသည်။

ကလေးငယ်များသည်လည်း ကိုယ်လုံးတီးကလေးများဖြင့်
ထွက်လာကြ၏။ မကြာပါချေ။ အိုရန်မူတို့အနီးသို့ စုရုံးရောက်
ရှိလာကြလေတော့သည်။

အိုရန်မူသည် ရွာသူရွာသားများကိုကြည့်ကာ စိတ်ဓာတ်
ကျဆင်းသွားလေသည်။

ကျင်းများသိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေများ၌ နေထိုင်ရသူ
များသည် လွန်စွာမပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသည်ဟု တွေးကာ
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

ကိုယ် အမျိုးသားချင်း ကူညီရုံမည်ဟုလည်း တွေးနေမိလေ
သည်။ ထိုစဉ် အားယုံ၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည့်ကို ကြား
လိုက်ရ၏။

'ကျုပ်တို့က အခွန်အတုတ်တွေကောက်ဖို့လအဲ့တာပဲ၊ ကဲ
အခွန်အတုတ်တွေ ပေးကြ'
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံ ကြားသည်နှင့် ရွာသူရွာသားများ တညီ
တညွတ်တည်း ငိုကြွေးလိုက်ကြလေတော့သည်။

'အင့်...အင့်'
'ဟီး...ဟီး...ဟီး'
'ဝါး...ဝါး'

အိုရန်မု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
စုတ်ပြတ် နဲ့ ချာလှသူများ ဝိုင်းရံကာ ဆူညံစွာ ငိုကြွေးနေ
လေရာ ရှေးချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။။

‘တော်ကြပါတော့၊ တော်ကြပါတော့’

အားယုံကလည်း နားမခံသာတော့သည့်အဆိုးလက်ဝေယမ်း
ကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

သို့တိုင် ရွာသူရွာသားများ ငိုကြွေးနေကြဆဲ အားယုံက
မောင်းထုသူ၏လက်မှ မောင်းကိုလှူယူကာ တဒုဗ္ဗုဒ္ဓြည်အောင်
ထုလိုက်လေသည်။

ဒို ဒို - ဒို ဒို
ဒို ဒို - ဒို ဒို

မောင်းသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါမှ ရွာသူရွာသားများ အငိုတိတ်သွားလေတော့၏။

အိုရန်မုက...

‘ရွာသူကြီး ဘယ်မှာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် ဝဝပိုင်ပိုင် အသက်
ငါးဆယ်ခန့်ရှိသူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ အစားအသောက်ကို ခံမင်ပုံရ၏။

အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများလည်း အမြဲတစေ
စားသောက်ခဲ့ရပုံရှိ၏။

ရှေ့ သို့တို့၍ ကျနေသည့် ဗိုက်ပူကြီးက သက်သေခံနေသည့်
မဟုတ်ပဲ လား။

အိုရန်မု ရှေ့ သို့ရောက်လျှင် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်
ရင်း

‘ဆရာလေးရယ် ကျုပ်က ရွာသူကြီးပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ရွာ
လုံး ထိမှတ်နေကြတာ ကြာပါပြီ။ အစားအသောက်လဲ ဝဝ
လင်လင် မစားရပါဘူး။ ရောဂါတွေကလဲ ထူးပြောလိုက်တာ
လွန်ပါရော၊ ကျုပ်တို့လောက် ဒုက္ခရောက်တဲ့ရွာ မရှိတော့ပါ
ဘူး။ သီးနှံတွေ စိုက်လို့မရသလို’

‘တော်ပါတော့ဗျာ’

အိုရန်မုမှာ မကြားလိုတော့သဖြင့် တားဆီးလိုက်ရလေသည်။

ရွာသူကြီး၏ ပါးပြင်ပေါ်ဝယ် မျက်ရည်များစီးကျလာ၏။

ဆိုးဝါးလှသော အခက်အခဲ ဒုက္ခများနှင့် ကြုံတွေ့နေရသဖြင့်
အကူအညီတောင်းခံနေသည့်သဘော ရှိလေသည်။

အိုရန်မုက တားလိုက်ပါသော်လည်း ရွာသူကြီးက—

‘သားလေး လာပါဦး’

ပြောရင်း အနီးရှိ ကိုယ်လုံးဘီး ကလေးငယ်ကလေး တစ်
ယောက်အား ဆွဲခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုကလေးမှာ သုံးနှစ်သားခန့် ရှိပေသည်။

ရွာသူကြီးက...

‘ဆရာလေးရယ် ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်တို့ရွာက ကလေး
ငယ်တွေဟာ အစားရောမဝလို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ၊ အမြဲတမ်း
တငိုငိုတရယ်ရယ်နဲ့’

ပြောရင်း ကလေးငယ်၏ဆင်ပါးကို အိုရန်မု မမြင်အောင်
ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။

ကလေးမှာ တင်ပါးနာသွားသဖြင့် ဝါးခနဲ ငိုချလိုက်လေ
တော့သည်။

အစာရေစာငတ်မွတ်နေသည်ဆိုသော်လည်း ကလေးဝယ်မှာ
ဝဝတစ်တစ် ချစ်စရာကောင်းလှ၏။

ကလေး ငိုကြွေးလိုက်လျှင် အိုရန်မု မနေတတ်အောင် ဖြစ်
သွားလေသည်။

‘အို မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်’

ချက်ချင်းပင် ကလေးအနီး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ချော
မော့ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ရွာသူကြီးက

‘ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ စားဖို့တောင်မရှိတာ၊ အခုနံ
အတုတ် ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို သနားပါဦး’

အိုရန်မု ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

‘အားယုံ’

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။
အားယုံက သူ၏ရှေ့သို့ ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

အိုရန်မုက

‘ကျုပ်တို့မှာ ငွေပါလာတယ် မဟုတ်လား’
ဟု မေးလိုက်သည်။

အားယုံ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘မိတ်ဆွေလေးက’

‘ငွေယူလာခဲ့ပါ’

အားယုံ မတတ်သတော့ချေ။

ဖြစ်ပျက်သမျှ အိုရန်မုတွင်သာ တာဝန်ရှိပြီး သူနှင့်မဆိုင်ဟု
တွေးလိုက်ပြီး မြင်းပုလေးပေါ်၌တင်ကာ ယူလာသည့် သေတ္တာ
ကို ဖြုတ်ချခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် အိုရန်မုရှေ့သို့ ယူဆောင်သွား၏။

အိုရန်မုက သေတ္တာကိုဖွင့်ကာ ငွေတစ်ထပ်နှိုက်ယူကာ ရွာသူ
ကြီးအား ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီငွေကိုယူပြီး အဝတ်အစားဝယ်ပါ၊ စားသောက်စရာဝယ်
ပါ၊ နေမကောင်းဖြစ်နေသူတွေအတွက် ဆေးဝယ်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရွာသူကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ကျေး... ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာလေးရယ်’

ငွေများကို ချက်ချင်းယူထားလိုက်သည်။

ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် ရွာသူရွာသားများ၏ ငိုညည်းသံများ
လည်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အားယုံသည် အိုရန်မုအား နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်နေ၏။

အိုရန်မုမှာ ဒုက္ခ ရောက်နေသူ များအား ကူညီနိုင်မြဲဟု
တွေးကာ ဝမ်းသာနေလေသည်။

ရွာသူကြီးအား ပြုံးပြလိုက်ရင်း -

‘ကဲ ဘာမှ မပူနဲ့တော့၊ နောက်တစ်ခေါက် ကျုပ် လာဖြစ်
ရင်လဲ ထပ်ပေးဦးမယ်’ ဟု ပြောလိုက်၏။

အားယုံက ဦးခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း မြည်အောင် ကုတ်
နေ၏။

ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသားများသည် အိုရန်မူ အသက်ရာကျော်
ရှည်ပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းကြသည်။
ရွာအပြင်ဘက်သို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးကြ လေသည်။
အိုရန်မူတို့ လူစုလည်း ရှေ့ခရီးဆက်ရန် တွက်လာခဲ့ကြ လေ
တော့သည်။

တစ်ရွာ...
နှစ်ရွာ...
သုံးရွာ...

အခွန်အတုတ်ကောက်ရန် ရွာသုံးရွာသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်
လေသည်။ ရွာတိုင်းလိုလို စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့ ဖြစ်ကာ
ဒုက္ခရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရွာသူ ရွာသားများကို ကြည့်ကာ အိုရန်မူ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ပါသမျှငွေထဲမှ အချို့ အဝက်ကို ထုတ်
ကာ ပေးခဲ့ပြန်သည်။

အခွန်အတုတ် ကောက်ခံ၍ မရပဲ ပါလာသည် ငွေကိုပင်
ပြန်ပေးနေရ တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် စတုတ္ထ ကျေးရွာသို့ ရောက်လာသော အခါ-

‘ပေးပါဦး’

အိုရန်မူက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်၏။

သူ၏ငွေ တွင် ရွာသူကြီး ရှိနေသည်။

ရွာသူရွာသားများက ဝိုင်းအုံကြည့်နေ၏။

ရွာသူကြီးက စားစရာ သောက်စရာမရှိ ‘န မကျန်း ဖြစ်သူ
များလည်း ပေါများကာ ဘေးဒုက္ခရောက်နေကြောင်း ပြော
ပြလျှင် အိုရန်မူက အားယုံတက် လှည့်က လက်ဝါးဖြန့်တောင်း
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အားယုံ ခေါင်ခါယပ်လိုက်သည်။

အိုရန်မူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အားယုံက

‘မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာပါ တဲ့ငွေတွေ ကုန်သွားပြီ’

‘ဗျာ’

အိုရန်မူက ရွာသူကြီးဘက် ပြန်လှည့်လိုက်လေသည်။

ရွာသူကြီးအား ပြုံးပြရင်း

‘စိတ်မကောင်း ပါဘူးဗျာ ကျုပ်က စားဖို့ သောက်ဖို့နဲ့
ဆေးဖိုးဝါးခ ပေးမလို့ပါပဲ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာပါလာတဲ့
ငွေလဲ ကုန်သွားပြီ၊ နောက်ဘစ်ခေါက်လာတော့မှပဲ’

သူစကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

ကျင်းတွေ ကျင်းတွေလာနေတယ်’

ဆူဆူညီညီ အော်ပြောသံများ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အိုရန်မု ရင်ထိတ်သွား၏။ ရွာထိပ်တွင် ချထားသော အစောင့်တစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး အော်ပြောခြင်း ဖြစ်ပေ တော့သည်။

ရုတ်တရက်မို့ အားလုံးကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေကြပါ၏။ ပထဆုံး သတိဝင်လာသူမှာ အားယုံဖြစ်လေသည်။

‘ဘာလုပ်နေကြတာလဲ မြားနဲ့ပစ်ပါတော့လား’

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူ ဆယ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် လေးနှင့်မြားကို ဖြုတ်ယူကာ ပရမ်းပတာပစ်ခတ် လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပြီ ဟူ၍ ရိပ်မိလိုက်သည်နှင့် ရွာသူ ရွာသား များလည်း ကယ်ပါယူပါ တစာစာအော်ရင်း ခြေဦးတည့်စု ထွက်ပြေးကြတော့၏။

မှန်ပေသည်။ ရွာထိပ်မှ လူတစ်စု ဝင်ရောက်လာ၏။ ထို လူစုမှာ ကျင်းတို့၏ အခွန်အတုတ်ကောက်သော အဖွဲ့ ဖြစ်လေ သည်။

ကျောက်ကျင်း အံ့ဩသွားသည်။

ခွေးလေးက....

‘ဆရာ ရွာထဲမှာ ကျင်းတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်နေတယ်’ ဟု အစီရင် ခံလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

သူက ကျင်းတို့သိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေအတွင်း၌ လှည့် လည်ကာ အခွန်အတုတ် ကောက်ခံခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ရက်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ဤနယ်မြေသို့ ကျင်းများဝင်ရောက်လာသည်ဆိုပါက သူ အရင်ဆုံးသိရမည်ဖြစ်ပေ၏။

ယခုတော့ ကျင်းတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိနေသည်ကို သူမသိ လိုက်ရပါ။

‘သူတို့က အခွန်အတုတ် ကောက်တဲ့အဖွဲ့ပဲ’

ခွေးလေး၏ နောက်ဆက်တွဲ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန် လေ၏။

ကျောက်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘ဘာကွ၊ အခွန်အတုတ်ကောက်တဲ့အဖွဲ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ’

‘သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး’

‘သေချာပါတယ်ဆရာ’

‘ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ’

မှန်ပေသည်။ ဤနယ်တစ်ကြောတွင် အခွန်အတုတ်ကောက် ယူသည့်ကိစ္စကို သူကပင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရ၏။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများပြားလှရကား အခွန်အတုတ်ကောက် ခံရသည်ကို ကျင်းများစိတ်မဝင်စားကြချေ။

ကျင်းတို့သည် တရုတ်ပြည်ကြီး တစ်ခုလုံးအား သိမ်းပိုက် နိုင်ရန်သာ အဓိကထား အာရုံစိုက်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့၏လက်အောက်သို့ သစ္စာခံ ဝင်လာသည့် ကျောက်ကျင်းအား နှစ်သိမ့်သည့်ဘဘောဖြင့် အခွန်အတုတ် ကောက်ယူခွင့် ပြုခဲ့၏။

ရရှိသမျှ အခွန်အတုတ်များကို ကျောက်ကျင်းသာလျှင်ပိုင် ဆိုင်ရ၏။

ကျင်းတွေက ငါ့ကို အခွန်အတုတ်ကောက်ယူခိုင်းတာပဲ၊ ဘာကြောင့်ဝင်ပြီး စားကျက်တစ်ခုလုပ်ရတာလဲ ဒါကျင်းတွေမ ဖြစ်နိုင်ဘူး

အမှန်တော့ ဒေါသဖြစ်ကာ ရမ်းသမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် ၏။ သို့ပါသော်လည်း သူပြောလိုက်သည့်စကား မှန်ကန်နေ၏။

ခွေးလေးက...

‘ဟာ ဆရာပြောတာမှန်တယ်၊ သူတို့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေက အစုတ်အပြုံတွေကို ပာထေးထားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ဟန်ဆောင် ပြီး အခွန်အတုတ်ဝင်ကောက်နေတဲ့ လူညာတွေပဲ’

‘ဒါဖြင့် မင်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဗျာ’

‘ဟေ့ တိုက်တူတိုက်၊ လူညာတွေကို ဝင်တိုက်စမ်း’ ကျောက်ကျင်းက ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်၏။
ခွေးလေးက ငုန်ဖျပ်သွားသည်။

ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး...

‘တိုက်’

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏ အမိန့်ပေးသံကြားလျှင် ကျောက်ကျင်း၏ လူများ သည်...

‘ဟေး...ဟေး’

‘တိုက်ကြဟေ့’

‘မလှတ်စေနဲ့’

‘မပြေးနဲ့’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ရင်းလက်နက် ကိုယ်စီဆွဲကာ ရွာကလေးဆီသို့ ချီတက်သွားကြ၏။

ရွာထဲတွင် ရောက်ရှိနေသော အိုရန်မုတို့ လူစုကား ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြပြီတည်း။

ရွာသူရွာသားများလည်း ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးကုန်၏။ တကယ်တမ်း အခွန်အတုတ်ကောက်ရန် လာသည့် ကျောက် ကျင်းတို့ လူစုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံလိုက်ရပြီတည်း။

ကျောက်ကျင်းတို့ လူစုက ညာတာမည်မဟုတ်ချေ။ အားယုံ သည့် အခြေအနေမဟန်မှန်း ရိပ်မိလိုက်လျှင် အိုရန်မုအတွက် စိတ်ပူသွား၏။

‘သခင်လေး ကျုပ်နောက်လိုက်ခွဲ’

အိုရန်မု၏ လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ကြိုအိမ်ကြားသို့ အတင်း ထိုးဝင်ပြေးလေတော့၏။

သူတို့၏လူများသည် လေးမြားဖြင့် ပရမ်းပတာ ပစ်ခတ်နေကြ၏။ မြားတံများသည် ပြေးလွှားလာကြသည့် ကျောက်ကျင်းတို့လူကို မထိဘဲ ဦးခေါင်းအထက် ဆယ်ပေခန့်အကွာမှ ပစ်လွှင့်ဖြတ်သန်းသွား၏။

ကျောက်ကျင်း၏လူများတရကြမ်း ပြေးဝင်လာသောအခါ ဆက်ပြီး ပစ်ခတ်မနေဝံ့တော့ချေ။

လေးနှင့်မြားကိုပစ်ချကာ ဖနောင်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးကုန်ကြလေတော့သည်။

မြားတံများ တဖွဲ့ဖွဲ့ပျံသန်းလာသဖြင့် ကျောက်ကျင်းက ရွာထဲသို့ မဝင်ရဲပါချေ။

မတော်တဆ သူ့အား ထိမှန်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာအဝင် အိမ်တစ်လုံးဘေး၌ အကာအကွယ်ယူကာ ရပ်ရင်း...

‘ခွေးလေး မင်း ဦးဆောင်ပြီး ရန်သူတွေကို မိအောင် ဖမ်းခဲ’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ခွေးလေး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

စစ်ချီစစ်တက် အချက်ပေးသည့် ခရာကို အဆက်မပြတ် မှုတ်ရင်း ပြေးထွက်သွား၏။

ကျောက်ကျင်း၏လူများလည်း ခွေးလေးနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။ ကျောက်ကျင်းက အိမ်အကွယ်မှ နေပြီး ရွာထဲ၌ ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှား နေကြသည်ကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်နေပါ၏။

သူ့အား အခုအချိန်အထိ မည်သူမျှယှဉ်၍မရပါတကား။ သူ့ရောက်လာသည်နှင့် အယောင်ဆောင် ရန်သူများသည် သံသေတ္တာနှင့် မြင်းပွလေးကိုပင် မသယ်နိုင်တော့ပဲ ထွက်ပြေးသွားရချေပြီ။

ကျောက်ကျင်း သဘောကျစွာ ပြုံးမိလေသည်။ ထိုစဉ် ပြေးရင်း လွှားရင်း အားယုံနှင့် အိုရန်မှတို့က သူ၏အနောက်ဘက်သို့ရောက်ရှိလာသည်ကို သတိမပြုမိလိုက်ပါချေ။

အားယုံနှင့် အိုရန်မှမှာ အပြာထောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျောက်ကျင်းကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ရန်သူ ခေါင်းဆောင်နှင့် ဝင်တိုးမိပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်ကြ၏။

အားယုံမှာ ကြံရာမရဖြစ်ကာ မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုကောက်ယူပြီး လက်ဦးအောင် ပစ်ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

လှုပ်ရှားသံများကြောင့် ကျောက်ကျင်းက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် အားယုံပစ်လိုက်သည်။ ကျောက်ခဲများ သူ့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပစ်လွှင့်လာပြီး ဦးခေါင်းကို ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

‘အား...’

ကျောက်ကျင်း လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်စိထဲ ကြယ်များ လများ မြင်ယောင်မိသည်။
ခူးများ ကွေးညွတ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားတော့၏။

‘ဒုက္ခပဲ၊ သေသွားပြီထင်တယ်’
အိုရန်မှ လွတ်ခနဲ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

အားယုံက

‘သူသေသွားတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်တို့ လွတ်ဖို့က
အရေးကြီးတယ်၊ လာ လာ’

လက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မထုမ်းမကမ်း၌ မြင်းပုလေးတစ်ကောင်ရှိနေ
ပြီး မြင်းပုလေးပေါ်၌ သံသေတ္တာအစ်လုံး တင်ထားသည်ကို
တွေ့ရ၏။

အခွန်အတုတ်များ ထည့်သည့် သံသေတ္တာပင်တည်း။
အားယုံ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွား၏။

‘ပူတာပဲ’
ရေရွတ်ရင်း မြင်းပုလေးဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

အိုရန်မှ ရင်ထိတ်သွားကာ
‘အားယုံ ခင်ဗျားဘာလုပ်မလို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။
အားယုံ၏ မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။

မြင်းပုလေး၏ ကျော်ပေါ်မှ သံသေတ္တာကို ပုတ်ပြရင်း

‘ကောဒီသေတ္တာထဲမှာ သူတို့ကောက်ခံထားတဲ့အခွန်အတုတ်
တွေရှိနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ယူပြီး ထွက်ပြေးကြစို့’

ပြောပြီး မြင်းပုလေး၏ ဇက်ကြိုးကိုဆွဲကာ ပြေးထွက်သွား
လေသည်။ အိုရန်မှ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး အားယုံနောက်သို့
ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ရွာထဲ၌ ဆူညံသော အော်ဟစ်သံများ အသက်မပြတ်
ထွက်ပေါ်နေ၏။ အားယုံနှင့် အိုရန်မူကား မြင်းပုလေးကို
မောင်းကာ ပြေးသွားကြလေသည်။

ရွာကလေးနှင့် အတော်လေးဝေးဝေးသို့ရောက်လျှင် လက်
လွတ်ထွက်ပြေးလာသည့် သူတို့၏လူများနှင့် ပြန်ဆုံမိလေသည်။

အိုရန်မှ ဝမ်းသာသွား၏။

‘ကျုပ်တို့နောက်လိုက်ခဲ’

အော်ပြောပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားသွား၏။

သူတို့လူစု အဝေးသို့ရောက်သွားသောအခါ ကျောက်ကျင်း
၏ လူများက ညာသံပေးကာ နောက်မှ လိုက်လာကြသည်ကို
တွေ့မြင်ရလေသည်။

အိုရန်မှတိုလည်း အမောပြေရန် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ခြေကုန်
သုတ်ကာ ပြေးရလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး ကျင်းတို့ပိုင်နယ်ကို လွန်မြောက်လာခဲ့ကြသည်။

ချောင်းကလေးတစ်ခုအား ပြတ်ကျော်ကာ တစ်ဘက်ကမ်း
သို့ ခြေချမိလျှင် ကျောက်ကျင်းတို့လူစုသည် သူတို့ပိုင်နယ်မဟုတ်
သဖြင့် ဆက်၍မလိုက်ဝံ့တော့ဘဲ လက်မှိုင်ချကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
လေတော့သည်။

သားမက်နှင့် ယောက္ခမ

ဟေး

ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိုရန်မုတို့လူစုမှာ မားပင်၏အိမ်ရှိနေသည့် တောင်ကျွန်းသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကံကောင်းထောက်မပြီး တစ်ယောက်တလေမျှ အဖိတ်အစဉ်
မရှိခဲ့ကြချေ။

အားလုံး ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် အိုရန်မု
ကျေနပ်သွား၏။

သူက မားပင်၏အကြံအစည်အတိုင်း အခွန်အတုတ် ကောက်
ရန် ထွက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒုက္ခရောက်နေသူများအား မနှိပ်စက်လို၍ ပါသွား
သော ငွေများကိုပင် ဝေငှပေးခဲ့ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မားပင် သိပါက ချက်ချင်းတက်သွားမည်သာ
တည်း။ မားပင် သိရန်လည်း မလိုတော့ပါ။

သူတို့သည် အခွန်အတုတ်ကောက်ခံခြင်း မပြုပါပဲ ကျောက်
ကျင်းတို့လူစု ကောက်ခံထားသော အခွန်အတုတ်များကို ရရှိခဲ့
လေသည်။

ကံကောင်းထောက်မပြီး အောင်ပွဲခံနိုင်သည် ဆိုရပေတော့
မည်။ မားပင်မှာလည်း အိုရန်မုအား လွန်စွာမှပင် အထင်ကြီး
သွားလေတော့သည်။

‘မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ငါ့မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်ခဲ့
တာပဲ ဟား ဟား ဟား’

အိုရန်မု၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မုနှင့် အားယုံတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

ပခုံးပြိုင်ကု တွန့်လိုက်ကြပါသော်လည်း ဘာဆိုဘာမျှမပြော
ပဲ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ကြသည်။

မားပင်က ...

‘ကဲ မင်းတို့လဲ ပင်ပန်းလာပြီ၊ သွားပြီးအနားယူလိုက်ကြစို့
ညနေမှ ဝေစုခဲ့ကြတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် အိုရန်မုတို့ ယူလာသည့် အခွန်အတုတ်
ထည့်ထားသည့် သံသေတ္တာပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သံသေတ္တာမှာ သူတစ်ယောက်တည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည့်
သဘော ဖြစ်လေတော့သည်။

မားပင်၏အကြောင်းကို အားယုံက အူမချေးခါးမကျန် သိ
ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူကလူရင်းမို့ ဘာမှမပြောပဲ ထွက်သွားလေ၏။
အိုရန်မုလည်း လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

သူက ငွေမမက်ပါ။ သူကမားယဉ်ကိုသာ တွေ့လိုစိတ်မြင်းပြ
နေသည်။

အိမ်ပြုကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

လှေကားထစ်များအတိုင်း အပေါ်ဘက်သို့ လှမ်းတက်လိုက်
လျှင် ရှစ်စရက် အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး ...

‘အစ်ကို’

မားယဉ် ပြေးထွက်လာသည်။

အိုရန်မု ဝမ်းသာသွားသည်။

မားယဉ်အား ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုရယ် ... အစ်ကို ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ညီမရယ်’

‘အစ်ကို ညီမဖြင့် အစ်ကို အတွက် စိတ်ပူလိုက်ရတာ’
 အိုရန်မှ ပြုံးလိုက်လေသည်။
 ‘အစ်ကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်’
 သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်
 လိုက်ကြလေသည်။

မားယဉ်က -
 ‘ညီမနောက်လိုက်ခွဲ’
 အိုရန်မု၏ လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားလေသည်။
 အိုရန်မုလည်း နောက်မှ လိုက်သွားရ၏။
 အိမ်ထဲရောက်လျှင်...
 ‘အစ်ကို ခဏနေဦး’
 မားယဉ်က အိမ်ထဲပြေးသွား၏။
 အိုရန်မုက ရပ်၍ စောင့်နေ လိုက်လေသည်။
 မကြာပါချေ မားယဉ် ပြန်လည် ပြေးထွက်လာ၏။
 သူမ၏လက်ထဲ၌ အနှေးထည်အင်္ကျီ တစ်ထည် ပါလာလေ
 သည်။

မားယဉ်က အိုရန်မုအား လှမ်းပေးရင်း -
 ‘အစ်ကို အတွက် ညီမ ချုပ်ထားတာ’
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 အိုရန်မု ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

မားယဉ်သည် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်၏ အရည်
 အချင်း ပြည့်ဝသူ မဟုတ်ပါလား။

မားယဉ်အား ဘဝကြင်ဖော် အဖြစ် လက်တွဲလိုစိတ်များ
 ဖြစ်ပေါ်လာ လေတော့သည်။

‘ညီမ’
 ‘ရှင်...အစ်ကို’
 ‘ညီမကို ဘေးတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်’
 မားယဉ် အံ့ဩသွားပြီး
 ‘တူးထူးဆန်းဆန်း ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ ခွင့်တောင်း
 စရာ မလိုပါဘူးရှင်’
 အိုရန်မု ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 ‘ညီမ အစ်ကိုက ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အရေးကြီးဆုံး
 စကား ပြောချင်လို့ပါ’
 ‘ရှင်’
 ‘တကယ်ပြောတာ ညီမ၊ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက် အတွက်
 တကယ် အရေးပါတယ်’
 မားယဉ် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွား၏။
 အိုရန်မုအား စိုးရိမ်ပူပန်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေမိလေ
 သည်။
 အိုရန်မုက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်

‘ညီမ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ကြပါစို့လားဟင်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားယဉ်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။ မျက်နှာကလေး
နီမြန်းသွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထား လိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက သူမ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး သိုင်းဖက်လိုက်
လေသည်။ မားယဉ်က ငြိမ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အတန်ကြာသည့်တိုင် စကားမပြောနိုင်ပဲ
ဖြစ်နေကြလေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေတ္တာမျှခဲ့
ကြပြီးနောက် ဘဝတစ်ခု လက်တွဲတည်ဆောက်ရန်ထက် အရေး
ကြီးသော ကိစ္စ ငှိုနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရှုနေမည်ဆိုလျှင် မည်ဆို
သော အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးမှလည်း ဝင်ရောက်လာ
နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အိုရန်မုက...

‘ညီမ ဘယ်လို သဘောရလဲဟင်’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မားယဉ် သက်ပြင်း တိတ်တခိုး ချလိုက်သည်။

‘ညီမ - ညီမက’

‘ညီမက အစ်ကိုကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလား’
‘လက်မထပ်နိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လို အရက်အခဲ ရှိနေလို့လဲဟင်’
အိုရန်မု ရင်ကေးစွာမေးလေသည်။

သူက လက်ထပ်ရန် ပြောလိုက် ချိန်ဝယ် မားယဉ်မျက်နှာ
ညှိုးသွားခြင်းကြောင့် စိတ်ပူနေမိ၏။

မားယဉ်က

‘ဖေဖေဟာ အရက်သောက်တယ်၊ အမဲလိုက်တယ်၊ ဒါတွေကို
မေမေကမကြိုက်ဘူး၊ ဖေဖေကို အိမ်ထဲတောင် အဝင်မခံခဲ့ဘူး၊
ဒါပေမယ့် အဖေဟာ အဖေပဲဆိုတာ ညီမကို ဆိုဆုံးမခဲ့ ပါ
တယ်၊ ဖေဖေက ချစ်လို့ သည်းခံလို့ ညီမက နွဲ့ဆိုးနေပေမယ့်
အခုလိုကိစ္စမျိုးမှာတော့ ဖေဖေရဲ့ သဘောဆန္ဒက အရေးကြီး
ပါတယ်၊ ဖေဖေ သဘောတူတယ် ဆိုရင်တော့’

စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ အိုရန်မုကို ကြည့်လိုက်
လေသည်။

အိုရန်မု သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ညီမဖေဖေ သဘောတူအောင် အစ်ကိုကြီးစားမှာပေါ့’

‘အစ်ကို ဘယ်လိုကြိုးစားမှာလဲ’

‘သူ့ရဲ့အကြိုက်ကို လိုက်လုပ်မယ်လေ’

မားယဉ် မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

‘တကယ်လို့ ဖေဖေက အရက်သောက်ပါ ဆိုရင်ကော’
‘ဟာ’

အိုရန်မု မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်သွားလေ၏။
မားယဉ်က -

‘ဖေဖေ အကြောင်းကို ညီမကလွဲပြီး ဘယ်သူသိနိုင်ဦးမှလဲ
ဖေဖေဟာ ဘယ်လိုလူနဲ့မှ မတူတဲ့လူစားမျိုး၊ သူနဲ့ တည့်ဖို့ဆိုတာ
မလွယ်ဘူး။ သူ့ အကြိုက် လိုက်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖေဖေက အစ်ကို
ကိုအသုံးချပြီး သူ့လုပ်ချင်တာတွေ အကုန် လျှောက်ခိုင်းနေလိမ့်
မယ်။ အစ်ကိုက လိုက်လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်
နေ့ ဒုက္ခတွေ့မှာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းနိုင်ပါဘော့မလဲ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိုရန်မုက -

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်’

မားယဉ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘အစ်ကို ဆန္ဒမစော့ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ညီမ
ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါမယ်’

ထိုစကားကြားလျှင် အိုရန်မု ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။
မားယဉ်အား သိုင်းဖက်ရင်း -

‘ညီမကတော့ သဘောတူတယ်ပေါ့နော်’

မားယဉ်က ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းကလေး ထိုးလိုက်၏။
တစ်ဖန် နှုတ်ခမ်းစုရင်း -

‘ညီမက သဘောမတူရင် အစ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ထောက်နေဦး
မလား။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးရှင်’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

အိုရန်မုက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

မားပင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

လက်ထဲမှ အရက်ပုလင်းကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။ သူက
တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်နှင့် အရက်ပုလင်း ထက်စက်ကျိုးသွား
ပြီး ဖြစ်သည်။

အားလှ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မားပင်၏ လွန်စွာမှပင်တင်စီး
တတ်သောစိတ်သည် သေသောအခါမှ ပျောက်သွားလိမ့်မည်
ဟု တွေးနေမိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူက မားပင်အား အစစအရာရာ ခွင့်လွှတ်
ထားပြီးပြင်၏။ လောကပေါ်တွင် သူ့လောက် မားပင်
အပေါ် အနစ်နာခံနိုင်မည့်သူ မရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့် သူက အနစ်နာခံနေရပါသနည်း။ အားယုံ
သည် တစ်ချိန်က မုဆိုးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ကာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ
သည်။

ကျားစာ ဖြစ်ရတော့မည့်အချိန်ဝယ် မားပင်ရောက်လာပြီး
ကယ်တင်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် မားပင်အား ဝတ်ကြီးဝတ်
ယော်ပြုစုရန် နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပေတော့သည်။

မားပင်သည် သူ၏အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မဟုတ်ပါလား။
မားပင် ပေးအောင်အသက်ဖြင့် အသက်ရှင်နေ၍ မားပင်စေခိုင်း
သမျှ မညည်းမည။ ပြုလုပ်ရမည်ဟု ခံယူထားသူလည်း ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

‘အားယုံ’

မားပင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အားယုံက ချက်ချင်းပင် မားပင်ရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။

‘အမိန့်ရှိပါ ဆရာ’

မားပင်က...

‘စာရင်းစာရွက်တွေ စုံပြီလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

အားယုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စုံပါပြီ ဆရာ’

အဆင့်ပါလာသည့် စာရွက်များကို မားပင်အားပေးလိုက်
သည်။ မားပင်က ယူကာ တစ်ရွက်စီ လှန်လှော့ပတ်ကြည့်
လိုက်၏။

သို့ပါသော်လည်း သူက ဖတ်စရာလိုမည် မဟုတ်ကြောင်း
အားယုံ နားလည်ထား၏။

ထိုစာရင်းစာများသည် မားပင်ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံကာ
ပြုစုရေးသားထားသည့် စာရင်းများဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါ
လား။

မားပင်က...

‘ထို့ရှိ မိတ်ဆွေလေးကော’

ဟု မေးလိုက်၏။

အားယုံက အိမ်ဖြူကြီးဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အိမ်ဖြူကြီးထဲမှ အိုရန်မုနှင့် မားယဉ်တို့ လှမ်း
ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘လာနေပါပြီ ဆရာ’

အားယုံက ပြောလိုက်၏။

မားပင်က လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မုနှင့်အတူ မားယဉ်လိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင်
မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

‘ဒီကောင်မလေးက ဘာရှုပ်မလို့လဲ မသိဘူး’
ဟု ထီးထိုး ညည်းလိုက်၏။

အားယုံမှာ မပြုံးမိအောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရလေသည်။
မားယဉ် လိုက်လာခြင်းသည် မားပင်အတွက် အခက်ကြုံခြင်း
မည်ပေသည်။

သို့မဟုတ်လျှင် မားပင်က အိုရန်မုအား စိတ်ကြိုက်လှည့်စား
တော့မည်ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူတို့သည် ရရှိလာခဲ့သော သံသေတ္တာထဲမှငွေများကို
ဝေစုခွဲကြရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

မားပင်က

‘သူ့ကို ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

အားယုံ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မပြောပါဘူး’

‘မင်းမပြောဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဘယ်သူပြောလိုက်တာ
လဲလို့ မေးနေတာကွ’

မားပင် ဒေါပွဲနေချေပြီ။

အကြောင်းမရှိပါပဲ အပြစ်ရှာနေပြီတည်း။ အားယုံက
မှင်သေသေဖြင့်

‘ကျွန်တော်မသိပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူက မားယဉ်အား ဝေစုခွဲမည့်
အကြောင်း ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏

သူ ပြောပြသည်ကိုသာ မားပင်သိသွားလျှင် မိုးမီးလောင်
သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

မားပင် ဒေါပွဲဖြင့် အရက်ပုလင်းကိုယူကာ မော့ချလိုက်
၏။ ပုလင်းထဲမှ အရက်ကုန်သွားလျှင် ပုလင်းကို အဝေးသို့
လှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဇိုဇော်မှာပင် မားယဉ်နှင့် အိုရန်မုတို့ သူ၏အနီးသို့ ရောက်
ရှိလာကြလေတော့သည်။

မားပင်၏မျက်နှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ တင်းမာ
ခက်ထန်နေရာမှ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဪ ဘယ်နှိုမိတ်ဆွဲလေး ရောက်လာပြီကိုး၊ ထိုင်ပါ...
ထိုင်ပါ’

ဟု ပိတ်မန္တက ပြုလိုက်လေသည်။

မားယဉ်က

‘ဖေဖေ အစ်ကိုတို့ ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဝေစုခွဲကြမလို့ဆို’
ဟု မေးလာလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်’

မားပင်ကပြောပြီး တံတွေးမျိုချလိုက်ရလေသည်။

မားယဉ်က

‘အတော်ပဲ၊ အစ်ကို့ အတွက်’ ဝေစုရရင် ဒီမှာဆက်ပြီး
အလုပ်လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကို လွတ်လပ်သွားပြီး သွား
ချင်ရာသွားနိုင်ပြီပေါ့၊ ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားရှင်’

အိုရန်မုဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ ညီမရယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက် ညီနေသည်ကိုကြည့်ကာ
မားပင်က သူတို့မမြင်ရအောင် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ရင်း
မဲ့လိုက်၏။

မားယဉ်တို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ သူ၏မျက်နှာ
ပြုံးရွှင်နေပြန်သည်။ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း

‘ဟုတ်တာပေါ့-ဟုတ်တာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်၏။

မားယဉ်က

‘ကဲ ဖေဖေက ဝေစုခွဲမယ်ဆို’

ဟု မေးလာလေသည်။

မားပင်...

‘ဟုတ်သားပဲ ရလာတဲ့ငွေကို ကုန်ကျစရိတ်နှုတ်ပြီး အညီ
အမျှခွဲဝေယူကြတာပေါ့၊ ကဲ ကဲ စာရင်းက ဟောဒီမှာ’

သူက စာရင်းစာရွက်ကိုကိုင်ကာ ဟန်ပါဖါ ဖတ်လိုက်လေ
သည်။

ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှစကာ ကုတ်ကပ်ထားလိုသော မားပင်
ဇာတ် ပြလာလေတော့သည်။

‘အလုပ်သမား ဆယ်ယောက်အတွက် လုပ်အားခငွေ တစ်
ထောင်စီ အရင်ဆုံးပေးလိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငွေတစ်သောင်း
ကုန်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကြောင့် စုတ်ပြုသွားတဲ့ အဝတ်
အစားတွေရယ်၊ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ လေးမြားတွေရယ်၊ စားစရိတ်
သောက်စရိတ် ပြန်နှုတ်လိုက်တယ်’

ပြောပြီး မားယဉ်နှင့် အိုရန်မုအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

မားယဉ်က...

‘အစ်ကို ဝေစုတယ်လောက်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မားပင်က သိက္ခာသမာဓိပြည့်ဝသူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန် မျိုးဖြင့်

‘ကောင်းပြီ မိတ်ဆွေလေးအတွက် ဘယ်လောက်ရမယ်ဆိုတာ တွက်ပေးပါမယ်၊ မိတ်ဆွေလေးအတွက် စားစရိတ် သောက်စရိတ် အသေးသုံးကအစ နှုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေလေးရဲ့ ဝေစုက တစ်သောင်းရပါတယ်’

တစ်သောင်း ဟူသော စကားကြောင့် အိုရန်မု ဝမ်းသာ သွားလေသည်။

ငွေတစ်သောင်းရှိလျှင် ချန်အန်းမြို့သို့ နှစ်ခေါက်ပင် သွား နိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

မားယဉ်ဘက်လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။ မားယဉ်ကား မရယ် မပြုံး ခပ်တည်တည်ရှိနေလေသည်။

အိုရန်မုက

‘ညီမ ဝမ်းမသာဘူးလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

မားယဉ် ခေါင်းယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ဝမ်းသာစရာ မလိုပါဘူး’

‘ဟင်... အာဖြစ်လို့လဲ’

‘ပေပေ စကားမှ မဆုံးသေးတာ’

အိုရန်မုက မားပင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ မားပင်လည်း ခပ်တည်တည် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အိုရန်မုက...

‘ဦးမှာ ဆက်ပြောစရာရှိသေးလို့လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

မားပင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျွန်တော်က ငွေတစ်သောင်း’

‘မုန်တယ်၊ မိတ်ဆွေလေး ငွေတစ်သောင်းရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ကျစရိတ်တွေ မနှုတ်ရသေးဘူးလေ’

‘ဗျာ’

အိုရန်မု ဝိုင်ဆွားသည်။

မားပင်က ခပ်တည်တည်ပင်...

‘ကျွန်ကျစရိတ်တွေ နှုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့’

သူက အိုရန်မုအား မျက်လုံးလှန်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

မားယဉ်က...

‘ဘယ်လောက်ရမယ်ဆိုတာပဲ ရှင်းရှင်းပြောပါ၊ ပေပေ’

ဟု ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

မားပင်က

‘ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်တွေက သိပ်များနေတော့ မိတ်ဆွေလေးရမယ့် ဝေစုထဲက နှုတ်လိုက်ရင် ငွေနှစ်ဆယ်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်’

‘ဖေဖေ’

မားယဉ်၏ မကျေမနပ်အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အိုရန်မု ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

မားပင်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သွားပြီဖြစ်သည်။ မားပင်ကို အပြစ်မတင်လိုတော့ပါချေ။

သူသည် စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူတစ်ပါးထက်ပို၍ သည်းခံစိတ်ထားနိုင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

မချိပြုံးပြီးကာ နောက်ဆုတ်နေလိုက်ရုံမှအပ ဘာမှ မပြောချေ။ ငွေနှစ်ဆယ်ဆိုသော အတိုင်းအတာအညီ လှေစီးပင် လှဲလောက်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သူက ဘာမှ မပြောသော်လည်း မားယဉ်ကမူ အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတော့၏။

‘ဖေဖေ မတရားဘူး’

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

မားပင် အံ့ဩသွားဟန် ဆောင်လိုက်ပြီး...

‘ဖေဖေ မတရားဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖေဖေက အစ်ကို့ကို ဒီထက်မကပေးသင့်တာပေါ့၊ မသကာထက်ဝက်နှုတ်ပြီး ငါးထောင်လောက် ပေးရင် တော်သေးတာပေါ့၊ အခုတော့ မတရားလုပ်တာထင်ရှားနေတာပဲ’

မားပင် ...

‘သမီး သမီးနားမလည်ဘဲ ဝင်မပြောပါနဲ့၊ ကုန်ကျစရိတ်ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဟောဒီမှာ စာရင်းရှိပါတယ်’

‘ဒါက ဖေဖေ စိတ်ကြိုက်ရေးထားတဲ့ စာရင်းပဲ’

‘သမီး’

သားအဖနှစ်ယောက် အချီအချစကားများကြတော့သည်။

အားယုံက နောက်ဆုတ်နေလိုက်သည်။ မားပင်၏ ပြဿနာကွင် သူမ ပါဝင်သည့် သဘောဖြစ်သည်။

အိုရန်မု လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

‘ညီမ တော်ပါတော့ကွယ်’

မားယဉ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဖျောင်းပျလိုက်သည်။

မားယဉ်က...

‘ဖေဖေ မတရားဘူး’

ဟု မကျေမနပ် အော်ဟစ်နေ၏။

သူမ လိုက်လာကတည်းက ယခုလို ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို မားပင် နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါပူနေ၏။ မားယဉ်၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုအိုရန် မှုက ကိုင်ကာ ဆွဲယူလိုက်သည်ကိုမြင်လျှင်....

‘ဟေ့...ဟေ့... ငါ့သမီးကို လွှတ်လိုက်စမ်း’

ဟု ဝေါက်လိုက်သည်။

အိုရန်မူ ပြုံးလိုက်သည်။

မားယဉ်အား ဆွဲခေါ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆုတ်သွား၏။

တစ်ဖန် မားယဉ်အား သူ၏ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်လေ သည်။ မားယဉ်ကလည်းအလိုက်သင့်ပင် သူ၏ရင်ခွင်ကိုမှီကာရပ် နေလိုက်သည်။

ထိုအချင်းအရာကိုမြင်လျှင် မားပင်ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်သွားလေ တော့သည်။

‘ဟေ့ ငါ့သမီးကို လွှတ်လိုက်စမ်း’

ဟု အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်မည်ဟု ပြောလျှင် မားပင်နှင့် ပြဿနာပေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အိုရန်မူကော မားယဉ်ပါ နား လည်ထားကြသည်။

ယခု ပြဿနာ ဖြစ်လာသည့်အတူတူ မထူးတော့ဟု တွေး ကာ တလက်စတည်း ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းတည်း။

အိုရန်မူက

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မလွတ်နိုင်တော့ပါ ဘူး’

‘ဘာ...ဘာကွ’

‘ဦးရဲသမီးကို ကျွန်တော် မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး’

‘မင်း...မင်း’

အားယုံက ပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။

အိုရန်မူ၏ အစွမ်းအစ မည်မျှရှိသည်ကို စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

အိုရန်မူက မားယဉ်ဘက်လှည့်ကာ...

‘ညီမ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် မေတ္တာမျှနေကြပြီဆိုတာ ညီမ ဖေဖေသိအောင် ဖွင့်ပြောလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

မထူးတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း မားယဉ်လည်း နားလည်မိ၏။
ထို့ကြောင့်...

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက် မေတ္တာရှိနေကြ
ပါပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင် ထရုန်လိုက်သည်။

‘ဘာ ကာကွ မေတ္တာရှိနေကြပြီ ဟုတ်လား’

အိုရန်မုက -

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ ဦးဆံ
မှာ ခွင့်တောင်းကြမလို့ပါ ခင်ဗျာ’

မားယဉ်ကလည်း....

‘သမီးတို့ လက်ထပ်တော့မယ် ဖေဖေ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နေနှင့်လ ရှေ့နှင့်ပြပမာ လိုက်ဘက်ညီမှန်း သိသော်လည်း
မားပင် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေလေသည်။

သမီးဖြစ်သူကို သူသာလျှင် အချစ်ဆုံးဟု ထင်မှတ်နေသူ
ဖြစ်သည်။

သမီးကို မည်သူမျှ သူ့ထံမှယူသွား၍ မရတုလည်း ခံယူထား
သည်။

သမီးသည် သူ့အား အသက်ထက်ဆုံး ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှု
ပေးစွမ်းနေပေလိမ့်မည်။

သမီးဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ပြုသွားလျှင် သူ့အပေါ် အချစ်
လျော့သွားပြီး သမီး၏မေတ္တာကို ရနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။

ထိုသို့သော ခံယူချက်ရှိနေရကား သမီးဖြစ်သူ သူတစ်ပါး၏
ရင်ခွင်က ဝင်သွားမည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလိုလားနိုင်ပါ
ချေ။

‘အိုရန်မု မင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားစမ်း’

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဦးက သွားဆိုရင်လဲ ‘သွားပါမယ်’

စကားဆုံးလျှင် မားယဉ်ဘက်လှည့်ကာ -

‘ကဲ ညီမ အွားကြရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

မားပင် မျက်လုံးဖြူးသွား၏။

‘ဟေ့ ဟေ့ ငါ့သမီးကို ခေါ်မသွားနဲ့’

ဟု ကပျာကယာ တားမြစ်လိုက်သည်။

မားယဉ်က -

‘ဖေဖေ သမီးကို မတားပါနဲ့တော့၊ သမီးချစ်သူ နောက်ကို သမီးလိုက်သွားပါတော့မယ်’

‘သမီး’

မားပင် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေသည်။

သမီးဖြစ်သူအား ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည် လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် -

‘သမီး.. သမီး ဖေဖေ ကိုထားပြီး ထွက်သွားတော့မှာလား၊ ဖေဖေ ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့တော့မှာလား’ ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မားယဉ်က -

‘ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေး အားယုံ ရှိပါသေးတယ်၊ ဖေဖေ သိပ် ကြိုက်တတ်တဲ့ အရက်တွေလဲ ရှိသေးတယ်လေ’

‘သမီး’

‘သမီးကို မတားပါနဲ့တော့ ဖေဖေ’

သမီးဖြစ်သူအား မည်သို့မျှ တားဆီး၍ရနိုင်တော့မည်မဟုတ် မှန်း တွေးမိလေသည်။

သူ၏ဒေါသမှာ အိုရန်မုဘက်သို့ မြားဦးလှည့်သွားလေတော့ သည်။ အိုရန်မုကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘မင်းက ငါ့သမီးကို မြားယောင်း သွေးဆောင်တာလားကွ’

ဟု အော်မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် နားလည်ကြည်ဖြူကြတာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ၊ သမီးကိုယ်တိုင် မေတ္တာသက်ဝင်မိ တာပါ’

‘ကောင်းဗျာ’

သူတို့နှစ်ယောက်အား တားဆီးနိုင်ခြင်းမရှိလျှင် မားပင်၏ ဦးခေါင်းထဲ အပြတ်တစ်ခုထွက်လာသည်။

သူ၏အကြံအစည်တိုင်းသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။ မားပင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

အိုရန်မုကို ကြည့်ကာ

‘မင်းက ငါ့သမီးကို လက်ထပ်ယူပြီး သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းမှာလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီကတစ်ဖဝါးမှခွာမသွားရဘူး ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားကြရမယ် ဆိုရင်ကော’

အိုရန်မုနှင့် မားယဉ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။ မားပင်၏ စကားသည် အံ့ဩစရာကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်မည်ကို သဘောတူသည့်သဘော အဓိပ္ပာယ်ဆက်ရောက်နေပေတော့သည်။

မားယဉ်က...

‘ဖေဖေ သဘောတူတယ် ဟုတ်လားဟင်’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မားပင်က

‘ဖေဖေ မေးတာ မပြေရသေးဘူးလေ’

သူက သမီးဖြစ်သူအား တစ်သက်လုံး မျက်စိအောက်၌ပင် ရှိနေစေလိုသည့်သဘောကြောင့်ဖြစ်မည်ဟု အိုရန်မု တွေးမိ၏။

မားပင်သည် ဤအရပ်ဒေသ၌ပင်လျှင် မွေးဖွားကြီးပြင်းကာ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သူဖြစ်ပေသည်။

ဤအရပ်ဒေသ၌ ဆက်၍နေထိုင်သွားရလျှင် မားပင် ပို၍ ပျော်ပိုက်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်--

‘ကျွန်တော်တို့ သဘောတူနိုင်ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကတိပေးတာနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

အိုရန်မုနှင့် မားယဉ်တို့ ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြ၏။

မားပင်က

‘မင်းနေမှာကတော့ဟုတ်ပြီ၊ ငါက သဘောတူတယ် မတူ
ဘူးဆိုတာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက မည်သို့လှည့်စားဦးမည်ကို တွေးကာ အိုရန်မု စိတ်ပူ
နေသည်။

မားယဉ်က....

‘အစ်ကို သတိထား၊ ဖေဖေ မေးခွန်းကို သေသေချာချာ
စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးပါ’

ဟု တီးတိုး သတိပေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မားပင်က

‘ငါက နာမည်ကျော် မုဆိုးကြီးဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်
လား’

ဟု မေးလိုက်၏။

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘သိပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ မုဆိုးမျိုးရိုးရှဲ စည်းကမ်းချက်တွေကို
ကော မင်း သိသလား’

အိုရန်မု ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘ဒါတော့ မသိပါဘူးခင်ဗျာ’

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းမသိရင် သိအောင် ပြောပြရမှာပေါ့၊
တို့မုဆိုး မျိုးရိုးက မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြု
တော့မယ်ဆိုရင် သူ့ရှင်ပွန်းသည်ဟာ မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ရ
လိမ့်မယ်’

အိုရန်မုလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

မားပင်က မဖြစ်နိုင်သည်ကို ရည်ရွယ်ကာ ပြောနေခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ထားသည်မဟုတ်ပါလား။

မားယဉ်က

‘ဖေဖေ မဟုတ်တာတွေ-မပြောပါနဲ့၊ မုဆိုးမဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့
အိမ်ထောင်ပြုသွားတဲ့ လူတွေပါတယ်’

ဟု ကြားဝင် ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင် မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ အိုရန်မုအား အသာစီး ရပြီဟု ထင်မှတ်ကာ ကျေနပ်နေစဉ် မားယဉ်၏ စကားကြောင့် သူ၏အကြံအစည် ပျက်သွားရတော့သည်။

သို့သော် အလျော့မပေးပဲ

‘သမီး သူတို့ အိမ်ထောင် ပြုကြတဲ့အခါ မုဆိုးမဟုတ်ရင် တောင် မုဆိုးတစ်ယောက်လို သတ္တိဗျတ္တိပြည့်ဝတဲ့ လူစားမျိုးကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားယဉ်က

‘သမီးကလဲ သတ္တိဗျတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူကို ရွေးထားတာပါပဲ ဖေဖေ၊ ကျွန်မပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဦးလေးအားယုံ’

သူမက လှမ်းမေးလိုက်သည်တွင် အားယုံလည်း အမှုမဲ့အမှတ် မဲ့ဖြင့်-

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မားပင် ဒေါပူသွားလေသည်။

‘ဘာဟုတ်တာလဲ’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး... မဟုတ်ပါဘူး’

အားယုံ ကပျာကယာ ပြန်ပြင်ပြော၏။

မားယဉ်က

‘ဘာ မဟုတ်တာလဲ’

ဟု ငေါက်လိုက်ပြန်လျှင်-

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်’

ပြောရင်း...

‘ဟာ မဖြစ်ပါဘူး’

ဟု ညည်းညူပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေး သွားလေ တော့သည်။

အိုရန်မု မရယ်မိအောင် မနည်း စိတ်ချုပ်တည်း ထားလိုက် ရလေသည်။

မားပင်က...

‘သမီး... အေးအေး ဆေးဆေး ဘေးဖယ် နေလိုက်ရင် ကောင်းမယ်’

ဟုပြောလိုက်၏။

မားယဉ်က-

‘ဖေဖေက မတရား မလုပ်ဘူးဆိုရင် သမီးဘေးဖယ် နေပါမယ်’

ဟု အားကျမခံ ပြန်ပြောလေသည်။

သူ့မနှင့်ယှဉ်ပြော၍ မရနိုင်မှန်း မားပင်နားလည်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထပ်မပြောတော့ပဲ အိုရန်မုကလှည့်လိုက်လေသည်။ အိုရန်မုက ခပ်တည်တည် ရပ်နေ၏။

မားပင်က

‘ငါပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ တို့မျိုးရိုးက သတ္တိဗျတ္တိ ကောင်းတဲ့လူတွေကိုပဲ လက်ခံတတ်တယ်ကွ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အိုရန်မု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ကိုလဲ လက်ခံပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်’

‘မင်းက သတ္တိဗျတ္တိ ပြည့်စုံတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

မားပင်က မဲပြုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

အိုရန်မုကား ခပ်တည်တည်ရပ်နေဆဲ...

မားပင်က

‘ပါးစပ်ကပြောတိုင်း သတ္တိဗျတ္တိရှိတယ်လို့ ဘယ်သူမှ လက်မခံကြဘူးကွ’

အိုရန်မုက

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကို ဝမ်းသပ် ကြည့်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘မင်း တကယ်ပြောတာနော်’

‘တကယ်ပါ’

မားပင်၏ထောင်ချောက်ထဲသို့ အိုရန်မု ဝင်သွားမိပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်

‘အစ်ကို သတိထား’

ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

မားပင် ကလည်း သမီးဖြစ်သူ ကြားဝင် မရှုပ်နိုင်ရလေအောင် -

‘မင်း ယောက်ျားနော်၊ ပြောပြီးသား စကားကို မေ့လို့ မရဘူး’

ဟု အပိုင် ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက

‘စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ဦးဘယ်လို စမ်းသပ်ချင်သလဲ ပြောပါ’

မားပင် ပြုံးလိုက်သည်။

လက်ဝဲ၊ နှစ်ဘက် ပွတ်လိုက်ပြီး

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းက ငါ့ကို နိုင်အောင် ထိုးကြိတ်နိုင်တယ် ဆိုရင် ငါ့သမီးနဲ့ မင်းကို သဘောတူလိုက်မယ်’

‘ဗျာ’

အိုရန်မု ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

မားပင်က ထိုသို့ပြောလာမည်ဟု မထင်မိခဲ့ချေ။ မားပင် နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးဆတ်ရမည်ကို အလိုလို ဝန်လေး နေမိလေ တော့သည်။

‘ဖေဖေ’

မားယဉ်က အော်ဟစ်လိုက်၏။

မားပင်မှာ ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ပြိုင်ဘက် ကင်းအောင် အသတ်အပုတ်ပညာ တော်သူဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဖခင်နှင့်ယှဉ်လျှင် အိုရန်မု မရွံ့မလှခံသွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထား၏။

အိုရန်မု ရှုံးသွားပါက သူတို့နှစ်ယောက် မည်သို့မျှ နီးစပ် နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

မားယဉ် ကြားဝင်လာသည်ကိုမြင်လျှင် မားပင်က

‘သမီး ဘေးဖယ်နေလိုက်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိုရန်မုကလည်း

‘ညီမ အစ်ကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပါရစေ၊ အစ်ကိုက ညီမကို ရရှိ ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်၊ အစ်ကို အသက် ဆုံးရှုံး သွားရမယ်ဆိုရင်တောင် အသက်စွန့်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

မားယဉ် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

မားပင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

အိုရန်မုက ခပ်တည်တည် ရပ်နေလိုက်၏။

မားပင်က ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ

‘ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို နိုင်အောင် သတ်ပုတ်နိုင်ပါ့ မလားကွ’

ဟု မေးလိုက်၏။

အိုရန်မု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘တခြား စမ်းသပ်စရာ နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလားဗျာ’

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

မားပင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မရှိဘူး၊ မရှိဘူး၊ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်၊ ငါ့ကို နိုင်ရင် ငါ့သမီးနဲ့ သဘောတူမယ်၊ ဘာလဲ ငါ့သမီးကို လိုချင်တယ် ဆိုပြီး အခုတော့ မင်းက ကြောက်နေပြီလားကွ၊ ဟား... ဟား...ဟား’

ပြောရင်း လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက မားယဉ်ဘက် လှည့်ကာ

‘ညီမ အစ်ကို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

မားယဉ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

‘အင်း... အစ်ကိုက ဖေဖေနဲ့ ရင်ဆိုင်မလို့လားဟင်’

‘ဟုတ်တယ် ညီမ’

‘ဟင်အင်း မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေက သိပ်တော်တာ၊ အစ်ကို ချွေးသွားလိမ့်မယ်’

အိုရန်မု ပြုံးလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုဟာ ချန်အန်း မြို့တော်ဝန် ကျင်းပတဲ့ လက်နက်မဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အမြဲတမ်း ပထမရခဲ့တဲ့ လူပါ၊ သိုင်းလောကထဲ ထောက်သွားမှာကို ဖေဖေက စိုးရိမ်ပြီး ပိတ်ပင်ခဲ့လို့ နောက် ပိုင်းမှာ ဆက်ပြီး မယှဉ်ပြိုင်နိုင်တော့တာပါ’

ထိုစကားကြားလျှင် မားယဉ် အံ့ဩသွားလေသည်။

‘အစ်... အစ်ကို တကယ် ပြောတာနော်’

‘တကယ်ပါ’

‘ဒါဖြင့် ပြီးတာပဲ’

မားပင်အား တားဆီး၍ ရမည့် မဟုတ်မှန်း သိထား၍ အိုရန်မုကိုလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ရလေသည်။

အိုရန်မု၏ စကားကြားလျှင် မားပင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အိုရန်မုအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အိုရန်မုက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်

‘ကဲ ကျွန်တော်တို့ ယှဉ်ပြိုင် ကြရအောင်၊ မတော်တဆ ကျွန်တော် လက်ချက်ကြောင့် ဦးမှာ ထိခိုက်အနာတရဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုတင်တောင်းပန်ပါတယ်’

ပြောရင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။
မားပင် မျက်လုံးပြူးနေဆဲ
နှာခေါင်း နီရဲသည်အထိ ဒေါသထွက်လာသည်။
'မင်းက ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်မှာလား။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'
စကားဆုံးလျှင် အိုရန်မုထံ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

အိုရန်မုက လက်သီးနှစ်လုံးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား
လိုက်လေသည်။

မားပင်က

'ငါ့ရှုလက်သီးကို မြည်းကြည့်စမ်း'

ပြောပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်နေကြ
လေတော့သည်။

'ခွပ်'

'အွန်'

အိုရန်မု၏မျက်နှာတွင် မားပင်၏ လက်သီးတစ်ချက် ထိသွား
သည်။

အိုရန်မု မသဲမကွဲ ညည်းညူရင်း နောက်ပြန်လဲကျသွား၏။
မားပင်က

'ဟား ဟား ဟား'

အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း အိုရန်မုထံ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

အိုရန်မုက လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်လိုက်သောအခါ

'ဝုန်း'

'အား'

မားပင်အနောက်ဘက် လွင့်စဉ်သွားလေတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးကြိတ်ဆတ်ပုတ်
နေကြ၏။

မားယဉ်သည် လည်းကောင်း၊ အားယုံသည်လည်းကောင်း
ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေခြင်း မပြုနိုင်တော့ပါ။

သူတို့သည် ဖွဲ့ကြည့် ပရိသတ်များပမာ ဖြစ်နေပြီတည်း။
သတ်ပုတ်သံများကြောင့် အလုပ်သမားများလည်း စုရုံးရောက်ရှိ
လာကြ၏။

မားပင်အား အိုရန်မုက အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ခုခံသတ်ပုတ်
နေသည်ကိုမြင်လျှင် အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြ
လေတော့သည်။

အိုရန်မုနှင့် မားပင်တို့နှစ်ယောက်မှာ မည်သူကမူ အသာရ
သည် မရှိပါ။ တစ်ခဏအတွင်းပင် နှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက် ကိုယ်စီရကြလေသည်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိုးကြိတ်ရာ ကြာသော်
မယန်နိုင်တော့ပဲ မြေပေါ်လဲကျသွား၏။

မြေပေါ်၌ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိုင်းဖက်ရင်း
နုန်းလုံးနေကြပြန်သည်။

တစ်ချိန်တွင်

‘သေပေတော့’

မားပင်၏ အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ၏လက်သီးမှာ အိုရန်မု၏ မေးစေ့သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
ထိမှန်သွားတော့သည်။

‘ခွပ်’

အိုရန်မုမှာ အော်ပင် မအော်နိုင်ပဲ အပေါ် မြောက်တက်
သွားပြီး မြေပေါ် ဖင်ထိုင်ပြုတ်ကျသွားသည်။

မားပင်က

‘မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ’

အော်ပြောရင်း အိုရန်မုထံ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အိုရန်မုက ဂမူးရှူးတိုးထကာ မားပင်၏ဝမ်းဗိုက်ကို
ဦးခေါင်းဖြင့် ဝင်ဆောင့်လိုက်၏။

‘အွတ်’

မားပင် လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

အသက်ရှူကျပ်သွားသဖြင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှု တဒင်္ဂရပ်တန်
သွား၏။

အိုရန်မုက အခွင့်အရေးကိုလက်လွတ်မခံပဲ လက်သီးတစ်လုံး
အားကုန်ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

‘ခွပ်’

မားပင်မှာ နောက်ဘက်သို့ လှင့်စဉ်သွားပြီး ပန်းရုံများ ပေါ်သို့ ခြေကားရား လက်ကားရား ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

သူ ပြန်မထနိုင်တော့ပါ။

သတိလစ်မသွားမီ စကားတစ်ခုနဲ့ ပြောဖြစ်အောင် ပြော သွား၏။

‘ငါသဘောတူပြီကွ’

အိုရန်မု အားရပါးရ ပြုံးလိုက်၏။

သို့သော် သူ၏မျက်နှာမှာ ပြုံး၍မရအောင်ပင် နာကျင် နေသည်။

မားယဉ်တက်သို့ လှည့်ကာ

‘ညီမ’

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

မားယဉ်က သူ့ထံပြေးလာလေသည်။

အိုရန်မုက ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ရန် လက်ဆန့်တန်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဒူးများ ပျော့ခွေသွားကာ

‘ဝုန်း’

မြေပေါ် လဲကျပြီး သတိလစ် မေ့မော့ သွားလေတော့ သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဝဏ္ဏအောင်